

Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton

Hic de umutlandırıcı olmayan o ilk karsilasmalarindan sonra, cok gecmeden Robert Steele'nin karisi olacagi Miranda'nin aklinin ucundan bile gecmemisti.

Butun kadinlarin etrafinda pervane oldugu bir hovardaydi Robert. Ustelik gonul maceralarini evlilikte tercih ettigini de kimseden gizledigi yoktu..

Tutucu teyzesinin kati disiplini altinda yetismis olan Miranda ise bu cekici, ama ucari adamla mutlulugunun uzun surecegine bir turlu inanamiyordu.

Hele o Lissa denilen kadin varken...

.....BIRINCI BOLUM.....

Byrne alanindaki uc numarali evin kapisi, yirmi dakika icinde ikinci kez siddetle kapanarak agaclarla cevrili alanin sessizligini bozdu.

Kapi hizla carpinca, bir kosede yalanip duran ufacik bir kedi, alti basamagi ofkeyle inen uzun boylu genc adama korkuyla bakti. Adamin flanel pantolonu kedinin tuylerini yalayip gecmis, pahali ayakkabisiyla hayvancagizin patilerinden birine basmasina ramak kalmisti.

Az sonra bir araba kapisinin carparak kapandigi duyuldu. Sarap kirmizisi bir Mercedes ok gibi firladi gitti. Kedi cevresine dikkatle bakindiktan sonra sakin sakin temizlenmeye devam etti.

Robert Steele hizla trafik selinin icine daldi. Insanin deli olmasi isten degil, diye dusunuyordu. Hem vaktini bosa harcamis, hem de insanlara olan guvenini nerdeyse butunuyle yitirmisti. Bu fahise icin neler feda etmisteydi.

Bu son dedi, kendi kendine. Tas yurekli olmayani yok muydu bu kadinlarin? Masum yuzlerine, yumusacik vucutlarina aldanmamak gerekiyordu. Bir cingirakli yilanin masumlugu ve yumusakligindan farki yoktu cunku bunun...

Bir daha mi, asla!

Ucuncu kez kirmizi isiga takilinca, " Allah kahretsin!" diye ofkeyle homurdandi. Sert bir ickiyle guvenebilecegi bir dosta ihtiyaci vardi. Direksiyonu oyle kavramisti ki, ellerinin kani cekilmisti. Mike Frears'i bogazlayabilirdi. Sozumona sag kolu ydu, en guvendigi adamdi. Oysa o ve Catrina...

iki kadehten sonra biraz sakinlesir gibi olmustu. Sokaga ciktiginda saatine bakinca sekizi biraz gectigini fark etti. Sonra birden, buroya ugrayip Strangco sirketiyle yapilacak anlasmanin notlarini almaya karar verdi.

Gecesi berbat olmustu. Gresham'da dostlarindan hicbirine raslayamamisti, ustelik zerre kadar istahi da yoktu. Ama yine de geceyi kurtarmak icin bir seyler yapabilir, hic degilse dag gibi yigilmis bekleyen dosyaları gozden gecirebilirdi. Catrina gibi kadinlarin pesinden kosmak guc isti; son haftalarda onun isteklerini yerine getirebilmek icin isleri savsaklamak zorunda kalmisti.

Carona- Steele sirketinin burosu, Blackiriars yakinlarinda, Thames nehrine bakan yirmidort katli bir binadaydi. Giris katindaki donuk lamba ve ust katlardan birindeki isik, binanın Robert'in sandigi gibi bos olmadigini gosteriyordu. Robert arabayi park edip iceri girerken, temizlikci kadinlardan biri de binadan cikmaktaydi. Kadin onu taniyarak merakli bakislarla suzdu. Ama Robert kadini gormezden geldi, ufak bir kapidan cikiveren gece bekcisiyle bir seyler konusup yurudu. Adamin yanindaki iri kopegin gozleri, genis adimlarla asansore ilerleyen Robert'a dikilmisti. Robert Steele, dimdik yuruyusuyle cevresindeki herkesin ilgisini cekerti. Otuz bes yasinda olmasina karsin, uluslararası bir sirketin ingiltere burosunun basindaydi.

Asansorun kapi si yirmibirinci katta sessizce acildi. Robert koridorda, butun sesleri bogan kalın halinin ustunde yururken ansizin bir gariplik hissederek durakladi. Birden, asagidan gordugu isigin kendi burosundan geldigini fark etti.

Oysa butun isiklerin sonduurulmus olmasi gerekirdi. Hele kendi burosunun isiginin acik olmasi daha da tuhafti. Iki saat once cikarken isiklari sondu dugunu cok iyi hatirliyordu.

Koridorun isigini yakmadan, kaslarini catarak usul usul bekleme odasina yaklasti. Gozleri karanliga alisinca, kapinin araligindan suzulen isigi fark etti. Bir an durakladiktan sonra kapiyi ardina kadar acti.

Ilk bakista buro bombos gorunuyordu. Ama bir soluma duyunca yanildigini anladi. Duvara yaklasip alarm ziline uzanirken, " Cik ortaya," diye bagirdi. " Orada oldugunu biliyorum..."

Ama birden zile uzanan eli oyle kaldi. Beyaz deri koltugun ardindan beliren yuze hayretle bakiyordu.

Korku dolu iki iri goz, Robert'a dikilmisti. Genc kizin koltugu tuttugu yerlerde ellerinin izi kalmisti. Kizcagizin dudagi bukuldu, dehsete kapilarak bir seyler soyleyecek oldu, ama agzindan yalnızca boguk bir ses cikti.

Hemen kendini toparlayan Robert iki adimda koltugun yanina vardi. Kiz, Robert'tan kacmak istercesine gerilemeye basladi, ama Robert onu kolundan yakalayip kabaca sarsti.

" Sen de kimsin?"

Kiz dudaklarini aralayarak dehset icinde bakti. Robert ne yaptigini bilmeden kizin kolunu sikti.

" Burada ne ariyorsun?"

" Ben... ben..." Kurumus dudaklarini yalayarak,

" Beni tanimadiniz mi?" diye kekeledi. " Ben burada calisiyorum."

" Yalan soyluyorsun." Robert kizin kolunu birakti, ama bakislari hala buz gibiydi. " Burada en az bes yuz kisi calisiyor, henuz hepsiyle tanismaya firsat bulamadim."

Genc kiz kolunu ovustururken, " Anliyorum," diye soylendi. " Sizi sasirttiysam ozur dilerim."

Kizin ne kadar guc durumunda oldugunu gordugu halde Robert'in bakislari yumusamadi. Bara gidip kendine bir viski doldurdu, ustune soda eklerken kaslarini catarak sordu. " Bir

aciklama bekliyorum, Miss... adini da bilmiyorum ki..."

Bir sessizlik oldu. Robert kadehin ustunden kiza bakarken aklindan bir suru ihtimal geciyordu.

" Karar verdin mi? Yoksa polis mi cagirayim?"

" Yoo, hayir, lutfen... Adim Meake," dedi gen kiz yutkunarak. " Miranda Rose Meake."

Robert alayci bir bicimde dudak bukto. Kiz herhalde dogru soyluyordu, ama kim akil etmistir bu garip adi koymayi? Miranda Rose Meake...

Annelerle babalar cocuklarına ad koyarken daha fazla dusunmeliler, diye gecirdi aklindan. Sonra pahali esyalarla dosenmis buroya goz gezdirdi. Beyaz deri koltugun yaninda suet bir canta, agzi acik bir alisveris torbasi, lacivert bir esarp ve en garibi, minicik bir ic camasiri carpti gozune.

Derin bir nefes alip bakislarini her zaman duzenli duran masasina cevirdi. Masanin ustunde, icinde sandvic oldugu anlasilan bir kesekagidi, yarisi yenmis bir pasta, acik bir sut kutusu, bir cikolata, bir pecete ve Iris Murdoch'un son romanlarindan biri durmaktaydi.

Artik kizmaya basliyordu. Kiza soguk bir ifadeyle bakarak, " Hala bir aciklama bekliyorum, Miss Meake," dedi.

Miranda kendini korumak istercesine buzulmustu. " Biliyorum, butun bunlar size cok cirkin geliyor, belki de benim sey yaptigimi saniyorsunuz..." dedi basini umutsuzca sallayarak. Birden gozune cantasi ilisince, esyalarini cabuk cabuk cantaya doldurdu. Sonra da, " Sizi urkuttugum icin uzgunum, ne hissettigimi..." diye devam etmeye calisti, ama sozlerinin gerisini getiremeden gozlerini Robert'in suclayan bakislarindan kacirdi.

" Gozyaslarinin beni yumusatacagini sanma. Simdi iyi dinle. Seni buraya getirdigin butun bu esyalarinla birlikte kapi disari etmeden once, odama nicin boyle izinsiz girdigini ogrenmeye karar verdim," dedi Robert sesini yukselterek. " Aslinda her sey apacik ortada. Kimi iceri alacaktin? Belki kucuk neseli bir parti, belkide bir hippie toplantisi ha?"

Robert'in sozleri etkisini gosterdimisti. Miranda simdi omuzlarinin titremesini ve gozlerinden dokulen yasları gizlemek icin hicbir caba harcamiyordu. Dudakları titreyerek mirildandi.

" Ozur dilerim, Mr. Steele. Bagislanmaz bir sey yaptigimi biliyorum, keske size anlatabilsem..."

Sonra bir sey yapmis olmak icin cikolata kagitlarini, sandvic kirintilarini toparlayip hepsini cantaya tikti, caresizlik icinde acik sut kutusuna bakmaya basladi. Bir an kutuya uzandi, ama sonra vazgecti. Umutsuzca basini sallayarak iskemlesinin arkasinda asili duran koyu mavi ceketini aldi.

" Ozur dilerim," diye tekrarladi. " Soyleyebilecegim tek sey, dusunduklerinizin hicbirinin dogru olmadigi. Ne hippiyim, ne de hirsiz. Inanmiyorsaniz cantami arayabilirsiniz. Bana kizmakta hakli oldugunuzu kabul ediyorum, ama artik gitmek zorundayim."

" Bir dakika pek anlamadim." Robert bilinsizce Miranda'nin kolunu yakaladi. " Butun soyleyebilecegin bu mu?"

Miranda'nin yuzu karisti, bitkin bir sesle, " Ne soylememi bekliyorsunuz?" diye sordu.

" Daha inandırıcı bir açıklama yapabilirsin."

Miranda derin bir nefes alıp, kendisine suçlayarak bakan Robert'a dondu. Aklamamak için kendini zor tutuyordu. Ama basını gururla diklestirdi..

" Lütfen kolumu bırakın," dedi yavaşca. " Canımı acıtiyorsunuz."

Aralarında bir denge kurulmuştu şimdi. Robert yabancı olduğu bir duyguya kapıldı, zor durumda kalmıştı. Kabaca, " Canını acıtmak istememistim," diye söylendi.

Miranda içini çekerek, " Sanırım size anlatmam gerekiyor, yoksa bana hiç inanmayacaksınız," dedi. " Beni nasıl olsa kovdunuz, basıma bundan daha kotusu gelemezdi. Geceyi burada geçirecektim..."

Robert sakinlikle, " Burada mı?" diye bağırıldı.
" Evin yok mu?"

Miranda bu soruya acı acı gulumseyerek cevapladı.
" Bir evde üç kızla birlikte kalıyorum. Tabii ev denebilirse."

" Peki, bu gece neden orada değilsin?"

Genc kız basını önüne eğdi. " Bu gece orada kalmamı engelleyen bir şey olduğunu söylesem yeter mi?"

" Hastalık mı?"

Miranda cevap vermeyince, Robert yine tuhaf bir duyguya kapıldı. Sert sert, " Basın dertte mi?" diye sordu.

Miranda tuhaf bir bakışla, " Yo, hayır," dedi.
" Tabii su an içinde bulunduğum durumu saymazsak!"

Robert, sabırsızca masaya kadar yürüyüp birden geri dondu. " Peki neden? Sen sacmalıyorsun, kızım."

" Farkındayım." Beklenmeden bir davranışla Robert'ın yanına gelip gözlerini, gözlerine dikti.
" Size doğruyu söylesem, anlayacağınızdan kuskuluyum... Benim bir hirsiz olmadığımı inanın yeter... Tek istediğim, bu gece basımı sokabileceğim bir yer bulmaktır."

Robert hemen cevap vermedi. Miranda, artık kuskulanmaktan vazgeçmesini isteyen gözlerle bakıyordu. Birden bire, " Zaten burada da calınacak pek fazla bir şey yok," diye söylendi.

Miranda, " Bana inanıyorsanız gitmeme izin veremez misiniz acaba?" diye yalvardı.

" Nereye gideceksin?"

Miranda, Robert'ın bu umulmadık sorusuna sasırmıştı. " Ne önemi var ki?"

" Gidecek bir yerin olması."

" Bu benim sorunum, oyle degil mi," Cantasini alip kapiya dogru ilerledi.

" Bir dakika."

Miranda heyecanla dondu. Savunmaya gecercesine dudagini isirdi, ama ne kadar savunmasiz oldugu kapinin kenarini simsiki kavrayan ince ellerinden anlasiliyordu.

" Anlatirsan anlatirim belki del!" dedi Robert.

Miranda durust gozlerle Robert'i suzdu, " Cok kizginsiniz, ustelik benimle ilgilenmeniz icin bir neden de yok."

Robert nedense yeniden kuskuya kapilmisti. Bu kez ne demek istiyordu? Onu meraklandirmak miydi amaci acaba? Ama hayir rol yapmiyordu. " Bana aciklamada bulunmak istemeyebilirsin, ama hic degilse kuskularimi gidermen gerektigine inanmiyor musun?"

Miranda uzun bir sure yerinden kipirdamadi. Belli ki heyecanlamisti. Kararsizligi, kuskusu, umutsuzlugu apacik okunuyordu yuzunden. Bakislarini Robert'in omuzlari ustunde bir yere dikerek, " Soylemistim, uc kizla birlikte oturuyorum." dedi yavasca. " Bilmem, ufacik bir evde uc degisik insanla oturmayi denediniz mi?"

Bir an durakladiktan sonra surdurdu sozlerini.

" Insanin ozel hayati diye bir sey kalmiyor, bu isi ancak oldugu gibi kabullenirseniz yurutebilirsiniz. Icinizden avaziniz ciktimi kadar bagirmek geldiginde bile kendinizi tutmayi ogrenmek zorundasiniz..."

Miranda yeniden duraklayinca Robert sabirsizlandi. Neden kısa kesmiyordu? Demek arkadaslariyla takismis, kizlar da onu kapi disari etmislerdi. Is bu kadar basitti. Kizin bunu nicin bu kadar ciddiye aldigini anlayamiyordu. Biraz dusunduktan sonra, " Bu gibi seyler herkesin basina gelebilir," dedi. " Kendi kanatlarinla ucmayi ve aceleci olmamayi ogrenmelisin. Seni disari mi attilar?"

Miranda hemen atildi. " Hic de sandiginiz gibi degil, anlamiyorsunuz. Sadece bir geceligine ayrildim evden. Bu gece orada bulunmam sakincaliydi."

Robert anlamaya basliyordu, hafifce guldu. Baskalariyla paylasilan evlerde gonul islerinin ne gibi guclukler cikardigini bilmez miydi?

Miranda sert sert, " Hic de gulunc degil," diye soylendi.

Robert birden irkildi, kizi tamamen unutmustu.

" Cok ozur dilerim," diye mirildandi, " baska seyler dusunuyordum."

" Beni dinlemiyorsunuz bile, oysa o kadar direktiniz anlatayim diye!"

Robert'in yuzundeki gulumseyis kayboldu. Sikilmisti; bu kizin arkadaslari da, kucuk sorunlari da umurunda degildi. Kisaca, " Dinliyorum" dedi.

" Ama bu isi neden bu kadar buyuttugunu anlamiyorum. Oda arkadasin sevgilisiyle yakin bir gece gecirmek istiyorsa, yapacagin sey cok basitti; ya baska birinde kalirdin, ya da bir otele giderdin."

Miranda, " Ay sonu," diye sizlandi. " Bes param kalmadi, siz hala anlamadiniz tabii."

" Anladigim Miss Meake, kustahlikta kimsenin elinize su dokemeyecegi!"

Miranda, pencerenin onune gitti; Londra'nin gokyuzunu aydinlatan isiklarini seyre daldi. " Bir parti veriyorlardi, benim de bir numara hazirlamami istediler. Yapamayacagimi soyledim. Onun icin buradayim."

Miranda'nin sesinin sakinligi, Robert'in kaslarini catmasina yol acmisti. O garip sikintiyi yeniden duydu. Neyi vardi bu kizin? Miranda'nin kasilmis omuzlarına, dik tutmaya calistigi basina ve cama vuran profiline bakti.

" Nasil bir partiydi bu?" diye sordu.

" Siz erkekler boyle partileri normal karsiliyorsunuz, degil mi? Karsi cikmak aklinizin ucundan bile gecmiyor. Katılmak istemeyeni de namusuna cok duskun olmakla sucluyorsunuz."

" Eger benim dusundugum seyden, yani esrar partisinden soz ediyorsan hic de o kanida degilim," diye soylendi Robert. " O evde hoslanmadigin seyler donuyorsa, yapacagin tek sey pilini pirtini toplayip gitmektir. Seninle alay etmelerine izin verme. Hemen cik git."

Sesi sandigindan da sert cikmisti, Miranda donup alayla gulumsedi.

" Ben de oyle yaptim, neden boyle heyecanlandiniz ki?"

Robert suratini burusturdu, ama o uygun bir cevap buluncaya kadar Miranda omuz silkip yeniden pencereden disari bakmaya koyulmustu.

" Bu seferki esrar partisi degildi, Mr. Steele,"

Robert'in kaslari catildi. Alacagi kagitlari da, kizdan kurtulmayı dusundugunu de unutuverdi. Miranda'nin az once soyledigi bir soz aklina takilmisti: Namusuna cok duskun! Gerçekten oyle miydi, yoksa bu da kendisini kandirmak icin basvurdugu bir yalan miydi? Peki, oyleyse geceyi neden burosunda gecirme gereğini duymustu?

Kuru bir sesle, " Arkadaslarin senden daha ileri fikirler, degil mi?" diye sordu.

" Onlar benim arkadasim falan degil." diye mirildandi Miranda. " Mecburen ayni evde kaliyorduk."

Miranda'nin cevabi Robert'i sasirtmisti. Ayni seyi Catrina soylese, yuzunde mutlaka ikiyizli bir ifade belirirdi. Robert bir an her seyi unuttu, Miranda'yi, buroyu... Catrina, onun yumusacik, cekici, buyuleyici dudaklari canlandi gozlerinin onunde... Sonra birden, seytan gorsun yuzunu, diye gecirdi icinden. Ondan kurtulmustu. Kendini anilardan siyirip bakislarini pencerenin onunde duran Miranda'ya cevirdi.

Alayci bir ifadeyle, " Gerçekten namusunuz bu kadar duskun musunuz, Miss Meake?" dedi.

Miranda acik kahverengi saclarini geriye atarak bir an durakladiktan sonra, " Bunun sizi pek ilgilendirdigini sanmiyorum, Mr. Steele," dedi.

" Sizi ilgilendiren, bosa harcadiginiz vakit olsa gerek."

Yuzunde kaygili bir ifadeyle gitmek icin izin cikmasini bekliyormuscasına duruyordu.

Robert sesini cikarmayinca Miranda birden, " Artik gitmeliyim," dedi. " Eger beni birakirsaniz..." Yeniden korkuya kapildigi apacak belli oluyordu.

Robert ansizin kendini disari atma istegine kapildi. Saat dokuzu geciyordu. Oysa buroya geleli saatler olmus gibi geliyordu. Kagitlari toparlayip cantasina doldurduktan sonra Miranda'ya bakti. Hala pencerenin onundaydi kiz.

" Gel, cikip bir seyler yiyelim." Dedi Robert.

" Ne!"

Miranda'nin buyuk bir saskinlik icinde baktigini gorunce, davetinin pek ani oldugunu fark etti.

" Lutfen tartismayi birak." Cantasini aldi, masanin ustundeki lambayi sondurup kapiya yurudu. " Korkma seni yemem!"

" Biliyorum ama." Hala duraksiyordu Miranda.

" Anlamiyorum..."

" Anlayacak bir sey yok. Karnim zil caliyor ve yalnız basima yemek yemek istemiyorum, hepsi bu!"

Miranda ona yaklasarak, " Benimle yemek isteyeceginizi dusunemezdim," dedi.

Robert derin bir nefes aldi, Miranda'yi omuzlarindan tutup sarsmamak icinde kendini zor tutuyordu. " Dinle kucuk hanim, kararini cabuk ver. Ya dedigimi yaparsin, ya da gece bekcisini cagirip seni disari attiririm. Ikisinden birini sec."

Miranda son bir cabayla, " Peki, kabul ediyorum," dedi. " Ama kiyafetim sizin gideceginiz yere uygun degil galiba."

Robert inatla, " Bu gece luks bir yere gitmek istemiyorum," diye soylendi. " Yemegin iyi ve bol oldugu, sessiz bir yere gidecegiz."

Miranda cantasini aldi. " Sessiz bir lokanta bulunabilir mi acaba?"

" Lokantanin yerine bagli bu," dedi Robert. Kizin odadan cikmasini bekledikten sonra buroya son bir kez goz gezdirip isigi sondurdu.

Miranda gozlerini asansordeki isikli levhaya dikmis, Robert'tan elden geldigince uzak durmaya calisiyordu. Zemin katta asansorden indiklerinde, gece bekcisi bir Robert'a, bir Miranda'ya bakip anlamlı anlamlı, " İyi aksamlar," dedi.

Robert arabanin kapisini acip genc kizin binmesine yardim etti, sonra kendi de yerinde gecip oturdu. Miranda asansorde oldugu gibi elinden geldigince uzak duruyordu. Robert'in yuzunde alayci bir ifade belirdi. Arabayi calistirirken kizin kafasindan neler gectigini anlamaya calisiyordu. Gerçekten gorundugu kadar korkuyor muydu, yoksa rol mu yapiyordu acaba? Ses cikarmadan koseye buzulmustu.

Robert kizi goturmeyi tasarladigi lokantaya yaklasirken, birden gecenin ikinci beklenmedik kararini verdi. Bir sonraki sokaktan saga sapti. Green Park'in cevresini dolasip ara sokaklardan gecti, Soho'nun cilgin isiklarinin icine daldi. Yagmur yeni dinmisti. Isil isil neon lambalari ıslak yolu aydinlatiyordu.

Arabayi bir kenara park edip durdugunda, Miranda'nin soru dolu gozlerle baktigini fark etti.

Hala tek bir soz etmemis olan Miranda, magara agzinini andiran karanlik kapiya dogru ilerlerken Robert'a hafifce sokuldu.

Icerisi agir agir donen kirmizi isiklar ve siyah cizgili garip desenlerle suslenmistti. Robert yuzunu eksitti; Charlie'nin orayi bastan asagi yeniden duzenledigini tamamen unutmustu. Bu yeni dekorasyon, kirmiziyla siyahin ic ice gectigi bir cehennem andirmaktaydi.

Charlie birden yanlarinda bitiverdi. " Sizi gordugumuze cok sevindik." Bu kez Robert'in yaninda baska bir kadinin bulundugunu fark etmemis gibi davraniyordu. " Her zamanki masaniz mi, yoksa hanimefendi Kubbeli Salonu mu tercih ederler?"

Robert, " Kubbeli Salon," diye cevapladi. Miranda belli ki, boyle bir yere ilk kez geliyordu.

Masalarina oturduklarinda, Miranda kinayan bakislarla suzdu onu, " Sessiz sakin bir yere gidecegimizi saniyordum."

" Fikrimi degistirdim." Robert simdi kendini epey keyifli hissediyordu. Miranda'ya gulumsedi, Ama bir etkisi olmadı bunun .

" Ustelik elbisem buraya uygun degil," dedi genc kiz.

" Onemli degil, ben de is kiliginda sayilirim.'

" Siz faklisiniz..."

" Nasil yani?" Konusmanin bu yone dokulmesi hosuna gitmistti. Miranda'nin kendisinden ovguyle soz etmesi icin dayanilmaz bir istek duyuyordu icinde. " Bu kentteki yuzlerce is adamindan ne farkim var?"

" Soylememi gercekten istiyor musunuz?"

Miranda'nin sakin sesi, ciddi bakislari Robert'ta bir cekingenlik uyandirdi. " Bir numarali adam olmanin da kotu yanlari vardir, bilirsin," dedi.

" Bunlardan biri, isler kotu gittiginde butun sorumlulugun senin omuzlarinda olmasidir, cevrendekiler en ufak bir hatani bile bagislamazlar."

" Ama istediginiz her yere gidebilirsiniz," dedi Miranda. " Bir taksiye seslendiniz mi duruverir, bir lokantaya gitseniz garson aninda fark eder sizi. Emir verdiginizde yapilip yapilmadigini denetleme gereгинi bile duymazsiniz. Oyle bir havaniz var ki, insanlar bir dediginizi iki etmiyorlar. Bu bir Tanri vergisi; hayatta yukselmenizin asil nedeni de bu bence. Iste bu yuzden otekilerden faklisiniz."

Robert saskinlik icinde, " Vay caninal!" dedi.

" Bunlari nereden bulup cikardin, beni dogru durust tanimiyorsun bile."

" Bir insanin yeteneklerini kesfetmek icin onu ille de tanımak gerekmez."

Robert cenesini sivazlayarak, " Oyle gorunuyor," dedi. Sonra garsonun masaya getirdigi nefis yemeklere dalgın dalgın bakarken, bu kizin kafası isliyor, diye dusundu. Yoksa kendisinden korktuğu için pohpohlamaya mi calisiyordu? Gerçekten herkesin birbiriyle

yattigi bir seks partisinden mi kacmisti acaba?

Miranda yemegini yerken Robert'da onu incelemeye calisiyordu. Belli bir egitim gordugu soylenebilirdi. Oldukca uyanik bir kizdi. Sesi son derece etkileyiciydi. On sekizinde gosteriyordu. Hatta vucudunun henuz tam anlamıyla gelismedigini soylenebilirdi. Dudaklarini fazla oynatmadan konusmasinda bir urkeklik, bir guvensizlik sezilmekteydi. Yumusacik parlak saclari ve sivri cenesiyle ilgi cekici bir havasi vardi. En guzel yeri, kocaman mavi gozleriydi. Bakislari insanin icine isliyordu sanki. Saf ve dirust bir kiz oldugu belliydi.

Robert bir an dusundu; genc kizla bir daha birlikte olacagini sanmiyordu. Ama kendini avutacak bir insana en cok ihtiyac duydugu anda imdadina yetismisti. Aslinda bu gece yeni biriyle tanismak hic de fena olmamisti dogrusu.

Robert'in kadnlara karsi her zamanki sevimliliğini etkisini gosteremis, Miranda ona yavas yavas alismaya, cekingenliginden siyrimlamlamakla birlikte sorularini daha rahat cevaplamaya baslamisti. Butun hayatini anlatmisti neredeyse. Yetim oldugunu, yasli teyzesi tarafından buyutulduğunu soylemisti. Robert da, cok gecmeden, bu Hester teyzenin Miranda'yi bagnaz bir anlayisla, kati kurallarla yetistirdigini sezmişti.

Kizin gercekten namuslu oldugu zaten ilk bakista belli oluyordu. " Herhalde kendi hayatini yasamaya karar verdiginde epey patirdi kopmustur," dedi Robert neseyle. " O koruyucu canavarlari bilirim, ana babalardan cok daha kati olurlar."

Miranda guc duyulur bir sesle, " Hester teyze hic de canavar degildi." diye mirildanarak basini onune egdi.

Genc kizin toylugu Robert'in dikkatini cekmisti. Yavasca, " Oyle mi," diye sordu.

" Dort ay once oldu," dedi Miranda.

" Ozur dilerim."

Uzun bir sessizlik oldu. Robert kizin aglamaya baslayacagindan korkuyordu ki, Miranda basini birden kaldirip, " Kendimden biraz fazla soz ettim galiba," dedi.

Robert kibarca, " Yok canim," diye karsilik verdi. Tanidigi kadnlarin cogu kendilerinden ve cilginca isteklerinden bu kadar kolay soz etmezlerdi. " Anlat," dedi. " Onca yil sakin sakin yasadiktan sonra birdenbire ozgurlugunu kazanmak nasil oluyor?" Sonra arkasina yaslanip gulumsedi.

" Kucukken en buyuk dilegim piyanist olmakti, ama Hester teyze buna kesinlikle karsi cikti. Ona kalirsa, sekreterlik ya da ogretmenlik gibi guvenli bir is secmeliydim."

" Ileri goruslu bir kadnimsi."

Miranda omuzlarini silkti. " O da kendi yonunden hakliydi. Muzik calismalarim ilerledikce daha fazla para harcamak zorunda kalacagimi, ama nasil olsa bir gun evlenip yuva kuracagim icin butun masraflarin bosa gidecegini soyluyordu..."

" Demek seni evlendirmeyi tasarliyordu? Peki, senin de amacin evlenmek mi?" Diye sordu Robert purosunu yakarken.

" Amac.. bu pek yerinde bir soz degil sanirim."

" Sence ne demem gerekirdi?"

Miranda bir an dusundu. " Bilmiyorum ama, bence evlilik bir amac olarak gormemek gerekir. İnsan birtakim cıklarlar ugruna evlenmemeli."

" Haklisin," dedi Robert sert bir sesle. Pek hoslanmadigi bir konunun acilmasına biraz da kizmistı dogrusu. Konuyu degistirmek istedi, ama daha agzini acamadan Miranda atildi.

" Evlilik insan iliskilerinin en yucesidir," dedi inancla. Yuksek sesle dusunuyormus gibiydi. " İnsanlar evliliği daha ciddiye almali, fedakarlıkta bulunmayı bilmeli bence. Mutlu bir iliski kendiliginden gerçekleşmez. O da diger isler gibi ancak ustunde calisildiginda kazanilabilecek bir sey..."

Robert, " Herhalde biri calisip digeri kazanicak," diye alay etti.

" Kesinlikle hayir. Herkesin dustugu yanilgi da bu zaten, her seyin satin alinabilecegini saniyorlar."

Robert, genc kizin yurekten bir inancla konustugunun farkındaydi. Bu yaslarda hep boyle konusulur, diye dusundu, ama nedense bunu Miranda'ya soyleyemedi.

" Her sey bu kadar basit degil," dedi gulumseyerek.

" Yine de gencler arasinda evliliğin modasının gectigini sanıyorum."

Cevap gelmeyince, kizin yuzundeki umutsuz ifadeyi fark etti. "Ne oldu?" diye sordu. " Kente gelir gelmez dus kirikligina mi ugradin?"

Miranda mavi gozlerini Robert'a dikti. Kayitsizca omuzlarini silkerek, " Neden boyle?" diye sızlandı. " Evde her sey bir garip. Kimseyle cikmamak en buyuk gunah, namuslu olmaksa suc. Seninle iki kez cikan bir adamın yatagina girmezsen anormal sayiliyorsun!" Konusurken basini iki yana sallayip duruyordu.

Bir sessizlik oldu. Robert birden Miranda'nin neden soz ettigini kavrayarak, " Boyle dusunenler kim?" diye sordu.

" Birlikte kaldigim kizlar, onların erkek arkadaslari. Onlari kesinlikle anlamıyorum, onlar da beni anlamiyorlar tabii."

" Onlari nereden buldun peki?"

" Gazetede bir ilan gormustum! Dorduncu araniyor diye bir ilandi. Ev cok guzel, kizlar da cok neseliydiler. Iki haftadir kaldigim pansiyondan nefret ediyordum, zaten daha iyi bir yer bulunca ayrilmayı dusunuyordum." Bir an susup onune baktiktan sonra devam etti. " Bazen yalnız kalmak istiyorum, o zaman da beni soguk davranmakla sucluyorlar. Duzenledikleri partilere katilmazsam alaya aliyorlar beni. Oysa benim de kendime gore bir anlayisim var. Onlari suclamak istemiyorum, ama beni neden kendi halime birakmiyorlar?"

" Sanıyorum bunu anlamak icin biraz fazla genc ve safsin," dedi Robert. Saatine bakınca iki saattir oturduklarını fark etti. Iyice kisanan purosunu kulluge bastirdi. Miranda da cantasına uzanınca, birlikte kalktilar.

Sokaga ciktiklarında yagmur bardaktan bosanircasına yagiyordu. Hemen kosup arabaya

girdiklerinde lokantanin gurultusunden sonra arabanın ici ikisine de cok sessiz geldi. Cama carpan yagmur damlalarinin tipirtisi duyuluyordu yalnızca.

Robert birden, " Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Miranda irkildi. " Nereye mi? Oyle ya... Unutmustum..."

" Ben unutmadim." Robert arabayi calistirip caddeye cikti. Sinama ve tiyatrolarin bosalma saati oldugundan yogun bir trafigin icine daldilar.

" Sanirim tek cikar yol var." diye mirildandi Robert.

Karanlikta Miranda'nin kimlandigini hissetti.

" Beni buroya mi birakacaksiniz?" diye sordu Miranda.

" Tabii ki hayir! Sana bu gece icin bir yatak buldum. Aslinda bunu neden yaptigimi da bilmiyorum."

Miranda korkuyla, " Yatak mi?" diye bagirdi.

" Ne demek istiyorsunuz? Nerede?"

" Benim evimde. Baska nerede olabilir ki?"

" Olamaz, yapamam! Tesekkurler, ama imkansiz."

Robert donup Miranda'ya bakti; kizin yuzu olu gibi bembeyazdi. Miranda'nin aklindan gecenleri anlayınca hafifce gulumsedi, ama biraz da kizmisti, " Bana guvenmiyorsun, namusuna goz diktigimi saniyorsun herhalde," diye alay etti.

" Ne dusunecegimi bilemiyorum."

Kizin sesindeki tedirginlik, Robert'in sabrini tasirmisti. Birden arabayi durdurdu. Ofkeyle Miranda'ya donunce, onun kapiya dogru cekildigini gordu.

" Bana bir zamparaymisim gibi bakma. Evet, kadinlarla birlikte olmaktan hoslanirim, ama senin sandigin gibi degil... Canim eglenmek istediginde, emin ol saf genc kizlara askinti olmam!"

Miranda sesini cikarmayınca, derin bir soluk alarak devam etti:

" Beni iyi dinle, kucuk hanim. Sana son bir sans veriyorum. Kabul etmezsen, Cehennemine dibine kadar yolun var. Buralardaki otellerden birinin mudurunu taniyorum, bu gece orada kalmani saglayabilirim. Ama daha sonrasi senin bilecegin is. Eger aklın varsa kendine yeni bir ev bulur ya da Evesham'a geri donersin. Senin gibilerin Londra'da kolayca basi belaya girebilir."

Karanlik bir avluya girip buyuk bir binanın onunde durdular.

Miranda yavasca arabadan indi, hizli adimlarla ilerleyen Robert'in ardina takildi. Yeniden karsi cikacakmis gibi bir tavir takindi, sonra birden Vazgecip, " Borcumu en kisa zamanda oderim," dedi. " Yemek icin de cok tesekkur ederim."

" Bosver, onemli degil!" Robert bir an once bu isten kurtulmaya bakiyordu. Resepsiyon memuruna bir seyler soyledikten sonra Miranda'ya iyi geceler dileyip arabasina atladigi gibi uzaklasti.

Byrne alanina vardiginda, Miranda Meake'in huzunlu bakislarini kafasindan silip atmayi basarmisti.

Ne kadar yorgun oldugunu esneyince anladi. Pazartesi Bonn'da, carsamba Stockholm'de olacak, persembe Londra'ya donup obur hafta basi Newyork'a ucacakti. Iki hafta boyunca basini kasimaya vaktit bulamayacakti. Belki Newyork'tan donduktan sonra bir tatile cikabilirdi. Soyle butun isleri bir yana birakip...

Telefon calinca dusunceleri yarim kaldi. Soylenecek ahizeyi eline aldi. Karsidan gelen sesi duyunca yorgunlugunu unutuverdi.

" Lissa!"

" Sasirdin mi?"

" Cok." Derin bir nefes aldi. " Ama ben..."

" Biliyorum, sevgilim. Gelip seni gorebilir miyim?"

" Tabii." Kutudan bir sigara aldi. " Dusunmustum ki..."

Lissa, o etkileyici tatli sesiyle Robert'in sozunu kesti: " Yanlis dusunmussun, tatlim. Neyse bosver. Claire'le kaliyordum, ama tasarladigimdan bir hafta once eve donmek zorunda kaldim. James hafta sonunu gecen paskalya yortusunda tanistigimiz tiplerle gecirmemizi istedi, bu gibi seylere ne kadar onem verdigini bilirsin. Eve donmem icin istsrar etti..."

Yuzunde alayci bir ifade belirdigi halde Robert telefonda Lissa'ya bir sey belli etmedi. Gerci James oldukca zuppeydi ama hic de aptal sayilmazdi. Lissa'nin bu kendini begenmis herifle ne buldugunu merak ediyordu.

" Iste boyle," diye ekledi Lissa. " Ben de emre uymak zorundaydim. En erken ucak yarin aksamustu kalkiyordu. James'e telefon edip haber verdim. Ama yarim saat sonra beni aradilar, bugunku ucakta bir yer acildigini soylediler. Istemedigimi soyleyecektim ama..." Derin bir soluk alip devam etti. " Telefon geldiginde Claire'le seni konusuyorduk, ben de dusundum ki..."

Robert sinirli bir sesle; " Evet?" dedi.

Lissa, " Oyle uzun zaman oldu ki," diye mirildandi.

" Bir yila yakin. Bilemezsin, seni ne kadar ozledim, seni uzdugum icin sucluluk duyuyordum. Eger erken ucakla gelirim, kendimi bagislatabilirim diye dusundum ve geldim. Iyi ettim mi?"

Robert boguk bir sesle, " Ne dememi bekliyorsun?" dedi. " Neredesin?"

" Havaalaninda."

" Gelip seni alirim." Saatine bakti. " Yirmi dakika sonra oradayim."

Lissa sozunu kesti. " Yo, istemem. Bir taksiye atlar gelirim. Gorusuruz."

" Yemek yedin mi?"

" Evet, ucakta. Robert, hicbir seyi dert etme. Sadece seni gormek istiyorum. Sesini duymak oyle guzel ki." Karsidan once derin bir ic cekis sonra da hafif bir opucuk sesi duyuldu. " Sen sadece muumlari yak, canim. Eskisi gibi..."

Robert'in keyifsizliginden eser kalmamisti. Sarap cikarmaya giderken kalbi deli gibi carpiyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 05, 2007, 11:35:50 am

.....IKINCI BOLUM.....

Bu yagmurlu, ic karartici pazartesi sabahi saat dokuzda bile Carona-Steele sirketinin odalarinda canli bir hava seziliyordu. Sirketin, calisanlara karsi ilginc bir tutumu vardi. Sabahleyin usumus ve islanmis bir halde buroya gelen sekreterlerin calismaya baslamadan once rahatlamak isteyebilecekleri dusunulmustu. Yine hic bir kadinin guzel gorundugune inanmadan rahat calisamayacagi acikti. Bu yuzden, ozellikle kadinlarin islak giysilerini degistirebilecekleri, saclarini kurutabilecekleri bir yer saglanmisti.

Besinci kattaki bu odada genis raflar, tertemiz dolaplar ve en onemlisi, iyi aydinlatilmis aynalar, makyaj masalari vardi. Istendigi zaman dus almak bile mumkundu. Otomatik makinelerde corap, kagit mendil, hatta parfüm bile bulunuyordu.

Genc bir kiz, " Bana gore koyu renk kulotlu corap kalmamis," diye soylendi. " Bu makinelere kim bakiyor kuzum? Boyle dolasamam. Yanimda yedek corap da yok. Ne yapacagim simdi?"

Odanin obur ucundan boguk bir ses duyuldu:
" En yakin numarayi al canim, ne olacak!"

Susan bozuk para cikarmak icin cantasini acti. Paralari sayarken birden bagirdi: " Bak sen su ise! En ucuz coraptan bile alamam. Bugun bu paraya ihtiyacim var. Miranda, bana iki sterlin borc verebilir misin? Yarın oderim, soz veriyorum."

Miranda elindeki taragi birakip cantasina uzandi. Parayi cikarip masaya Susan'in onune koydu.

" Sagol," dedi Susan, " Bu iyiligini hic unutmuyacagim."

Odadaki kizlardan biri, " Ona ne suphe," diye alay etti.

Susan onu duymazdan gelip makineye parayi atti, corabi alip hemen giydi. Kendine son bir kez bakmak icin aynanin karsisina gectiginde, Miranda hala yerinden kimildamamisti.

Susan kikirdadi. " Neyse idare eder. Bu makineye neden daha iyi kalite corap koymazlar anlamam. Sirket her seyde oldugu gibi bunda da kar amaci guduyor tabii. Miranda, ne oldu? Hayalet gormus gibi sapsari kesilmissin."

" Oyle mi?" Miranda aynaya arkasini dondu.

" Yuzum her zaman solgundur biraz. Hazir misin, Sue?"

" Evet, ben..."

Rena Harvey sacini fircalayarak Susan'in yanindan gecti. " Butun hafta boyle dolasti. Neler ceviriyorsun, miranda?"

" Hic bir sey." Miranda kapiya dogru ilerleyen uzun boylu, zayif kadini tepeden tirnaga suzdu. Rena Harvey hem kulagi delik, hem de geveze bir kadindi. Miranda cantasini kavrayip sabirsizlikle Susan'i Beklerken kizlarin konusmalarina istemeden kulak misafiri olmus, yuzunde renk diye bir sey kalmamisti.

Demek Robert donmustu!

Miranda masasinin basina oturup, yazi makinesinin kilifini cikardi. Robert Steele'in burasunda kalmaya kalkistigindan bu yana dokuz gun gecmisti. Daha sonraki bitmek bilmeyen hafta sonunu dus alemindeymiscesine gecirmis, Robert'in ansizin buroya donusu, onu orada yakalayinca deliye donup isten atmaya kalkmasi, sonra birden fikrini degistirip onu yemege cikarmasi bir bir gozlerinin onune gelmisti. Ertesi gun yabancı bir otel odasinda uyaninca, dus gormedigini anlamis, ama yine de donuk bakisli bir garson kahvalti servisi yaparken, daha sonra da resepsiyon memuru hesabinin odendigini soylediginde, dus gormedigine inanmak icin kendini cimdikleme zorunda kalmisti.

Robert'i ask maceralari sirkette herkesin dilinde dolasan bu adami boyle davranmaya iten neydi?

Hafta sonu gecip de pazartesi sabahi geldiginde, sinirleri iyice bozulmustu Miranda'nin. Butun gun kovuldugunun bildirilmesini kaygiyla beklemis, ancak saat bese geldiginde rahat bir soluk alabilmisti. Sonra da Robert'in Bonn'da oldugunu duymustu.

Demek bosunaydi korkulari...

Carsamba gunuysen her seyi bilen Rena, Robert'in Stockholm'da oldugunu iki gun sonra donecegini, gelecek hafta da New York'a ucacagini soylemisti.

Daha once hic boyle bir erkekle birlikte olmamisti Miranda. Sevimli, kibar ve onu korkutmasina karsin yine de cekici...

Miranda ayni paragrafi ikinci kez yazdigini fark edince cevresine bakinip kagidi cikardi, yeni bir kagit takip yeniden yazmaya koyuldu. Kendini bu kadar uzemekle aptallik ediyordu. Onu coktan unutmus olmalıydı Robert Steele.

Hele Rena'nin son anlattiklari dogruysa...

Mr. Frears, sirketin Roma subesine, bir alt goreve atanmisti. Robert Steele'in New York yolculugunu ertelemesinin ve bugun donmesinin nedeni de buydu. Eger buroda dolasan dedikadular dogruysa, Robert Steele'in film yildizi Catrina Kay'le olan gonul macerasi sona ermisti. Rena bunun nedeninin Frears oldugunu soyluyordu. Frears, Robert Steele'in karasularında avlanmak gibi büyük bir hata islemisti.

Robert Steele'in Catrina icin deli divane oldugu soyleneiyordu. Her yerde birlikte gorulmuslerdi. Hatta bir keresinde Catrina Acapulca'da film ceviriirken, gunubirligine kadini gormeye gitmisti Robert. Miranda, yazi makinesine takili bembeyaz kagida

bakarken, bir gunlugune Meksika'ya gittigine bakilirse onu gercekten seviyor olmalı, diye dusundu. Baska bir kadinla da sonu kotu biten bir macera yasamisti. Robert. Kadin Robert'i terk edip baska biriyle evlenmisti. Robert'in onu unutmak icin her gece bir baska kadinla ciktigi soylenirdi.

Miranda kaslarini catti Robert Steele'le kendisinin de bir macera yasamis olmasi cok tuhafti. Buna macera denilebilirse tabii... Steele'i aklindan cikartmaya, dikkatini isi uzerinde yogunlastirmaya calisti. Her seyden once yeni bir ev bulmak gibi bir sorun vardi basinda. Aksam ustü gormeye gidecegim ev iyi olsa bari, diye dusunuyordu.

Butun cabasina karsin Robert Steele'i kafasindan bir turlu silip atamiyordu. O gun de butun oteki gunler gibi sakin gecti. Miranda'nin kaygiyla bekledigi isten cikarilma haberi gelmedi. Yine de korkuyla, belki ay sonunda ayligimi verirken bildirirler, diye dusunmekteydi. Aksamustu bir kahvede cay ictikten sonra gazete ilaninda rastladigi evi gormeye gitti.

Kapiyi calarken kendini oldukca rahatlamis hissediyordu. Oldukca temiz ve sevimli gorunuyordu sokak. Tipik bir Ingiliz evi havasindaki buyuk bina yeni boyanmisti. Hester teyze bile bu evde kalmasini mutlaka uygun gorurdu. Kapiyi acan orta yasli kadin gulumseyerek Miranda'ya bakarken, Miranda da icinden kendine sans diliyordu.

Mrs. Saunders kendini tanittikten sonra Miranda'yi incelemeye koyuldu. Genc kizi gozu tutmus olacazk ki, yeniden gulumseyerek evine ilk kez yabancı birini alacagini soyledi. Dulmus, iki kizi da evlenmis, onu yalnız birakmislar. Yegenlerinden biri Londra'da calismak istiyor, kalacak bir yer ariyormus. Zaten evini pansiyon olarak verme dusuncesi de yegeninden cikmis.

" Odayi yegenimle paylasacaksiniz," dedi Mrs. Saunders. " Bunu soyledigim icin ozur dilerim, ama dikkatli olmam lazim. Jean evinden hic uzak kalmamistir, zaten kardesim onun Londra'ya gelmesinden de hosnut degil. Londra'da yasayan her kizin eninde sonunda seyvana uyacagini dusunuyor... Daireyi gormek ister misiniz?"

Evet, lutfen."

Daire birinci kattaydi. Cok genis olmamakla birlikte, zevkle dosenmis bir yatak odasiyla bir giyinme odasindan olusuyordu. Perdeler yeni ve moderndi. Odanın icinde genis dolaplar, yepyeni bir lavabo ve ufak bir ocak hemen goze carpiyordu. Oturma bolumundeki esyalar gosterissiz ve rahatti.

Mrs. Saunders gulerek, " Kendi ufak tefeginizi de getirerek burayi daha guzel bir hale sokabilirsiniz," dedi.

" Harika," dedi Miranda. " Ama nicin bu kadar ucuza veriyorsunuz?"

" Sizin gibi gencleri soymak istemiyorum da ondan. Ustelik Jean benim akrabam. Ondan kira almıyorum diye sizden fazla para almaya da gonlum razi olmaz. Ne zaman tasinmak istersiniz?"

Eve donerken mutluluktan ucuyordu Miranda. Jean gelecek ay Londra'da olacakmis, ama Mrs. Saunders o zamana kadar beklemesinin anlamsiz olacagini soylemisti. Sonunda, hafta sonu tasinmasi konusunda anlasmislardi.

Evden ayrilacagini ogrendiklerinde kizlarin nasil bir tepki gostereceklerini bilmiyor, onlardan olesiye cekiniyordu. Ama cok gecmeden korkusunun yersiz oldugunu anladi.

Louise ile Vanda kendi havalarındaydılar, pek aldırıs etmediler. Yalnız Jane bir an önce dördüncü bir kız bulmaları gerektiğini söyledi.

Oldukça yoğun bir hafta geçirdi Miranda. Cumartesi günü taşınmak için Susan'dan yardım isterim diye düşünüyordu.

Taşınacağını büroda Susan'a anlatınca kız çok sevindi.

" Ne yapacağını çok merak ediyordum. Sana yardım etmek isterdim, biliyorsun. Ama elimden bir şey gelmezdi. Aslında işine pek karışmak da istemedim."

" Sağol, iyi bir dostsun. Küçük bir sorunum var; taşınmak için taksi ayarladım. Sofor sevimli biri olursa iyi de, eğer aksi birine catarsam heyecanlanıp eşyalarımı oraya buraya sacmaktan korkuyorum."

Susan güldü. " Bir keresinde ablam da bir takside çantasını unutmuştu. Bir arkadaşının evindeki partiye gidiyormuş. Gece orada kalacağı için, ertesi gün işte gerekli olacak eşyalarını çantaya doldurmuş. Sonra da..."

Miranda onu dinlemiyordu. Koridorun ucundaki asansöre takılmıstı bakışları.

Robert Steele asansörden çıktı, kalabalığın arasından kendine yol açarak camlı kapiya doğru ilerledi.

Kapılar Robert Steele'in ardından yavaşca kapandı. Parlak sabah güneşi sakaklarındaki beyaz saçları aydınlatıyordu. Miranda bu beyaz saçların onu daha da çekici kıldığını düşündü.

" Miranda? Neyin var senin?"

" Hic, ben..." Susan'a belli etmemek için gülümsemeye çalıştı.

Sonra düşünceleri tekrar Robert Steele'e kaydı. İsten atılmaktan kurtulmuştu, ama onunla konuşması gereken bir şey daha vardı. Otelin parasını o ödemişti.

O gece kaldığı otel Miranda'ya pahalı gelmişti. Yanında yeteri kadar parası olsaydı hesabı ödemek için direnirdi, ama yoktu işte...

Kahvaltıdan sonra hesap için resepsiyona giderken nasıl korktuğunu hala hatırlıyordu. Oysa kaygısının yersiz olduğunu görmüştü. Hesabın ödendiğini söylemişti resepsiyondaki kız.

Ogleden sonra Miranda bir karar verdi ve daha doğru duruş düşünmeden kendini asansörde, yirmi birinci katin düğmesine basarken buldu.

Sinirden midesinin kasıldığını hissediyordu. Katin sessizliği, yerdeki kalın hali, bekleme odasının beyaz duvarları ona hiç de yabancı değildi. Miranda yutkunarak kendini Miss Mayo'nun kibirli bakışlarına hazırladı.

Robert Steele'in sekreteri hiç yanılmamasıyla olduğu kadar, soğukkanlılığıyla da un salmıştı. Kimse yasını bilmez ama kırkla altmış yaş arasında tahminler yurutulur dururdu.

Butun her şey bir yana, hiç kimse bu kadının izni olmadan Robert Steele'in yanına giremezdi. Hele bu kişi asagi katlardan birinde çalışan sıradan bir sekreter olursa işler

daha da zorlasirdi. Miss Mayo, Miranda'ya bakip kizin agzinda geveledigi soruyu garip bir gulumsemeyle dinledi.

" Mr. Steele toplantida," dedi sonra. " Mesaj birakirsaniz, bos oldugu bir zamanda kendisine vermeye calisirim."

Birden bire Miranda'nin cesareti kirildi. " Ben onu tekrar ararim," deyip kacarcasına uzaklasti oradan.

Ertesi sabah hic ummadigi bir anda bir fırsat gecti eline. Ogle yemegini buroda yedigini ogrendi. Biri on geceye kadar bekledi. Sonra daha once cekmecesine kilitledigi on sterlini aldi, kendini kimsenin gormedigine emin olunca yavasca burodan cikti. Asansorle yukari ciktiginda, cevresine dikkatle goz gezdirdi, ortalikta hic kimse yoktu. Sekreterin masasini bos gorunce daha da rahatladı.

Tam vurmak uzereyken birden aciliverdi kapi. Miranda az daha yere yuvarlanıyordu.

Robert Steele geri cekilirken, elinide kendini korumak ister gibi kaldirmisti. Yine de kendini ilk toparlayan o oldu. " Evet?"

" Ben... ben." Miranda ne diyecegini sasirmisti. Derin bir nefes aldi. " Bay Steele, sizi yemek yerken rahatsız ettigim icin ozur dilerim, ama..."

" Kucuk Meake!"

Robert'in onu birden hatirlaması, Miranda'yi hayretler icinde birakmisti. Robert kenara cekilip kiza yol verdi. " Iceri buyurmaz misin?"

Miranda endiseyle, bir buro icin fazla gosterisli olan odaya girdi.

Robert oturmasi icin kendisine yer gosterdikten sonra soguk bir tavirle sordu: " Bu sefer ne yapmami istiyorsunuz, Miss Miranda Meake?"

" Hicbir sey." Miranda bakislarini ondan kacirarak beyaz koltuga coktu. " Butun hafta sizi gormeye calistim, ben... Bunu vermek istiyordum size." Terden avucuna yapismis parayi uzatti. " Umarim yeter, tam ne kadar tuttu bilmiyorum. Benim icin yaptiklarinizdan dolayi tesekkur ederim. Ama borcumu da odemek zorundayim..." Parayi masaya birakti. " Eger daha fazlaysa lutfen soyleyin."

" Sen neden soz ediyorsun?" Robert, Miranda'nin masaya biraktigi paraya bakti. " Sana bunu unutmani soyledigimi saniyorum. Seni kovmak istedigimi de hatirladim simdi."

" Ama..."

" Seni uyariyorum, eger onu burada biracicak olursan cop sepetine atarim."

Miranda gozlerini onun gozlerine dikti. " Dogrusu, Mr. Steele, sizinle tartismak, sizi kizdirmek gibi bir niyetim yok."

" Sessiz sakin görünmene karsin, oldukca inatci bir kisiligin var... Bir fincan kahve ister misin?"

Miranda cani cok istemesine ragmen reddetti.

" Gitmem lazim. Yemek saatim bitiyor..."

" Sorarlarsa benim cagirdigimi soylersin."

" Hayir. Bu cok ozel bir konuydu."

Robert, Miranda'nin soylediklerini dusunuyormus gibi basini yana egmisti, ama yuzunde hic bir ifade yoktu. Birden yerinden kalkti. " Evet haklisin, cok ozel." Gozleri alayla parlayarak parayi eline aldı.

"Namus borcu. Neyse bir daha bundan bahsettigini duymak istemiyorum."

" Ama borcumu odemek istemem cok dogaldi."

" Bir incelik gosterdigimde, sonradan hatirlatilmasindan hic hoslanmam. Bu yuzden, son sozu ben soyleyecegim."

Miranda onun ne yapacagini anlayamadan Robert parayi ani bir hareketle kizin beyaz bluzunun yakasindan iceri, gogsune soktu.

Sonra geri cekilip saatine bakti. " Ise donmenizin zamani geldi, Miss Meake." dedi sert bir sesle.

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 06, 2007, 01:58:30 pm

.....UCUNCU BOLUM.....

Miranda bir türlü kendini isine veremiyordu. Parayi Robrt'in koydugu yerden cikarmak icin kadinlar tuvaletine gizlice nasil girdigi aklina geldikce kirkirmizi kesiliyordu yuzu.

Olanlar gercekten cok gulunctu. Miranda kendi inanclarina gore durust davranmis, Robert ise onunla alay etmeyi yeglemisti. Bu hikaye de burada kapanmis oluyordu. Ama zamanla olup biteni unutacagini sanirken, anilarinin gittikce canlandigini fark ediyordu Miranda.

Son zamanlarda yeni eve tasinma telasi icinde Robert'i biraz olsun kafasindan silebilmişti. Hafta sonu ve daha sonraki bir kac gun boyunca basini kasiyacak vakit bulamadi.

Persembe gunu yeni evine iyice alismisti artik. Minik mutfagini buna ocak demek daha dogruydu acele sabah kahvaltileri icin elinden geldigince duzenlemeye calisti. Jean gelene kadar yapacak bir sey yoktu.

Ama unuttugu cok onemli bir sey vardi, bu da cuma gunu ona garip bir bicimde hatirlatildi.

Mesaji Rena Harvey getirdi.

" Neler ceviriyorsun sen?" diye sordu Miranda'ya tuhaf tuhaf bakarak.

" Hicbir sey."

" Ne demek istiyorsun?" Susan kendini tutamayip masasından Rena Harvey'e bagirmisti.

Miranda masadan kalkti, dizleri titriyordu.

" Lutfen neden soz ettigini soyley misin?"

" Ne bileyim ben," diye kustahca cevapladi Rena.

" Robert Steele isleri hakkında bizim gibilerle konusma gereгинi bile duymaz. Miranda, rica ederim onu bekletme..."

Miranda, asansore dogru ilerlerken ellerinin terledigini fark etti. Sacini duzeltirken, ne oldu acaba, diye dusundu kendi kendine. Robert onu neden cagirmisti?"

Miss Mayo masasinda oturuyordu. Miranda'yi soguk bir gulumsemeyle karsiladi. " Hemen iceri girin, Miss Meake."

Miranda, Robert'in odasina girip kapiyi arkasindan kapadi.

Robert Steele pencerenin onunde duruyordu. Miranda bir an kendisini fark etmedigini sandi. Ama o sirada Robert basini bile cevirmeden,

" Oturun," dedi.

Miranda'nin sinirleri iyice gerilmisti. En yakindaki koltuga kadar guclukle yuruyebildi.

Sert bir sesle, " Biye adres degisikliginizi bize bildirmediniz?" diye sordu Robert.

Miranda birden afallamisti. " Adres degisikligi mi? Ben... Ozur dilerim, Mr. Steele. Hemen gidip bildiririm."

Tam ayaga kalkip kapiya yonelmisti ki, Robert elini kaldirdi. " Henuz bitirmedim, Miss Meake."

Tekrar oturdu Miranda. Galiba korktugu basina gelmisti sonunda.

" Ne zaman tasindin?" diye sordu Robert.

" Gecen cumartesi." Heyecani yavas yavas yatismaya basliyordu. " Bes gundur orada kaliyorum. Yeni adresimi hemen kayda gecirttirecegim."

" Peki, tamam... Ev nerede?"

" Willow Grove'da. Biraz uzak ama, cok guzel bir yer..."

" Yani artik benim buromda gecellemek istemeyecek kadar memnunsun yerinden."

Masanin ustundeki dahili telefon caldi. Miss Mayo'nun sesi odada yankilandi. " Az sonra isim bitiyor, beklet," dedi Robert. Sonra Miranda'ya dondu: " Unutmadan gidip adresini bildirsen iyi olur."

Miranda carcabuk odadan cikip yeni adresini bildirmeye gitti. Masasina dondugunde bir seyler dondugunu fark etti. Odadaki butun kizlar merak icinde onu bekliyordular.

" Yeni adresimi kayit kismina bildirmem gerekiyormus," diye kisaca aciklamada bulundu. Kizlar bu kisa bilgiyi yeterli bulmadilar, ama Miranda aldirmadi, isine devam etti.

Aklini kurcalayan soru, ev degistirdigini Robert Steele'in nereden ogrendigiydi.

Bu sorunun cevabini bulmak cok guctu.

Pazartesi gunu isyerinde buyuk patronun yoklugundan dogan bir gevseme seziliyordu. Robert Steele'in o sabah New York yolculuguna ciktigi haberi muhasebe servisine saat onda ulasmisti. Miranda bir bosluk hissediyordu.

Rena'ya gidip, " Buyuk patron ne zaman donuyor acaba?" diye sorabilmeyi cok isterdi. Ama yapamazdi.

Acaba Traves ile Rena arasindaki maceranin asli var miydi?"

Bu arada bir grip salgini Carona-Steele'de calisanlarin cogunu yataga dusurdu.

Ilk hastalanan Rena oldu, onu digerleri izledi. Carsamba gunu buroda bos masalar cogunluktaydi. Hafta sonuna dogru ise is yeri iyice issizlasmisti.

Susan ile Miranda cuma, gunu mesai saatinden sonra buroda gonullu olarak calismaya karar verdiler. Ama saat sekizde, Susan kendini hic iyi hissetmedigini soyleyerek yakinlaya basladi. Bir kac hafta once calismaya baslayan Ray Deston onu eve birakmayi onerdi. Ama Susan Miranda'yi yalnız birakmak istemiyordu.

Miranda, Ray'in Susan'i begendigini anlamisti. Ama kendi basina birakilsa kiza hicbir sey oneremeyecek kadar da utangacti Ray. Bu arkadasligi baslatmak icin bir seyler yapmali, diye dusundu Miranda.

" Siz gidin," dedi.

Onlar gittikten sonra basini hic kaldirmadan calisti. Son kagidi makineden cikardiginda arkasina yaslanarak derin bir nefes aldi. Saatine bir goz atinca hayretle yerinden firladi. Saat dokuz olmustu. Aceleyle paltosunu kapip postaya atilacak mektuplari topladi.

Bina neredeyse karanliga gomulmustu. Ama yine de bir kac isik, Miranda gibi, yogun bir haftanin son isleriyle ugrasanlarin bulundugunu gosteriyordu. Temizlikciler coktan gitmislerdi.

Elindeki kocaman mektup destesini kose basindaki posta kutusuna atmak icin hizli adimlarla ilerledi. Artik eve donebilirdi. Acaba Susan nasildi?

Son zarflari da posta kutusuna atarken bir fren sesi duydu... Yaninda bir araba belirmisti.

" Isin simdi mi bitti?"

Miranda kirmizi Mercedes'i ve camdan basini uzatmis bakan Robert'i gorunce saskinliktan donakaldi.

Heyecanla, " Dondugunuzu bilmiyordum," diyebildi.

" Haydi bin seni eve birakayim."

" Tesekkurler, ama..."

" Lutfen tartisma, zaten cok yorucu bir gun gecirdim."

Miranda arabaya bindi, Robert hizla hareket etti. Nereye gidecegini cok iyi biliyor gibiydi.

Miranda kipkirmizi bir yuzle, " Evim yolunuzun ustunde degil," dedi.

" Benim nereye gittigimi bile bilmiyorsun."

Bir sessizlik oldu. Miranda'nin oturdugu agacliqlik caddeye gelince Robert, " Hangi ev?" diye sordu.

Miranda onune bakmaya devam ederek, " Sagdan ikinci sokaga sapin, dorduncu ev," diye cevapladi. Rober arabayi evin onunde yavasca durdurdu. Miranda cantasini alip cikmak uzereyken arabanin kontagini kapadi Robert. Uzanip ic lambayi yaktiktan sonra Miranda'nin duzgun profilini incelemeye koyuldu.

Yumusak bir sesle " Neyin var?" diye sordu.

" Hic... tesekkurler..."

Robert elini kizin omuzuna koyup, " Tartisma yok, Miranda... Cok sikici bir gun gecirdigimi soylemistim, degil mi?" diye mirildandi.

" Tartismaya hic niyetim yok ." Miranda sesinin titrememesine ozen gosteriyordu. " Yoksa beni birakmanizi istemezdim..."

Robert sabirsizlikle basini salladi. " Aslinda, bu kibar itirazlarin beni tartismaktan daha cok sinirlendiriyor. Pekala. Sen kibarlik yaptin bindin, ben de biraz gezinmek istedigim icin buraya kadar geldim." Sonra birden icini cekti. " Ozur dilerim, kabalik etmek istemedim. Ucagin gurultusu sinirlerimi bozdu."

Miranda, " Bilmiyordum," diyerek Robert'a dondu. " Havaalanindan mi geliyorsunuz?"

" Evet iki saat once geldim."

Miranda dikkatle bakinca, yorgunluktan Robert'in gozlerinin altinin morarmis oldugunu fark etti. Birden her seyi unuttu, yalnizca adamin yuzunden o yorgun ifadeyi silmek istedi.

" Bu kadar yorgun oldugunuzu bilseydim, emin olun sizinle tartismazdim." Sonra hic dusunmeden ekledi: " Kahve icer misiniz?"

" Iyi olur." dedi Robert.

" Oyleyse buyrun." Miranda arabadan cikip, cabuk cabuk eve yurudu.

Ev karanlikti. Mrs. Saunders cikmis olmal, diye dusundu ve nedense kendini biraz daha rahat hissetti.

Robert'in kapiyi kapamasini beklerken, " Benim dairem ilk katta," dedi.

Robert, Miranda'nin ardindan sessizce odaya girdi. Bereket oda oldukca derli topluydu.

Robert Steele odanın ortasında durunca, Miranda'ya oda kuculmuş gibi geldi.

" Lütfen oturun, Mr. Steele. Kahveyi şimdi hazırlarım." Mutfak olarak kullandığı bolmeye giderken birden durdu. " Bir şey yemek ister misiniz? Sandviç ya da bir tost, Omlet de yapabilirim. Evde olduğum zamanlar, bu saatlerde kendime mutlaka bir şeyler hazırlarım zaten."

Robert gömüldüğü koltuktan, " Benim için özel bir şey yapmana gerek yok," diye seslendi. " Sen kendine ne yapıyorsan ondan yerim."

Miranda hemen ise koyuldu. Kısa sürede nefis şeyler hazırlamıştı. Domates, salam, salatalık ve yumurtalı sandviçler özenle dizilmişti tepsiye.

" Harika, ama bu kadar şeyi kim yiyecek," dedi Robert.

Pek bir şey yemem demisti ama, üç tane salamlı sandviç yedi. Pek konuşmuyordu. Miranda da koltuğuna gömülmüş sessizce kahvesini yudumlamaktaydı.

Robert yeniden kahve almak için ayaga kalkınca Miranda hemen yerinden fırladı.

Robert ona fırsat vermeden kahvesini kendi doldurdu, sonra arkasına yaslanıp anlatılmaz bakışlarla Miranda'yi incelemeye koyuldu. Suratı asılmıştı biraz.

" Erkek arkadaşlarını burada ağırdayabiliyor musun?"

Miranda, " Bilmem, aslında ilk kez birini ağırdayıyorum," derken bakışlarını yere indirdi, sonra yine Robert'a baktı. Tabakları tepsiye doldurdu.

" Sunları bir halledeyim şimdi gelirim." Mutfaka gidip tepsiyi bıraktı. Tekrar konunun yanına donecekken durakladı, gözlerini tabaklardan ayırmaksızın düşüncelere daldı.

Beklenmedik durumlarla karşılaşmıştı son zamanlarda. Bu gece Robert'ın evine geleceğini bilse hiç olmazsa biraz hazırlık yapardı.

Odayı mutfaktan ayıran tahta bölmedeki aynada kendini inceledi, Robert'ın kendisinin görünüşüyle ilgilendiğini pek sanmıyordu ya... İçini çekip odaya döndü.

Oda fazla sessizdi, sominenin yanına yaklaşıncaya sessizliğin nedenini anladı. Robert sıcakta gevsemis, derin bir uykuya dalmıştı.

Miranda bir süre onun gözlerinin acılmasını bekledi. Ama hiçbir kimilti yoktu Robert'ta. Önce onu uyandırmak istedi, sonra caydı. Koltuğuna gömülüp onu incelemekten alıkoymadı kendini. Robert'ın onu durmadan kinayan gri gözleri ve alaycı bakışlarıyla karşılaşma tehlikeside yoktu şimdi. Yakışıklı yüzünde, karsısındakini hemen etkisine alabilecek güçlü bir ifade vardı.

Neler düşündüğünü fark edince kendi kendine gülmüşü Miranda. Koltuğun arkasındaki raftan bir kitap aldı. O biraz kestirirken ben de kitabımı okurum, dedi kendi kendine.

Ama bir süre sonra kitabı yavaşca kapayıp dizlerinin üstüne bıraktı. Gözlerini sominenin alevlerine dikip düşüncelere daldı. Nerede oturuyordu Robert acaba? Evli olmadığını biliyordu. Oyleyse ona kim bakıyordu? Acaba evi çok mu büyüktü? Anlatılan dedikoduların aslı var mıydı? İş ciddilesmeye başlayınca çıktığı kızları yüzüstü bıraktığı doğru muydu?

Miranda'nin gozleri yavas yavas kapandi.

Basini koltugun arkasina yasladi. Ne asagida bir kapinin hizla carparak kapandigini duydu, ne de cama vuran yagmur damlalarıyla agacları sallayan ruzgarin ugultusunu. Kitabi dizlerinden kayip yere dusunce birden kendine gelerek ayaga firladi. Robert ayakta, hic kimildamadan ona bakiyordu.

Odayi adimlamaya koyularak, " Beni neden uyandirmadin?" diye sordu. " Bak saat kac olmus!"

Miranda saatine goz atinca, hayretle biri gectigini gordu. Robert hala onu suclayan bakislarla suzuyordu.

" Ozur dilerim... Cok yorgun gorunuyordunuz, sizi uyandirmaya kiyamadim."

Ters ters bakti Robert, " Cok dusuncelisin, ama sana rahatsizlik vermis olmami bagislayamiyorum."

Sonra " Hosca kal," deyip, cebinden arabanin anahtarlarini cikartarak kapiya dogru yurudu. Miranda da ardindan segirtti.

" Sizi gecireyim. Kapiyi arkanizdan kilitlemem lazim."

Rober basini sallamakla yetindi. Gecmesi icin Miranda'ya yol verdi. Hole acilan camli kapiya dogru sessizce ilelediler.

Mrs. Saunders hirsizdan cok korkuyordu. Kapida normal bir kilitten baska iki tane de kocaman surgu vardi. Miranda alttakini kolayca acti, ama ustteki hem cok agir, hem de yuksektydi. Robert yana cekilmesini isaret etti.

" Birak, ben acarim."

Surgu gurultuyla acilinca, Miranda'nin gulmesi tuttu. Yukarda bir kapinin acildigi isitildi. Miranda ansizin sirtindan soguk terler bosandigini hissetti.

Kim var orada?" diye bagirdi Mrs. Saunders merdivenin basindan. " Miranda?..."

Miranda, " Benim Mrs Saunders," diye seslendi yukari dogru.

" Sen misin?" Kadin merdivenlerden usul usul inmeye baslamisti. " Nasil girebildin, Kapiyi surgulemistim."

" Hayir, biz... Mr. Steele simdi gidiyordu. Sizi rahatsiz etmek istemedik."

" Gidiyor mu?" Mrs. Saunders, Miranda'nin arkasinda karanlikta kalan Robert'a irkilerek bakti. " Yani siz simdi gelmiyor muydunuz? Demek bu adamla icerdeydin! Utanma diye bir sey yok mu sende? Disardaki arabayi gordum ama, hic aklima gelmedi!"

" Durun!" diye atildi. Miranda. Kadinin neler dusundugunu anlayinca cok utanmisti. " Dinleyin, her seyi aciklayabilirim. Mr. Steele benim patronum. Beni eve birakmisti..."

" Kim oldugu beni zerre kadar ilgilendirmez." Mrs. Saunders'in yuzundeki korku, yerini ofkeye birakmisti simdi. " Senin neyin oldugundan bana ne! Ne isi var burada? Sakin bana gecenin bu saatinde is yaptiginizi soylemeye kalkma." Derin bir nefes alip devam etti. " Evime yabancilari almamam icin uyarmislardi da kulak asmamistim. Bunu hic

yakistiramadim sana..."

Miranda yalvardi. " Bir hata yapiyorsunuz, birakin aciklayayim."

" Yarari olacagini sanmiyorum. Zaten beni ilgilendirmez. Ama evi bosaltmani isteyecegim."

Miranda'nin butun kani cekildi yuzunden. Simdi durup dururken kucuk sevimli odasindan mi olacakti? Mrs. Saunders'a aciklamaliydi. Ama tam o sirada Robert kolundan yakaladi Miranda'yi.

Sakin bir tavirla, " Bir dakika. Mrs. Saunders," dedi.

Kadin istelsizce geri dondu.

"Suclamalariniz sadece sevimsiz degil, haksiz da. Ama siz kararinizi degistirseniz de ban Miss Meake'i buradan cikaracagim. Bu tutumunuzdan sonra burada kalmasina izin veremem."

" Ne!" Mrs. Saunders, Miranda'nin omuzuna kolunu dolayip onu kendine ceken Robert'a hayretle bakti.

Rober ayni kesin dille, " Miss Meake benimle evlenecek," dedi. " Ona soylemek istediginiz baska bie sey varsa bana soyleyin lutfen."

Uzun bir suskunluk oldu. Miranda kulaklarina inanamiyordu. Ama Rober'in omuzlarini daha da siki sarmasina ve, " Sakin sesini cikarma," diye fisildamasina bakilirse dus falan gormuyordu.

Miranda yine de kekeledi. " Ama, ben... ben..."

" Seninle yarin konusuruz," dedi hemen Robert, Sonra Mrs. Saunders'in saskin bakislari arasinda Miranda'nin cenesini tutup hafifce dudaklarindan optu.

Ardindan merdivene dogru hafifce itti.
" Artik uyumalisin, Miranda. Iyi geceler."

Konu Bařliđı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 07, 2007, 03:27:12 pm

[.....DORDUNCU BOLUM.....]

Ertesi sabah gu nes odayi aydinlattiginda Miranda uyanmis, bir gece once olanlarin dus olup olmadigini dusunuyordu.

Odada her sey alisilmis gorunusundaydi. Yatagin basucundaki komodinde duran saatin tiktaklari, Bugunun cumartesi oldugunu mujdeliyordu sanki. Bes gunluk yorucu

calismadan sonra gelen hafta sonu tatili.

Miranda dogrulup oturdu. Ciplak ayaklarini asagi uzatip terliklerini aradi. Sabahin cig isiginda, bir gun once yasadiklarinin gercek oldugunu anlamaya basladi yavas yavas. Gece, uzun bir sure gozlerini tavana dikmis, Robert'in neden oyle konustugunu dusunup durmustu. Buldugu nedenlerin bircogu sacmaydi.

Miranda'yi ikinci kez guc bir durumdan kurtariyordu. Hele dun gece dogrusu son derece becerikli davranmisti. Belki aklina gelen ilk sozu soylemis, ama Mrs. Saunders'i sarsmayi basarmisti. icini cekti; Robert'in soylediklerinin kendisinin uzerinde nasil bir etki biraktigini dusunmek bile istemiyordu.

Her sey benim yuzumden oldu, diye dusundu! O kadar yumusak yurekli olmamam gerekirdi.

Robert guclu ve saglikli bir erkekti, bir saat su koltukta uyumasa hicbir sey kaybetmezdi. Ama butun bu basina gelenlere karsin, cok guzel bir sey hatirliyordu Miranda. " Uyurken Robert'in hatlari yumusamis, bir cocuk kadar masum bir ifade gelmisti yuzune; oylek ki, Miranda kendini ona dokunmaktan, sakaklarindaki beyaz saclari oksamaktan zor alikoymustu.

Birden donup, sabahligini giydi. Gulunc olmaya basliyordu. Robert coktan pisman olmustu herhalde. Ev sahibesinden kurtulmak icin isi idare etmis, Miranda'nin da bu oyuna katilmasini istemisti. Banyoya giderken, isin kotusu burayi da terk etmek zorundaydim, diye dusunuyordu Miranda. Mrs. Saunders ona gercegi sordugunda yalan soylemeyi beceremeyecekti. Kadin fikrini degistirip kalmasini soylese bile, dayanamayip, Robert'in soylediklerinin gercek olmadigini, sadece onu guc durumdan kurtarmak icin uydurdugunu anlatmaktan korkuyordu.

Ama onu opmustu Robert! Simdi onun opusunu hatirladikca tepeden tirnaga urperiyordu.

" Miranda?"

Miranda kosup kapiyi acinca, Mrs. Saunders'in kaygili gozleriyle karsilasti.

" Burada oldugunu dusunmustum... Seni telefonda istiyorlar. Asagi gelebilir misin? Sanirim nisanlin."

" Simdi geliyorum." diyerek hemen kostu Miranda.

" Alo, ben Miranda."

" Gunaydin." Robert'in sesinde dun geceyi cagristiran hic bir belirti yoktu. " Dun gece benden sonra bir terslik oldu mu?"

Miranda heyecandan sadece, " Hayir," diyebildi.

" Iyi, simdi beni dinle, Miranda. Yonetim kurulu baskaniyla golf oynamak zorundayim. Ogle yemeginde de Wally Ambrose bize katilicak. Isimin uzayacagini gosteriyor bu. Ucten once bos kalabilecegimi sanmiyorum. Yedide seni alirim, tamam mi?"

Miranda basini salladi, sonra yaptiginin sacmaligini anlayip hafifce mirildandi.

" Tamam."

Miranda telefonu kapayınca, cevresinde dolanıp duran Mrs. Saunders'a bakti. Kadın cekinerek Miranda'nin yanina sokuldu.

" Onunla nisanli oldugunuzu bilmiyordum. Bilseydim oyle konusmazdim. Ama asagidan sesler duyunca oyle korkmustum ki..."

" Anliyorum." Mrs. Saunders'in baris yapmak istedigi belliydi. Miranda olanlari anlatınca, bu kez ona inandi.

Basini sallayarak, " Acele karar verdim, ozur dilerim," dedi. " Evi bosaltmana gerek yok biliyorsun. Yani evlenince oturacaginiz bir ev bulana kadar."

Miranda Mrs. Saunders'tan boylesine kolay kurtulduguna sevinmisti. Biraz daha kalsa, cevaplanmasi guc sorularla karsilasabileceginin farkındaydi. Ama butun bunlara karsin yuregi yari korku, yari sevinclle sikisiyir, aksama kadar nasil sabredeceginin bilemiyordu.

Giyecegi elbiseyi secene kadar aksam oldu. Saat yedide kapi caldiginda, hazirlanmis beklilyordu. Yine de kararsizdi ama. Sirtindaki menekse rengi elbiseyi genis kollu, puanli satenden son moda elbiseyle degistirmek icin zamani kalmamisti. Susan bu elbiseye bayilirdi, ustelik Miranda'ya cok pahaliya mal olmustu.

Heyecanla kapiyi acmaya kostu. Robert'i karsisinda gorup de bakislarindan kendisini begendigini anlayınca rahat bir nefes aldı.

Arabaya bindiginde yuregi hizla atip duruyordu hala. Robert fazla konusmuyor, biraz cekingen duruyordu sanki. Miranda bu dusunceyi kafasından atmaya cabaliyordu. Bu kadar heyecanlanmakla aptallik ediyordu. Robert'in onu bu aksam niye yemege cikardigi belliydi; dun gece oynadigi oyunu konusup egleneceklerini tasarlamisti herhalde. Miranda dusunduklerini soylemek icin birden dondu,Robert da bir an goz ucuyla ona bakti, Miranda'dan once davranip, " Cok aptalim," diye soylendi. " Bu gece o kadar guzelsin ki, seni herkese gosterebilecegim bir lokantada yer ayirtmis olmak isterdim."

Robert'in ovgusu, Miranda'ya soyleyeceklerini unutturmustu. Hosnutlukla gulumsedi.

Robert uzanip radyonun dugmesini çevirince arabanin icine tatli bir muzik sesi yayildi.

Miranda arabanin icinden kentin isiklarini seyretmekten buyuk bir zevk duuyuyordu. Az sonra Robert arabayi yavaslattiginda, gozune ilisen tabelada Byrne alani yazdigini fark etti. Kapisina alti basamakla cikilan buyuk ve eski bir evin onunde durduler.

Robert arabadan indi, onden dolasip Miranda'nin kapisini acti; elini uzatip, " Bu gece evimde yeriz diye dusundum, rahat rahat oturup konusuruz," dedi.

Robert'in evi!

Binanın karanlik cephesine bakarken ne diyeceginin bilemiyordu Miranda.

Bir sey soylemesine kalmadan kapi acildi. esikte sakin ve guler yuzlu bir kadın belirdi. " Iyi aksamlar, efendim," dedi kadın. Miranda kadının mavi is onlugunu gorunce. Robert'in hizmetcisi olsa gerek, diye dusundu.

Robert, Miranda'nin mantosunu alirken, " On dakika sonra, Libby," dedi.

Libby basini sallayarak mantoyu onun elinden aldı.

Holun sol tarafındaki kapılardan birini acip Miranda'ya yol verdi Robert. Odanın simsicak bir gorunusu vardi. Kirmizili mavili bir turk halisinin ustunde genis deri koltuklar duruyordu. Buyuk pencerenin yanindaki masada gumus bir tepsiyle kristal bardaklar goze carpiyordu.

Aslinda hic de boyle bir oda ummamisti Miranda. Robert'in burosu gibi carpici, goz alici bir yerle karsilasacagini sanmisti.

" Martini mi istersin, beyaz sarap mi?" diye sordu Robert.

" Sarap lutfen." Miranda sominenin onunde durdu. Bir heyecan dalgasinin yavas yavas butun benligini sardigini hissediyordu. Aptallik mi ediyordu yoksa?

Bir burukluk duydu. Kendisiyle cikmak isteyeceginden nasil bu kadar emin olmustu Robert? Aslinda herhalde onu soyle yarim saatligine bir icki icmeye goturmeyi ve onceki geceki onerisinin sacma oldugunu soylemeyi tasarlamisti. Ama sonra Miranda'yi o kiyafette gorunce hic degilse eve getireyim demisti belki de.

" Icki icmek istemezsen soyle."

Miranda gozlerini kaldirdi. Robert karsisinda durmus, sarap kadehini uzatiyordu. Gri gozlerindeki alayci ifadeyi gorunce Miranda'nin yanaklari kizardi. Kristal kadehi iki eliyle tuttu, elleri titredigi icin neredeyse dokulecekti sarap.

Robert yavasca, " Cok aci bir sey kesfetmis gibisin," dedi.

Mitanda, " Belki..." diyecek oldu.

Robert kolunu sominenin mermerine dayayip Miranda'ya bakti. " Dun gece o aciklamayi yapmamami tercih ederdin herhalde, degil mi? Ama belki de bunu soylemeye cesaret edemiyorsun."

Sakin bir sesle, " Evet soylemeseydiniz bir suru dertten kurtulurdunuz," dedi Miranda.

" Dert mi? Pek anmayamadim."

Miranda'nin sabri tasti. Kustahlik etmeye baslamisti dogrusu Robert. " Mr. Steele, o kadar anlayissizsiniz ki, aciklasam bile dinleyeceginizden kuskuluyum."

Miranda!" Robert alinmis gibiydi. " Anlayissiz, ha! Yardim etmeye calistim. Her seyden once serefin tehlikedeydi. Yoksa seref de mi modasi gecmis bir kavram bugunku genc kizlar arasinda?"

" Tabii ki degil!" Miranda'nin bakislarinda adeta simsekler cakliyordu. " Ustelik hic de gulunc bir durum sayilmaz! Ama beni zor durumda birakacaginiza, isime burnunuzu sokmasaydiniz daha iyi olacakti."

" Gulunc oldugunu hicbir zaman dusunmedim," dedi Robert kirgin bir sesle. " Gordugum kadariyla, gulunc olan tek kisi Mrs. Saunders'ti." ellerini Miranda'nin omuzlarina koyup gozlerinin icine bakti.

" Ama o kadar olay cikarmasi da dogaldi." dedi Miranda icini cekerek. Ofkesi sabun kopugu gibi dagilmisti.

" Hayir, kadinin bizi gorur gormez oyle bir sonuca varmasi, ne kadar saf oldugunu gosteriyor."

Miranda, gozleri Robert'in gozlerinde, ellerinin sicakligini omuzlarinda hissederek bekliyordu.

Robert yavasca, " Sen de en az onun kadar safsin," dedi.

" Anlamadim." Miranda bakislarini indirdi.

" Mrs. Saunders'a yillardir unuttugu bir sey hatirlattin," dedi Robert. Miranda'yi kendine dogru cekiyor, gozlerine bakmaya zorluyordu. " Mrs. Saunder bizim sevistigimizi sandi."

Miranda donup kalmisti. Robert'in sicak nefesinden, onu korumak ister gibi durusundan baska hicbir seyin farkinda degildi. Basini biraz cevirse onu kolaylikla opebilirdi Robert.

Kapi vurulunca rahat bir nefes aldı.

Libby yemegin hazir oldugunu soylesken, Robert parmaklarini biraz gevsetti, ama yine de Miranda'yi birakmedi.

Yemek boyunca hep havadan sudan konustular. Miranda, Libby'nin getirdigi yemegi cok begenmisti. Evde sadece Libby'nin mi, bircok hizmetkarin mi bulunduğunu merak ediyordu. Ama Robert, evde kalabaliktan hoslanmayan bir insana benziyordu.

Tatliyi yerlerken, Robert sanatla yakindan ilgilendigini, Uzakdogudan yesim tasi ve fildisi heykelcikler topladigini anlatti. Bu arada Robert'in Midland'de bir yetimhanenin yonetim kurulunda oldugunu da ogrendi.

" Lutfen zavalli yetimler diye baslama," dedi Robert.

" Oyle bir sey soylemeyecektim ki!" Aslında cok sasirmisti. Robert gibi varlikli, guclu ustelik kibirli bir adamin yetimlerle ilgilenecegi kimin aklina gelirdi?

Robert, Miranda'ninkinden sonra kendi kadehini doldururken basini salladi. " Daha fazla zaman ayirabilmek isterdim, ama sanirim bu imkansiz."

Miranda dusuncelere dalmisti. " Oyleyse cocuklari tanimaya pek firsatiniz olmuyordur..."

Kadehini bir dikiste bosaltti Robert. " Cocuklarla ugrasmaktan cok, yetimhanenin para sorunlarini cozmeye calisanlardanim." Pecetesini katlayip tabaginın yanina birakti. Sanki bu duruma hayiflanir gibiydi. " Libby kahveyi salona getirecek, oraya gecelim mi?"

Miranda ayaga kalkti. Fazla kati buluyordu Robert'i. Ona karsi daha dikkatli davranmaya karar vermisti. Adamin cekiciliginin de farkındaydi. Salona gecerlerken, bundan sonra onu hayatından uzak tutmayi kararlattirdi. Bunun zor olacagini da sanmiyordu. Robert'la yollari cok ayriydi; sonra orada bulunmasinin nedenlerinin bir daha dogmayacagından emindi. Robert'la birlikteyken butun tehlike sinyalleri calmisti. Hizli yurek carpislari, butun vucudunun gerilmesi... Rober Steele'e asik olursa cok kotu olurdu.

Kararini verdikten sonra basini diklestirerek salona girdi. Girer girmez de hayran kaldi.

Duvarlar acik pembe boyali, mobilyaların cogu sutlu kahverengiydi. Yumusacik yastikların icine gomulunce az once aldigi karari unutuverdi Miranda.

O sirada Libby elinde kahve tepsisiyle iceri girdi. Miranda'ya gulumseyerek tepsiyi ortadaki uzun sehpaye birakti.

Miranda kahveleri koymak icin one egilince birden baska bir sey cekti dikkatini. Oturma odasında oldugu gibi burada da her yer yesim tasi ve fildisi heykelciklerle doluydu.

Seytanca bir ifade belirdi Robert'in yuzunde.

" Bu benim insanlari etkim altina almak icin kullandigim tuzaklardan biri. Odanın en elverisli yerlerine cesitli tuzaklar kurdum."

Birden garip bir soru geldi Miranda'nin aklina.

" Benim tasindigimi nereden ogrendiniz?"

" Ha, evet. Seni bulmak istedim, cunku Vanda diye bir hanim artik onlarla oturmadigini soyledi."

Onu neden aramisti acaba, Ustelik evinden! Kendisini bulmak istese, haftanın bes gunu ayni binada olduklarini hatirlaması yeterliydi...

Yeniden heyecanlandigini hissetti Miranda.

" Onemli miydi?"

" Simdi unuttum." Robert, Miranda'yla alay etmek istedi birden " Belki de otel hesabi icin aramisimdir!"

" Ama ben size vereyim demistim," diye soze baslayan Miranda, onun kendisiyle alay ettigini anlayinca bir an sustu. " Biraz daha kahve ister misiniz?"

" Lutfen."

Robert fincanini uzatti. Miranda yanina gelip fincani alinca Robert birden uzanip onun bosta kalan elini yakaladi. Yumusak, ama ısrarli bir sekilde avucunun icinde tuttu. Az daha dengesini kaybediyordu Miranda. Fincan sallandi, dusurmemek icin Robert'in dizlerine dayanmak zorunda kaldi, ama sicakligini hissedince bir tuhaf oldu ici.

" Kahve istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" dedi sertce bir sesle.

" Istemiyorum."

Birbirlerine meydan okuyor gibiydiler. " Kendiminkini bitirmemde bir sakinca var mi?" dedi Miranda sonunda.

" Tabii ki hayir." Robert alayla gulerek Miranda'nin elini birakti. Onun fincanini doldurmasini, sonra da dunyanin en onemli isini yapıyormuscasına kahvesini yudumlayisini seyretti. Miranda kahvesini bitirince, sakin bir sesle sordu:

" Demek benimle evlenmek istemiyorsun?"

Miranda birden titredigini fark etti. Icinde Robert'in uyandirdigi istegi bastirdigini sanmistı. Duydugu istekten hem korktu, hem utandı.

" Bu sakayi fazla uzatmadiniz mi? O gece akillica bir sey yaptiniz, iyi de sonuc verdi."

Robert ayaga kalkti. " Belki biraz muzik size yordimci olur, Miss Meake. Neden hoslanirsiniz? Tom Jones, Stravinsky?"

Miranda fark etmez dercesine bir el hareketi yapti. Robert, yuzunde alayci bir gulumsemeyle, stero muzik setinin yanina gitti. Bir plak secip pkaba koydu. Bir kac saniye sonra romantik bir Latin Amerika muzigi kapladi odayi.

Robert bir dugmeye basinca, tavandaki isik yavas yavas sondu. Simdi yalnızca duvardaki iki solgun isigin aydinlattigi salonun goruntusu tamamen degismis, daha da sicak bir havaya burunmustu.

"Sahne hazir," dedi Robert sakin bir sesle.

Miranda derin bir soluk alarak, " Goruyorum," diye cevap verdi. " Buraya bastan cikarilmak icin gelmedim neyse ki."

" Farkındayim," dedi Robert. Koltugu dolasip, Miranda'nin gozlerinin icine bakti. Genc kizin yuzu bembeyazdi, kasilmisti, ama yine de kararlı oldugu acikti. Robert parmagini ona dogru uzatarak, " Bu sefer kendime anlayisli kucuk bir peri sectigimin de farkındayim," dedi. Siyah bir kutudan bir sigara cikarip, oniks cakmakla yakti. Yeniden Miranda'ya dondu.

" Sana benim hakkimda ne anlatildigini bilemem, ama istekli olmayanlari bastan cikarmaya yeltenmem bile. Eve gitmek istedigim zaman soyle.

Sigarasinin dumanlari halka halka yukseliyordu. Yuzu asilmisti, birden dondu, " Ozur dilerim, sana sigara ikram etmedim..." dedi.

" Hayir , icmiyorum..."

" Akillisin. Ben her sabah birakip, aksamlari yeniden basliyorum." En yakin dostuyla konusur gibiydi simdi.

Miranda gulumsedi ama nesesini kacmisti. " Insanin hoslandigi bir seyden vazgecmesi oldukca guc olmalı. Atik gitmeliyim ben." Dudaklarini isirdi, istemeye istemeye kapiya dogru bir kac adım atti.

" Tabii!" Hic acele etmeden bir sigara tablasini aldı Robert, sigarasini sondurdu. " Seni birakayim. " Birden durdu. " Baska bir sey daha var."

Miranda durakladi.

Robert gozlerini onunkilere dikti. " Seninle gercekten evlenmek istiyorum, Miranda." /b]

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 09, 2007, 11:58:57 am

.....BESINCI BOLUM.....

Miranda kulaklarında Robert'in sözleri cinlarken kapının onunda ne kadar kaldığını bilmiyordu. Belki yalnızca saniyeler, belki de saatlar geçmişti. Robert sessizliği bozana kadar kimildayamadı.

" Bir karar vermeden bir şeyler icsen iyi olacak."

Odaya donduklarında, muzığın hala kaldığını duydu. Bilincaltında plajın çok uzun olduğunu düşündü. Robert'in bara doğru gittiğini gördü, sonra beyni yeniden uğuldamaya başladı.

Robert Steele onunla evlenmek istiyordu!

Ama kendisini tanımiyordu bile. Kendisi de onu tanımiyordu. Buna rağmen yine de söylemişti iste. Düşünürsün olamazdı. Ask bu kadar hızlı nasıl gelebilirdi? Robert'a da kendisine olduğu gibi mi olmuştur acaba? Onu deli gibi sevdiğini büyük bir zevkle düşündü. Anlatılamaz bir duyguydu bu. İçinde mutlulukla dolup taşıyordu.

O sırada, Robert yaklaşıp, eline soğuk bir bardak tutuşturdu. Hızlı bozuldu birden. Robert aynı adamdı. Ama gözlerinde pırıltı, dudaklarında alay yoktu bu kez. Niye onu kollarına almıyordu sanki? Asıkların küçük garip sırlarını paylaşmak için yaptıkları gibi neden birbirlerine sarılmıyorlardı? Kac gündür düşünüyüp durduğu bu değil miydi? İçinde hala inanamayan bir duygu, onu ilk adımı atmaktan alıkoymuyordu.

" Ciddi misiniz?"

" Kesinlikle."

Miranda hala şaşkıncı. " Ama neden? Ne söylememi bekliyorsunuz?"

" Üç cevaptan birini. Evet, hayır, bilmiyorum..."

Robert'in her şeyi böyle basite indirgemesi, Miranda'nın heyecanını artırmaktan başka şeye yaramadı. " Birbirimizi doğru dürüst tanımiyoruz bile..."

" Bu da beraberliğimizi daha ilginç kılar." Gidip pkabı kapadı Robert. " Evlenmek istemiyor musun bir gün?"

" Evet, ama..." Bardağını bırakıp adamın gözlerine baktı. " Ben sevgi ve sonsuz bir beraberlik istiyorum."

" Ben de öyle düşünmüştüm." Bir an sustu, gözlerini Miranda'nın otesinde bir yere dikmişti.

" Dürüst davranacağım, Miranda. Bence bu sonsuz beraberlik düşüncesi er geç ortadan kalkacak... İnsan bütün yaşamını nasıl tek bir kişiye bağlayabilir? Yirmi dört saat sonra ne olacağını bilmiyoruz, yirmi dört sene sonrasında nasıl emin olalım?"

" İşte bunun için gayret etmek gerek... Anlıyor musunuz, durmadan gayret etmek gerek... Bütün her şey kötü gidince güvenebileceğiniz, tutunacağınız bir dal..."

" Yine eski kafalı düşünceler! Sevgi , güven..."

Elini uzattı, Miranda istemeden ona doğru ilerledi.

" Bana güvenmemek için bir nedenin var mı, Miranda?"

Miranda bir an adama bakti, sonra bakislarini indirdi. Robert omuzlarindan tuttu onu. Ikisini de saran bir akim gecti aralarindan.

" Bana yavas yavas asik oldugunu hissediyorum. Ama sen bunu kabul etmeyeceksin."

Miranda'nin bogazina birsey tikandi. Kendini geriye cekti. " Hayir etmiyorum... Sizinle evlenmeyi de... Bu is birbirini bu kadar az taniyan iki insanla yurumez... Niya zorluyorsunuz, anlamiyorum."

Robert oldukca sakin bir sesle, " Cunku seni arzuluyorum," dedi.

Miranda hizla dondu. " Arzuluyor musunuz? Sadece arzuladiginizi mi soyluyorsunuz?"

" Seni arzuluyorum ve evlenmeye hazirim."

" Boyle durup dururken, asksiz, sevgisiz ha!"

Dus kirikligina ugramisti, gozleri solgun yuzunde simdi daha da buyuk gorunuyordu. Robert elini uzatti.

" Bir an icin evlilik unutalim." Sesi hala sakindi.

Miranda'nin yuregi sikisiyor, odanin sicakligina karsi elleri donuyordu.

" Korkuyor musun?" diye sordu. Robert.

" Evet!"

" Benden mi?"

" Bir genc kizin korkabilecegi her seyden." Basini cevirdi. " Bunlari tek tek saymama gerek yok sanirim."

" Korkmamalisin, Miranda. Seni korurum, soz veriyorum."

Yogun sessizlik Miranda'yi kapliyor, Robert'a bir cevap vermeye zorluyordu. Butun kani yuzunden cekilmis, dudaklari kurumustu. Elinden geldigince sesini titretmemeye calisarak konustu.

"Icten oldugunuza inaniyorum, ama isleri durmadan zora soktugunuzu anlamiyor musunuz? Beni arzuluyorsunuz, onun icin beni koruyacak, ustume titreyeceksiniz." Sesi birden sertlesti. " Begenip de gelip alacaginiz bir mal mi sandiniz beni?"

Bir gerginlik oldu. " Bir iliskiden neler bekliyorsun?" dedi Robert.

" Boyle bir iliski istemedigimi soylemistim."

Her yeri titriyor, sesi kisiliyordu Miranda'nin.

" Bana onerdiginiz iliskinin deger verdigim her sey yikacagini anlamiyor musunuz? Sevgi, karsilikli guven... Bunlar olmadan ask da olmaz, olamaz.. Ustelik beni kendinizden nasil koruyacaksınız?"

Konusmasini bitirdiginde hala titriyordu, Rober'in uc adimda yanina geldigini duymadi bile. Elleri omuzlarini yakaladiginda, kurtulmak icin cok gecti artik.

“ Demek benim sevebilecegime, yumusak olabilecegime inanmiyorsun? Belki sana aci cektirmemi istersin? Bana bak, Miranda.” Bakislari Miranda'nin egik basina yönelmişti. “ Bana bak.”

Miranda elinde olmadan, adamin emrine uyarsa kaybedecegini bile bile, basini kaldirdi, Robert'a bakti.

“ Demek sefkatli olabilecegime inanmiyorsun?” diye alayla mirildandi yeniden Robert.

Miranda degisikligin ne zaman oldugunu fark edemedi. Canini acitan parmaklarin dokunusunun ne zaman oksamaya donustugunu anlayamadi; Robert, alnini yanaklarini, boynunu dudaklariyla oksuyor, bir yandan da sikica kendine bastiriyordu. Miranda'nin ayaklarinda derman kalmamis, arzudan erimisti. Sonunda bu zevk anina daha fazla dayanamayip mirildanmaya basladiginda, Robert onu kendisine kul kole edecek bir gucle opmeye basladi.

Zaman durmustu sanki. Robert geri cekilip, kizin hala kapali duran gozlerine ve titreyen agzina bakti. Buyuk bir basari kazanmiscasina sevincliydi.

“ Merhaba, Miranda Meake!” diye fisildadi.

Miranda konusamadi, basini egdi. Alarm zilleri yeniden calmaya baslamisti. Eger kendini tutmazsa, durum daha da zorlasacakti.

Kulaklarina yabanci gelen bir sesle, “ Gitmem gerek,” dedi.

Robert bir elini onun basina koyup, parmaklarini saclarinin icinde gezdirdi. Sonra birden, Miranda'nin kipkirmizi yuzunu kendine dogru cektii. Yumusacik bir sesle mirildandi.

“ Benimle evlenmelisin, Miranda!”

Robert tam uc gun sonra, “ Balayini nerede gecirmek istersin” diye sordu.

“ Bilmem ki!” Miranda nehrin parildayan isiklarina bakiyor, bir yandan da, Robert'in evlenme teklif ettiginden beri kurtulamadigi bu dalgin halin daha ne kadar surecegini dusunuyordu.

Robert! Robert Steele ile evlenecekti. Hem de uc hafta icinde!

Ama hala bir sir olarak sakliyorlardi bunu. Aslinda Miranda haberi butun dunyaya yaymak isterdi. Ama Robert, o unutulmaz gece, Miranda'yi evine birakirken, haberi duyunca buroda kopacak samataya kendini hazirlamasini soylemisti.

Dusuncelerinden zorla siyrildi, Robert sorusunu ikinci kez tekrarliyordu.

“ En cok nereyi gormek istersin?”

Hafif bir esinti, suya vurmus isiklarin pariltilarini titretti. Miranda gozlerini Robert'in bardakla oynayan ince eline dikti.

Garip bir ic guduyle, “ Acapulco” diye cevapladi.

Robert sasirdi, kaslarini catti. “ Acapulco mu?”

Miranda zaten soz agzindan cikar cikmaz pisman olmustu. Basini salladi. " Nereye gidecegimiz onemli degil, yeter ki gunesli bir yer olsun."

Robert yuzunu burusturdu. " Acapulco her zaman guneslidir. Neden orasi olmasin? Yarin yerleri ayirtirim."

Miranda biraz once Acapulco demesine neden olan olayi dusundu. Acaba Robert da ayni seyi mi, kafasindan geciriyordu?

Miranda dudaklarini isirip ona bakti. Robert kati dis gorunumu altinda, ici disi bir, bir insan oldugunu belli etmisti. Kendisini arzuladigini hicbir zaman saklamamisti. Bunun dusuncesi bile Miranda'ya zevk veriyordu.

" Hic kimseye soyledin mi?"

Miranda gulumsedi. " Susan'a bile soylemedim. Sen Moskova seyahatinden donene kadar kimseye bir sey citlatmamaya karar vermistik."

Robert basini salladi. " Evlenme toreni konusundaki fikirlerin hala gecerli mi? Gelecek hafta karar degistirmek icin cok gec olur."

" Kesinlikle." Robert'la cok sade bir dugun yapmayi kararlasmislardi.

Akrabalari ve tanidiklari olsaydi, her sey baska olurdu. Robert bir dugun yapmaya karsiydi. Bunun nedeni fazla para harcamamak degildi elbet; butun tanidiklari listeye yazsa Londra'nin yarisini cagirmis olurdu. Asiriya kacmayan, kucuk, sessiz bir toren ve Robert'in evinde de, havaalanina gitmeden, bir kutlama yapilirdi. Evde toplanan bes alti samimi arkadas, onlar gittikten sonra bile icmeye devam edebilirdi.

Ise gittiginde, sirrini saklamasi sandigindan da kolay oldu Miranda'nin. Salgin hala surmekteydi. Iyilesenlerse, zamanlarini kendilerini iyi hissetmeyenlere ogut vermekle geciriyorlardi. Bu kargasa icinde Miranda'nin heyecanini fark etmiyorlardi bile.

Genc kizin yasami ikiye bolunmus gibiydi. Gun boyunca isiyle ilgileniyor, akşam ustleriye Robert'in karmasik, bazen de yapmacik dunyasina giriyordu. Adamin onunde kapilar acilmakta, insanlar yol vermekte, garsonlar emrine kosmakta, kapiçilar selam durmaktaydi. Butun engeller eriyor, yok oluyordu sanki onunde. Robert nisanlisini koruyor, simartiyordu. Kizi buyulemeye karar vermis gibi bir hali vardi.

Butun bunlar yeni ve carpiciydi Miranda icin. Aklini kurcalayan tek sey, bu iki hafta boyunca Robert'in pek az arkadasiyla karsilasmis olmasiydi. Miranda'yla birlikteyken karsilastigi bir kac tanidiginin davetini de oldukca isteksizce karsilamisti Robert.

Butun bunlari arasinda, Miranda'yi kendi kendine incelemeye iten bir gariplik daha vardi.

Robert sadece kendisinin bildigi bir nedenden oturu, bu kisa nisanlilik donemlerinde Miranda'yla sevismek icin en ufak bir girisimde bile bulunmamisti. Evlenme onerisini yaptigi gece gosterdigi istekten eser kalmamisti. Davranislari hala kibar, hala sefkatliydi, ama Miranda'nin cok isteyip de bir turlu agzindan cikarmayi basaramadigi ask ilani bekler gibi degildi.

Gerci Robert hicbir zaman bir evliya oldugunu iddia etmemis, tersine basindan beri kiza olan hislerini durustlukle ortaya koymustu. Belki de arzularini gostermek icin evlilik bekliyordu.

Bazi anlar Susan'la dertlesebilmeyi istiyor, ama arkadasi dayanamayip Ray'a soyler diye cekiniyordu. Neyse ki, Susan burnunun ucunu goremeyecek kadar kendi iliskisine dalmisti. Bir gun Miranda'ya dusunceli bir taviryla, Ray bambaska bir insan, degil mi?" diye sordu Susan.

" Evet, oyle. Ciddi birine benziyor; her an kiz pesinde kosan bir tip olmadigi belli."

" Haklisin." Susan bir an sustu. " Bazen ciddi bir iliski mi yoksa bir arkadas mi istedigini anlamiyorum. Bu hafta dort kez birlikte olduk, beni daha hic opmedi, lutfen gulme Miranda."

" Gulmuyorum. Biraz sabirli ol. Opmesine ne gibi tepki gosterecegini bilmedigi icin cekiniyordur."

Susan hic durmada hayiflanmaktaydi. " Beni simdiye kadar tanimis olmasi gerekirdi. Erkekler cok garip. Ya ilk ciktinginiz gun ustune atliyorlar, ya da asiri bir yavaslikla, temkinli hareket ediyorlar. Acikcasi bazen begenildigimi hissetmek istiyorum."

Miranda basini egdi, Susan'in ne hissettigini o kadar iyi anliyordu ki!

Konu Bařliđı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 10, 2007, 11:43:34 am

.....ALTINCI BOLUM.....

Robert'in Moskova'ya ucusu, ruya gibi gecen gunleri sona erdirdi.

Her sey eskiye donmustu yine. Robert ona ancak yarim saat ayirabilecegini, sonra da, ucak kalkmadan biraz once yönetim kurulu baskaniyla yapacaklari bir toplantiya yetismesi icin acele etmesi gerektigini soylemisti.

Girdikleri kahvede oturduklari sirada, Miranda'nin burosunda gecelemeyi dusundugu dik kafali Robert'tan bambaska biriydi. Oldukca gergindi. Akli hala isinde, Miranda'ya dugun hazirliklari icin son hatirlatmalari yapmaktan geri kalmadi. O burada yokken beklenmedik bir sey olursa, Miss Mayo'ya basvurabilecegini soyledi.

Oldukca sasirtti bu sozler Miranda'yi. " Sen donunceye kadar kimseye bir sey soylememeye karar vermistik..."

" Sekreterim disinda; ona cok guvenirim." Sesi soguk ve hissizdi. " Isimin vazgecilmez bir parcasidir o; bunu simdiye kadar anlamam gerekirdi. Bugun, gelecek hafta yapmasi gereken her sey bildirdim. Sen sadece kendi esyalarini toplamakla ve berbere gitmek gibi son anda yapilacak islerle ugrasacaksin."

Miranda sert sert, " Anliyorum," dedi.

" Susan biliyor mu?"

" Daha degil, sadece ayin otuzunu bana ayirmasini istedim."

" Daha fazla saklama." Saatine goz atti. " Yeni bir giysi almasi veya yaptirmasi icin zamani kalmaz sonra. Giysi hakkında soyledigimi de unutma."

Miranda basini salladi. Robert'in yine beklenmedik bir anda yaptigi bu comertlik onu cok sevindirmisti. Susan'in nedimesi olarak giyecegi kiyafet icin bir suru model dusunmustu, ama, arkadasinin butcesinin bunu kaldiramayacagini iyi biliyordu. Icindeki kizginlik sondu, Robert'a duydugu sevgi baskin cikmisti yine. Birdenbire sordu.

" Toplantidan kacta cikacaksin?"

" Neden sordun?"

" Isin bitene kadar seni beklerim. Sonra da havaalanindan yolcu ederim."

" Robert bardagini bosaltti. " Gelmesen daha iyi olur. Herhalde ucu ucuna yetisirim ucaga."

" Fark etmez" Teklifinden Robert'in pek hoslanmadigi belliydi, ama ısrar etti. " Bir kac dakika bile olsa bana yeter."

Robert yakasindaki bir tozu silkeledi. " Karim olunca beni cok sikmayacagini umarim."

Saka yollu soylenemesine ragmen bu soz, Miranda'da soguk dus etkisi yapti. Dudaklari kisildi. " Birinin ustune titremekle sikmak arasinda daglar kadar fark vardir. Bu farki kavrayabildigimi sanirim, Robert."

" Bunu gercekten kavransan tanidigim kadinlarin icinde ilk olacaksin," Robert masadan kalkip Miranda'nin cikmasini sabirle seyretti. Masa tahta siraya oldukca bitisikti, cikmak cok zordu. Miranda duvar kenarindan kayarak ilerlerken, masanin altinda gorunmeyen bir yere dizini carpti. Robert yardim icin elini uzatti, bir yandan da soyleneyordu: " Niye butun kizlar cikmanin zor oldugunu bile bile duvar kenarina gecmek isterler?"

" Bilmem." Dizinin acisini belli etmemeye calisti. " Erkekler onlara yol verip, masa kenarina oturmak icin herhalde."

" Bizim kenara oturmamizin nedeni, garsona siparisleri ve hesabi daha kolay vermek icindir." Kapiyi itti, arabanin anahtarlari elinde sakirdiyordu. " Acele ettigim icin ozur dilerim ama cok gec kaldim."

" Onemi yok." Arabada hic kimildamadan onune bakmaya basladi. Neredeyse kavga edeceklardi. Tartismaların filizlenip daha büyük kavgalara yol acabilecegi bir havadaydılar. Robert'in despot kadınlar konusunda dokundurduğu sözler, beyninin icinde yankılanıyordu hala. Asıklar arasında da kavgalar böyle sudan nedenlerden mi cikardi acaba?

' Onu hala tanimiyorum' diye dusundu. Tanimadigi birini nasıl sevebilirdi insan? Ama yuz cizgilerini, uzun boyununu, yuruyusunu, sesini yıllardır tanıyor gibiydi. Birden arabanin Willov Grove'a biraz uzaktaki bir yol agzında yavasladigini fark etti.

" Seni burada biraksam kizar misin? Bana epey zaman kazandıracak."

" Tabii ki hayir." Cantasini aldi, arabadan hemen inmesi gerektigini bile bile yavastan aliyordu.

" Gorusuruz, iyi yolculuklar."

" Miranda!"

Miranda hemen dondu.

" Benim iki dunyam oldugunu anliyor musun? Biri ozel yasantim, oburu Carona-Steele..."

Miranda golgeler arasinda onun yuz ifadesini secmeye calisti, heyecanlanmisti.

" Bunlari birbirinden ayirmaya calisacagim. Ama Carona-Steele cok zamanimi alabilir; hatta seni ihmal bile etmeye zorunlu kalacagim anlar olabilir."

Miranda kasildi. " Fikrini mi, degistirmek istiyorsun?"

" Hangi fikir?"

" Evlenme konusundaki kararini." Miranda ona bakmaya cesaret edemedi, vucuduna sancilar girmisti adeta.

Robert direksiyonu birakti. " Beni iyi dinle, Miranda, soylemek istedigim buydu. Biraz once hoslanmadigin bir cevap verdim sana..."

" Ben..."

" O zamandan beri bozüksun. Beni Havaalanina goturmek istedin, ben de redettim. Bunun bir nedeni vardi. Yolculuga baska bir isadamiyla birlikte cikiyorum, onunla havaalaninda bulusacagiz. Sen de gelirsen onun yaninda rahat edemeyiz, birbirimizle senin istedigini gibi ilgilenemeyiz..."

Robert'in sakin sesi bile titremesini durduramamisti Miranda'nin. Ofkesini elinden geldigince bastirmaya calisarak, " Gec kaliyorsun," dedi.

Robert erkeklere ozgu bir umursamazlikla,

" Cok onemli degil," diye cevap verdi. Miranda'nin yuzundeki kaygi ifadesini gidermek icin gulumsemi.

" Moskova'dan donuste gorusuruz. Lutfen simdiden korkmaya baslama. O gun'den sonra her sey duzelecek."

Kendisine hic de yeterli gelmeyen bir gulumseme, yanaga kondurulan bir opucuk ve kisa bir vedadan sonra, Miranda arabadan indi, dusunceli dusunceli yurumeye koyuldu.

Kendini sessiz, sakin evine attigi zaman hic de iyi degildi. Yine kuskular kemirmeye baslamisti beynini. " O gun'den sonra her sey duzelecek." Gerçekten duzelecek miydi? Robert evliliği kendisi kadar ciddiye aliyor muydu acaba? Evlenme önerisini beklenmedik bir anda yapmış, nedenini de durustce soylemişti. Miranda, onun kendisine biraz olsun asik olduğunu düşünmek ve zamanla birbirlerine daha fazla yakınlaşacaklarını ummakla aptallık edip etmediğini düşündü.

Robert'in yolculugunda gecirecegi uzun gunlerden korkmustu Miranda; ama buyuk bir hayretle hizla akip gittigini gordu.

O hafta sonu yillik iznini alarak Carona-Steele'deki calismasina ara verdi. Robert'in sekreterine basvurmasini gerektirecek hicbir sey olmadı. O kadar korktuğu kadından ima dolu bir söz duymadı. Kadının ağı gerçekten siki olmalıydı ki, en küçük bir dedikodu bile olmadı çevresinde.

O gece haberi Susan ve Ray'e soylemekle yetindi. Tepkilerini gorunce de kimseye bir sey soylemedigine sukretti. Bekledigi gibi Susan once sasirdi, sonra inanamadi, en sonunda onunla alay etmedigini gorunce kirildigini soylemekten cekinmedi.

" Bana soyleyebilirdin... Kimseye soylemeyecegimi biliyorsun."

" Robert'la ikimiz kimseye soylememenin en iyi yol olduguna inandik."

" Sen ve Robert Steele!... Dusundukce bir seyler hatirliyorum... Onu her gordugunde garipliesiyordun." Susan suratini asti. " Birbirimize her seyimizi soyledigimizi saniyordum."

Miranda ustalikla konuyu dugune getirmeyi basardi. Zaten Susan'da, bir kac dakikaya kalmadan, giyecegi nedime giysisinin hayaline dalmis, arkadasini baglamisti.

Miranda kendisinin ne giyecegini coktan kararlasmisti. Fildisi vualden, vucuduna iyice oturan bol kollu, Viktorya devri modasini hatirlatan, kol agizlari ve boynu isli, sade bir elbise secmisti. Butun bunlara uyan ufak bir sapka, tuvaleti tamamlayacakti. Elbiseyi ilerde, onemli toplantılara giderken de giyebilirdi. Ertesi gun Susan'in elbisesinin pesine dustuler. Sonunda ona cok yakisan acik pembe bir tuvalette karar kildilar. Isleri bitince Miranda'nin evine Edinburgh'dan Mrs. Saunders'in koruyucu kanatlari altina girmeye gelen Jean'i gormeye gittiler.

Jean'in oldukca neseli, hatta gurultucu olmaya yatkın bir kisiligi vardi. Miranda'nin hazirliklarına yardım edecegine ictenlikle söz verdi.

Son anlarda yapılacak bir suru sey kalmisti. Hic durmadan kosusturuyorlardı. Pazartesi gunu Miranda'ya, bir buyuk, iki orta boy ve bir küçük bavul ile bir makyaj cantasından olusan mavi renkli bir bavul takimi getirildi, Robert bunları ismarlamis, sonra da ona soylemeyi unutmustu. Ertesi gun ise Miranda'yi sevinçten cildirtan bir cicek buketi getirildi. Uzerindeki kartta " Gorusmek uzere" yaziyordu.

Jean " Onu tanımak isterdim dogrusu," diye hayiflandi.

Aksamustu merdivenden yukari bagirdi Jean:

" Telefon seni ariyorlar, o olmalı."

Miranda ilk kez bu kadar uzaktan onun sesini duyuyordu; ama onunla konusuyordu iste! Ne var ki, soylemek istedigini butun sevgi dolu sozler bogazında tikandı. Robert kısa ve kesin konusuyordu. Sozlerini bitirdiginde Miranda'nin nesesini ucup gitmisti. Onemli bir isi cikmis, yarin donemeyecekmiş. Prag'a ucup orada bir is gorusmesi yapmalıymis, ertelemesi imkansizmiş.

" Ama, ne zaman?.." Miranda kendini en kotu cevaba hazirlamis bekliyordu.

" Sanirim cuma donuyorum" Sesi cok yorgundu.

" Ama cuma dugunden bir onceki gun..."

Robert soguk soguk " Sonraki gun olmasindan iyidir." dedi. " Beni merak etme, havaalanina da gelme. O gece erkenden guzellik uykusuna yat."

" Bu seni dugune kadar goremeyecegim demek," diye haykirdi Miranda.

Ama hat kesilmis, sesi boslukta yankılanmisti. Bir anlik sessizlikten sonra, ceviri sesi gelmeye basladi, telefonu kapamaktan baska yapilabilecek bir sey yoktu.

Olabilecekleri dusununce panige kapildi Miranda. Zamaninda donemeyebilirdi Robert! Isi daha fazla uzayabilirdi! Dugun ertelenebilirdi! Iptal edilebilirdi!

Jean onu boyle bir sey olamayacagina inandirmaya calisti. Robert gibi adamlar, onların metroya bindikleri gibi, dolasirlarmis ucaklarla. Mutlaka zamaninda donermis.

Carsamba ve persembe gunleri korku icinde gecirdi. Sonunda Miss Mayo'ya telefon etmeye karar verdi. Robert buroyla temasa gecmis, programinda degisiklik olmadigini bildirmisti.

Jean, " Cumartesiye kadar boyle kendini yiyip bitirirsen dayanamazsin" dedi. " Ne dusundugumu biliyor musun? Yarin gezelim! Tamam! Brighton'a gidelim. Nasil fikir?..."

Miranda basini salladi. " Gidemem yarin oglekten sonra berberde olmaliyim. Ustelik telefon ederse kacirmak istemiyorum."

" Telefon!" Jean ellerini kaldirip, Lambayi itti.

" Eger ask denen duygu buysa, daha uzun bir sure asik olmak istemem."

Sonradan, Miranda Jean'in onerisini kabul etmedigine pisman olacakti. Bu sinirlerini yatistiracagini umdugu geziye gitseydi Susan aradiginda evde olmazdi. Evde olmayinca da Susan konusamaz, arkadaslik gorevi dedigi seyi yerine getiremezdi.

Ama geziye gitmedi. Jean Willesden'deki uzun zamandır izlerini kaybettiği tanidiklarına bir ziyaret yapmaya karar vermisti. Onlari bulmus olacakti ki, sekize kadar donmedi. Sekizi biraz gece de Susan geldi.

Miranda onu karsisinda gorunce hem sevindi hem sasirdi. Susan'in her cuma gunu bebek bakiciligi yaptigini biliyordu.

" Bebege Ray bakiyor." Susan gozlerini odada gezdirdi. Yatagin ustundeki acik bavul, naylon kilifi icindeki guzel elbise ve bir koltugun ustune atilmis incecik camisirlar hazir bekliyordu. " Jean nerede?..."

Miranda anlatti ve heyecanla ekledi, " Miss Mayo telefon etti, Robert bu gece dokuzda donuyormus, eve gider gitmez beni arayacakmis." Mutlulukla icini cekti. " O kadar tatliydi ki, her zaman ne kadar soguk, ne kadar uzak oldugunu bilirsin. Bana mutluluklar diledi; arabayi ayarladigini, Libby'nin evin hazirlanmasiyla ilgilendigini, bavullarimin saat dokuzda alinacagini, kendisinin yapmasini istedigim bir sey varsa, gece ona telofin etmemi soyledi. Sinirli olup olmadigimi sordu; sinirliyesem yataga yatip, bir fincan sicak sut icmemi ve yarini dusunmememi soyledi. Sanki unutulabilirmisim gibi. Ama..." Susan'in asik suratini gorunce sozunu kesti. " Susan

ne oldu?"

" Ben... ben..." Susan kuru dudaklarini yaladi, aglayacak gibiydi.

Susan arkasini dondu. " Gelmemeyi isterdim, nasil soyleyecegim?"

" Ne soyleyeceksin?" Miranda tetikte bekliyordu simdi. Elinde tuttuğu ceketi birakip, ona dogru ilerledi. " Ne... ne soylemen gerekiyor?"

Susan yataga coktu, gozlerini Miranda'dan kacirdi. " Jean burada olsaydi keske. Belki benden nefret edeceksin, ama soylemem gerek; eger dogruysa yarin cok gec olabilir."

Miranda'nin yuregini demirden bir pence kavradı sanki. Robert! Robert'a bir sey olmustu! Ciglik cigliga bagirdi. " Soyle Tanri askina, ne oldu?..."

Susan derin bir nefes aldı. " Buroda haberler duyuldu. Herkes cok sasirdi ve durmadan bunu konusuyor. Jim Grayson haric. Hani su her kizin yanindan gecerken sirtini vurup " Guzelim" diyen Jim, Miss Bates'i bile o kadar cirkin olmasina ragmen ayni sekilde selamlar. Jom bize cok sasirmadigini soyledi; arkadasi guvenlik sorumlusu Tom, Robert'la seni herkes gittikten sonra binadan birlikte cikarken gormus, ama agzini acip kimseye bir sey soylememis; cunku baskalarinin isine burnunu sokmaktan hoslanmazmis."

Susan yeniden sustu. Miranda onu sarsmamak icin kendini zor tutuyordu.

" Iste" diye devam etti. " Birisi butun bu gizlilik ne gerek vardi, dedi. Rena bana dondu, her sey bilmeme ragmen neden ona bir sey soylemedigimi sordu. Ben de sinirlendim. 'Benim uzerime vazife degildi' dedim." Sonra Susan umutsuzca Miranda'ya bakti.

Zorlukla yutkundu. " Tam olarak ne dedigini hatirlamiyorum ama, bana cok gec olmadan sana soylemem icin soz verdirdi. Eger soylemezsem kendisi gelecekmis."

" Buraya mi?.." Miranda sarardi, cok buyuk bir cabayla sakin olmaya calisiyordu. Rena'nin nasil biri oldugunu herkes bilirdi. " Yarin evlenecegimi bilmiyor mu? Robert hakkında anlatacaklariyla ilgilendigimi mi saniyor? Ne olursa olsun duymak istemiyorum. Hepsi gecmiste kaldı onların. On iki karili bir haremi olsa bile aldirmam." Catlayan sesini kontrol altina almaya calisti. " Robert'in kadınlarla maceralari oldugunu biliyorum. Olmasaydi garip olurdu, genc bir cocuk degil o. Bu zehir sacan kadini dinleyecek degilim."

Susan icini cekti. " Herkesin neler soyledigini biliyorum ama, bence Rena hic de soylendigi kadar kotu degil. Lutfen dinle. Senin icin gercekten uzuluyor, Birisinin sana soylemesi gerek."

Miranda buz kesilmisti, kipirdayamiyordu. Bembeyaz dudaklarindan tek bir kelime cikmiyor, sadece Susan'a bakiyordu. ' Lutfen mutlulugumu bozma! Beni mahvetme!' diye bagirmek istedi. Bunun yerine yavasca mirildandi: " En iyisi, soyle de kutrul; Robert'la evlenmeme engel olan nedir?"

" Evli bir kadınla bir macera yasiyor!..."

Miranda korku dolu gozlerle arkadasinin uzgun yuzune bakiyordu kimildamadan. Sonunda neredeyse duyulmayacak bir sesle, " Olamaz inanmam dogru degil," diyebildi.

" Bilmiyorum." Susan umitsizce soylendi.

Miranda ellerini birbirine kenetledi. " Kim, kim o kadin?"

Susan yineledi. " Bilmiyorum, Rena bana soylemedi. Dedi ki, ilerde basina bir is acilmasin diye isim vermeyecekmiş. Ama son zamanlarda da beraber olduklarına yemin etti."

Miranda konusamıyordu. Susan onun olu gibi bembeyaz yanaklarına bakti ve titredi. " İyi misin? Ozur dilerim ama, soylemek zorundaydim. Sonra kendimi affedemezdim; cunku sonra cok gec olabilirdi."

Miranda basini onune egdi, ellerini birden yuzune kapayip, " Cok gec artik!" diye inledi. " Cok gec... Onu cok seviyorum!..."

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 11, 2007, 12:44:15 pm

.....YEDINCI BOLUM.....

Evli bir kadin....

Miranda gece gozunu bile kirpmadi. Uzun saatler boyunca, Susan'in aciklamasi, Jean'in ogutleri, Robert hakkında anlatılanlar kafasinda dolasti durdu.

Butun bu anlatılanlar gercek bile olsa, simdi gecmiste kalmisti. Umutsuzca Rena'nin Susan'a soylediklerinin ne kadar anlamsiz olduguna kendini inandirmaya calisti. Robert bos aksamlarinin cogunu ve hafta sonlarini kendisiyle gecirmemis miydi? Onca isin ve yolculugun arasinda bir de Rena'nin acikladigi iliskiye zaman ayirmis olmasi imkansiz gorunuyordu... Robert'in adi, bir zamanlar evli bir kadinla bir maceraya karismis olabilirdi; ama bu simdi de ayni sey soz konusu demek degildi...

Susan uzgun uzgun cikip gitmis, Jean donup de Miranda'nin halini gorunce ne oldugunu anlamis, sonra kizmis, siniri gectikten sonra da Miranda'yi bir kenara cekip bir ogut vermisti.

" Bunu hemen unut ve ona guven... Ya da telofonu acip hesap sor."

Miranda bunlarin ikisini de yapamadi. Robert soz verdigi gibi saat onda aradiginda, ancak kesik cumlelerle konusabildi onunla. Sormak istedigini soru dudaklarinin ucuna kadar gelmis. Yine de bir sey soyleyememisti. Bari Robert kuskularini aninda sondurecek sevgi dolu bir seyler soyleseydi. Ama yapmamisti iste... Miranda'nin sesinden yorgun ve sinirli oldugunu dusunmustu.

" Seni daha fazla tutmayayim. Ben de senin gibiyim," demisti.

" Benim gibi mi?"

" Evet, yorgunum ve hic kimseyle konusmak, hic bir sey dusunmek istemiyorum. Neyse uzulme, yarin, butun gun bizim. Iyi geceler, tatlim, gorusuruz."

Tatlim! Bu sozcugu kendi kendine yineledi. Robert'tan beklediği sevgi sonunda kendini göstermiş gibiydi.

Basını çevirdi. Karanlıkta odadaki eşyaları seçmeye cabaladı. Çok kısa bir süre sonra, başka bir kız bu yatakta uyuyacak, dışlar kuracaktı. O da saatler boyu uyanık kalıp bir karar vermeye çalışacak mıydı acaba? Miranda her şeyi unutmış gibiydi. Karar verilmisti! Dugun yarın yapılacak! Her şey hazırdı. Nasıl vazgeçilebilirdi! Üstelik Robert'a bu kadar bağlanmısken.

Pencerenin kenarındaki yatakta bir bas kimildadı. Jean yatagina oturup fisildadı:

" Artık uyusana! Yarın dugunde hayalete mi benzemek istiyorsun?"

" Uyuyamıyorum ki! Ne yapacağımı bilmiyorum, Jean."

" Sana unutmanı soyledim. Ya onu terk edip de bütün bunların bir dedikodudan ibaret olduğunu anlarsan ne olacak? Ona herkesin neler soylediğini anlatman ve açıklaması için bir şans tanıman gerek."

Bunun düşüncesi bile Miranda'yi titretti. Robert'ın tepkisinin ne olabileceğini biliyordu. Önce ofkelenir, sonra da meseleyi kesip atardı. Suçlamayı ne kabul, ne de reddederdi, bundan emindi; ama bu da her şeyin sonu olabilirdi. Böyle bir suçlamanın golgesi aralarına girerse, aska ve güvene yer bırakmayabilirdi.

Jean devam etti. " Ben böyle dedikoduların arkasında hep bir kiskanlık olduğunu düşünürüm. Kendilerinde olmayan bir şeyi yıkmaktan zevk alanlar vardır."

" Susan öyle bir kız değildir."

" Belki haklısın ama, yine de sana söylemeden önce elle tutulur bir şey olup olmadığını araştırması gerekirdi." Jean ortusunu cenesine kadar çekerek ekledi. " Belki Robert evli bir kadınla arkadaş, belki onun kocasıyla da dosttur. Onu gerçekten seviyor olsaydın, arkasından konuşan kim olursa olsun gözlerini oyardın... Bence bunu seni kiskan biriydu. Robert'ın neler yaptığını unuttun mu? Telefon, hem de Moskova'dan; çiçekler... Sonra o harika yüzük." Jean'ın sesi iyice uykulu cikiyordu artık. " Bunun çok basit bir açıklaması var bence, senin yerinde olsam, herkese inanacağıma, kendim bulmaya çalışırdım..."

Bir sessizlik cöktü odaya. Jean uykuya dalmak üzereydi herhalde. Miranda bakışlarını tavana dikip, olayları bir de Jean'ın gözüyle görmeye çalıştı. Ne Jean, ne de Susan tamamiyle haklıydılar. Zaten ikisi de soruya bir cevap bulamamışlardı. Miranda bütün yureğiyle, Robert'ın o güne kadar olan ilişkilerinin geçmişte kaldığına inanmak istiyordu. Önemli olan bu gündü, Robert'ın evlenmek istediği tek insan kendisiydi... Kimse onu Robert'tan koparamazdı...

Sonunda rahatsız bir uykuya dalabildi. Jean onu neşeyle uyandırdığında, gözlerini kapayalı birkaç dakika geçmiş gibi geldi.

" Kalk bakalım gelin hanım, çayın hazır!"

" Saat kaç?" Doğrulup oturdu, basucundaki saate baktı. " Sekiz buçuk! Onda taksi gelecekti."

Jean onu yastığa doğru itti. " Çayını içmek için tam beş dakikan var, ben de bu arada

banyoyu doldurayim. Senin yapacagin tek sey emirlere uymak."

Jean ve Mrs. Saunders gercekten de her seyle ilgileniyorlardi. Hic telasa kapilmadan ve Miranda'ya durmadan neseli sakalar yaparak sanki bu dugunun yapilacagindan hicbir zaman en ufak bir kuskulari olmamis gibi bu son bir bucek saatin ufak tefek islerini ayarladilar.

Kotu gecenin anisi, sabahin aydinligini yalnızca bir kez golgeledi. Bu da, Miranda'nin aynanin karsisinda otururken yeni arkadasiyla goz goze gelmesiyle oldu.

" Yanaklarına biraz renk vermen gerekecek."

Mrs. Saunders onlara yaklasti. " Dugun heyecani!" dedi. " Evlendigim zaman ben de aynen onun gibiydim." Sonra sozunu ufak bir ciglikla keserek disari firladi. Dondugunde elinde bir cok mektup vardi. " Mektupların; onlari daha once sana vermeyi unuttum, iste burada."

Iclerinde, Jean ve teyzesinden, Susan ve Ray'den, isteki obur kizlardan ve Rena Harvey'den ona mutluluklar dileyen bir cok kart vardi. Bir tanesi de Robert'tandi sadece uzerine imzasini attigi, baska hicbir kisisel mesaj tasimayan bir kart. Bu kartin da Miss Mayo'nin ilgilendigi seylerden biri oldugunu bile bile heyecanlandi Miranda, yanaklarına ates basti. Niye kendi de bunu akil edememis, Robert'a bir kart yollamamisti?

Robert'a hicbir sey yollamadigi dusuncesi araba gelip Susan'i ve kendisini evlendirme dairesine goturunceye kadar kafasini kurcaladi durdu. Susan ise yol boyunca, yuzunde suclu bir ifadeyle oturdu, hic konusmadi. Miranda binadan iceri girdiginde, bacaklarının titremesine zorlukla engel oluyordu.

Ilk gordugu kisi Robert oldu. Koyu renk giysisi icinde daha uzun ve her zamankinden cok daha cekici gorunuyordu. Robert'in yanina yaklasinca, orta yasli, hafifce sisman, yuzu hic de yabanci gelmeyen bir adam gordu Miranda.

Robert bir an hic konusmadan ona bakti; genc kiz gri gozlerin hayranlik dolu oldugunu gordu.

" Cok guzelsin!" Robert'in bu sozleri buyuyu bozmustu sanki.

" Ben... Sana bir kart olsun yollayamadigim icin cok uzgunum, seninkine cok sevindim..."

" Kart mi?" Robert kaslarini kaldirdi, O sirada yanina gelen arkadasina dondu. " Miranda, Sir Charles Hubart'la tanistirayim seni, genel baskanimiz... Sir Charles, bu da evlenecegim hanim, Miss Meake."

" Cok guzel bir gelin olmusunuz kizim." Sir Charles'in ses tonu sakaciydi. " Sizinle tanismak cok hos. Dilerim, Robert sana layik bir adamdir. Karim da burada olmalıydı ama, hah, iste geliyor."

Sir Charles karisini tanistirdigi sirada bir onceki dugunun davetlileri disari cikmaya basladilar; sira Miranda'yi Robert Steele'nin karisi yapacak kucuk torene gelmisti.

Dugun toreninden pek az sey kaldi aklinda. Sir Charles'in sahit olarak imzasini atacagi

sirada oksurmeye baslamasi; yine Sir Charles'in toren bittiginde Robert'i itip " Gelini opsene, oglum!" demesi. Robert dudaklarindan operken, Susan'in kikirdadigini duymus ve bir flas gozlerini kamastirmisti...

Sir Charles'in özel soforlu arabasi onlari eve biraktiginda, Robert Miranda'yi kollarina alip, uzun uzun optu.

Miranda da ona sarilmak isterdi; ama elinde Susan'in ugur getirsin diye verdigi kocaman gumus atnalini tutuyordu.

" Bu tur torenlerden nefret etmez misin?" dedi Robert. Yuzunde sevimli bir ifade vardi.

" Tabii ki hayir!"

Onun boyle atesli atesli karsi cikmasi Robert'i guldurdu. " Kadınların duslerine saygim var, ama yine de sade bir toren yapmaya karar verdigimiz icin sukrediyorum. Daha büyük bir sey yapmaya kalksaydik ne olacagini bile dusunmek istemiyorum..."

Miranda'nin hic tanimadigi bir suru adam salonda onlari bekliyordu. Sakaci Wally, " Ugurlama partisi yapmadan gidemedin degil mi?" diye alay etti. Bu soz biraz, Robert'in o nefret ettigini soyledigi klasiklesmis dugun sakalarini andiriyordu. Kadeh kaldirmalar, gelini opmeler surup gitti; sonunda Robert yola cikma saatinin gelmesine cok sevindigini gizlemedi.

Miranda yolculuk icin daha uygun, mavi bir elbise giyip de asagi inince, Robert'i arkadaslariyla guya sakalasirken buldu.

" Sarap mahzenimin dibine dari suyu ekebilirsiniz ama, bana ucagimi kacirtamazsiniz! Gel, Miranda, cabuk ol!"

Robert, birdenbire Miranda'yi kucaklayip, Sir Charles'in acik tuttugu kapidan iceri atti. Bir saniye sonra kendi de iceri atlamis, kapiyi gurultuyla carpmisti. Hazir bekleyen sofor, hemen gaza basti; cigliklar, kahkahalar, iyi dilekler ve son bir konfeti yagmuru altinda araba uzaklasti. Sir Charles arkalarindan el salliyor, Susan da kaldirimda kosarak son kez iyi yolculuklar diliyordu.

Kendilerini toparlamalari ve konfetilerden temizlenmeleri uzun bir sure aldi. Miranda bu ugurlamayi dugunun bir bolumu saydigi icin hoslanmisti. Robert'sa bu konudaki fikirlerini daha once belirtmisti.

" Guya sakin bir dugun olacakti. Arabaya atarken canini acitmadim ya?"

" Yok canim! Butun bunlar evlenmenin bir parçasi."

Yolda sessizce kayan arabanin icinde, her sey butun kuskularini unuttu Miranda; Robert'in opusune butun kalbiyle karsilik verdi. Bu dakika yalnız onundu, bugun de onun gunu. Hic bir sey, hic kimse bunu bozamazdi...

Uzun uca yolculugu Miranda icin cok yeni ve heyecan dolu bir deney oldu. Robert ise yolculuklara alismis bir adam rahatligıyla, Bermuda'nin uzerinden gecmelerinden sonra, uyumak istedigini soyledi.

Miranda, Antil denizinin, ucagin altinda buyulu bir hali gibi uzanan mavi, pembe goruntusune bakarak, "Nasil uyuyabileceksin, sasiyorum," dedi.

Robert basini daha rahat bir bicime sokmakla ugrasiyordu. "Balayinda uyumam mi sana garip geliyor?"

"Hayir!" Miranda'nin yanaklari hemen kizarmisti.

"Asagisi o kadar guzel ki, daha once gormus olsan bile yeniden hayran kalabilirsin."

"Bir de gunbatimini gor!" diyen Robert gozlerini kapamis, her haliyle uyumaya kararli oldugunu belirtmisti.

Miranda manzaraya bosverip, onu seyretmeye koyuldu. Dudaklari hafif bir gulumsemeyle kivrilmisti Robert'in. Insanlara karsi takindigi sert maske simdi yok olmus gibiydi. Miranda'nin ici titredi. Ne kadar cok seviyordu onu!

Gunbatimi Robert'in soylediginden de essizdi. Mexico City'nin isiklari kadife gecede parlar ay denizi isil isil aydinlatirken yemeklerini yediler. Mexico City'de aktarma yapacaklari ucak bir saat gecikti. Robert sinirli sinirli sigarasini tutturuyor, Miranda da konusmamanin akillilik olacagini dusunerek susuyordu.

Sonunda ucak gelip de bindiklerinde, Miranda'ya,

"Butun yolcular senin gibi sabirli olsalar, kimse bir yere varamazdi," dedi Robert. Bir kac dakika suren sessizlikten sonra ekledi. "Seni otelde bir surpriz bekliyor."

Bu konuda daha cok konusmadan, Miranda'nin surprizin ne oldugunu dusunmesi icin basini koltuguna yaslayip gozlerini kapadi. Miranda bu surprizin Meksika usulu bir dugunden tut da, bir oda dolusu orkideye kadar her sey olabilecegini dusundu. Robert oyle anlasilmaz bir insandi ki, her sey olabilirdi; ayrica cok eli acik bir insandi.

Acapulco'ya indiklerinde, yumusacik Meksika gecesindeki yeni sesler, yeni goruntuler Miranda'nin yuzundeki yorgun ifadeyi alip goturdu. Insanlar, sokaklar bir isik ve muzik yagmuru altinda yikaniyordu sanki. Ciceklerin agir kokulari, kahkahalar, genc yasli asiklar, piril piril okyonus ve bunlarin en onemlisi, bir zenginlik bir varlik kokusu Miranda'nin basini dondurmeye yetti.

Miranda, elinin Robert'in eli icinde oldugunu bile unutmus, gozleri parlayarak onunde durduklari oteli inceliyordu. Kara gozlu iki cocuk valizleri almak icin kostular.

Miranda hala gorduklerinin etkisinden kurtulamamis, saskin saskin bakinirken, Robert'in elinden tutup onu disari surukledigini fark etti. Yemyesil bahceyi boydan boya asan yol ay isiginda cok daha buyuleyici gorunuyordu. Pembe ve mavi taslar dosenmis, cilgin gorunuslu bir terasa vardilar. Oval kucuk bir havuzun icinde cicekler yuzuyordu. Havuzun arkasinda da minicik bir villa vardi.

Villanın ici bembeyaz dosenmis, yere Meksika halilari serilmisti. Parlak renklerdeki geleneksel desenli perde ve yastiklar, odanın bembeyazligiyla cok guzel bir karsitlik yaratiyordu. Terasa acilan genis kapilar ve nereden geldigi henuz belli olmayan bir muzik, inanilmayacak guzellikte, cennet gibi bir yere dondurmustu burayi. Icinde ufacik bir buzdolabi ve cesitli ickilerle dolu bir bari bile olan minicik bir mutfak, denize bakan balkonuyla buyuk, havadar bir yatak odasi, seker pembesi bir banyo... Onlara villayi

gezdiren adam, yemek icin uc ayri lokantadan birini secebileceklerini, isterlerse burada da basbasa yiyebileceklerini, otelin buyuk havuzunun icinde bir bar oldugunu, hem serinleyip hel de ickilerini yudumlayabileceklerini, dans etmekten hoslaniyorlarsa, ' Crystal Roof'ta bu zevklerini tatmin edebileceklerini soyledi. Istedikleri baska bir sey olup olmadigini sordu... Ha, bir de senyor'un istedigii seylerin geldigini, birazdan getirebilecegini soylemeyi unutmadi.

Robert kucuk adami her sey in istedikleri gibi olduguna inandirmaya calisirken, Miranda cevresini suzmekteydi. Adamin ayak sesleri terasta henuz kaybolmustu ki, koskocaman kutular tasiyan bir dizi insan odaya girdi. Kutular asagi yukari bir duzineye yakindi, hepsi bembeyaz ve altin renkli kurdelalarla sarilmisti. Robert adamlara bahsislerini verdi, kucuk kafile odayi sessizce terk etti. Odada simdi yalnızca bahceden gelen muzik sesi duyuluyordu.

" Ee, Mrs. Steele, begendiniz mi?"

Miranda'nin gozleri buyumustu.

" Hepsi benim mi?"

" Actigin zaman benim olamayacaklarini goreceksin. Belki de," yuzunde seytanca bir ifadeyle guldu, " Bir bakima benim icin de olabilirler..."

Miranda bir an duraksadi, sonra yatak odasına gitti. Kutular beyaz halinin uzerine yigilmisti. Heyecanla titreyerek en usttekini aldi, acmadan once uzun bir sure bakti. Acinca kayisi rengi incecik bir sabahlik geldi eline, cikardiginda, kutunun bosalmadigini fark etti. Sabahlığa uyan, aynı renk, yumusacik, incecik ic camasirlariyla doluydu kutu.

Sonra kutulari birer birer, her birini actiginda cigliklar atarak inceledi. Acik leylak rengi ic camasirlari, gecelik, sabahlik... Incecik beyaz sabahligin boynundan asagi dokulen gece mavisi pliler... uzerine pembe payet yildizlar isli gulpembe bir baska sabahlik... saten kurdelali sapsari incecik bir gecelik... uzerine gumusle orkideler islenmis koyu mavi bir baska gecelik ve ona uyan, herhalde saclari icin mavi kadifeden bir kurdala... Hepsi de birbirinden sik...

Robert'in sesi duyuldu kapinin onunden. " Dilerim olculerine uygundurlar." Sonra gulumseyerek iceri girdi.

" Sanirim, hic birini denemedim daha," dedi Miranda. Odanın icine dagilmis renkli camasirlara goz gezdirdi. Hala buyulenmis gibiydi. " Ama Robert! Bunlar bir servet tutar. Hepsini..."

" Begendin mi?"

" Tabii! Hepsi birer harika! Ama..."

Robert birden sozunu kesti. " Hepsi bu mu?" Kutuların arasında dolasiyor, hepsine bir bir bakiyordu. " Hepsini actin mi?"

" Sanirim." Robert'a dogru egildi. " Ne oldu? Yanlis paket mi?"

" Aptallar!" diyen Robert, bos kutulari odanın bir kosesine firlatti. " Yarisi eksik."

Donup Miranda'nin saskin yuzune bakti. " Bak, hayatim. Her sey cok acik. o Aptal kiz! Oyunu senin kurallarınla oynamak istemistim, senin icin onemli oldugunu biliyordum... En

onemlisi disinda butun renkleri yollamis..."

Miranda onun ne demek istedigini sonunda anlayabildi. Butun bu harika renkler icinde bir tek eksik vardi; gelini simgeleyen geleneksel renk, beyaz... Robert'in bunu dusunmus olmasi Miranda'nin bogazini dugumlemisti. Hizla arkasini donup, gardrobun icinde aski aramaya basladi.

" Hic onemli degil, bu guzel seyleri hic bir seye degismem."

Robert cevap vermedi; hisirtilardan onun kendi bavulunu bosaltmaya koyuldugunu anladi Miranda.

Seyahat etmeye aliskin biri oldugu her halinden belliydi Robert'in. Bavulunu bosaltmis, esyalarini yerlestirmisti. Miranda, yari acik banyo kapisindan onun banyoya koymasi gerekenleri cam rafin uzerine yerlestirdigini duyabiliyordu. Birden, her seyi yuzune gozune bulastirdigini hissetti, dus sesi kesildiginde hala esyalari bir duzene sokamamisti. Robert, yakasi ve kemeri beyaz, lacivert bir bornozla dondu odaya. Saclari parliyordu. Hala daginik duran camasirlari gorunce, kaslarini catip, obur yataga uzandi.

" Lutfen sunlari birakir misin?" diyerek elini ona dogru uzatti. " Buraya gel!"

Miranda birden, erkegin varligini , bu gecenin anlamini kavradi... Belli belirsiz bir korku kapladi icini.

" Bitirdim sayilir. Bunlari boyle birakamam."

Robert'in ne bekledigini anlamamis gibi konusmaya cabaliyordu. Gulumsedi. " Simdi gelirse, bu gece hicbir seyi yerine kaldiramam."

Gulusu hic de inandirici degildi. Cantasindaki son esya olan cizgili, acik mavi sabahlikla kucucuk geceligi cikardi. Aldigi zaman ikisini de cok sirin bulmasina karsin, Robert'in armaganindan sonra basit, hatta kaba gorunmeye baslamislardi gozune. Hafifce yuzunu burusturdu.

" Ne oldu?"

" Hic!" Bavulunu kapatip, Robert'inin yanina koydu Miranda.

" Emin misin?"

" Eminim."

" Hayir degilsin." Sessizce Miranda'ya yaklasip omuzlarindan yakalayarak kendine cevirdi. Miranda'nin yuregi sikisti, Robert'in onu inandirmasini istiyordu. Onu sevdigini soylese, yabanci olduklari duygusunu icinden silse... kendini sevdirse! Urkek bakislarini ona dogru kaldirdi.

Robert yavasca mirildandi. " Bugun ne kadar guzel oldugunu kimse soyledi mi?"

Kollarinin baskisi daha da artmisti. Miranda'yi kendine cektii, onun sabun, losyon karisimi erkekce kokusunu hissetti genc kiz. Esmer boynunu ve konustukca hafif hafif atan damari yakindan goruyordu simdi.

" Benden hala korkuyor musun, Miranda?"

" Hayir ama, hazir degilim... Daha dus bile yapmadim. Her yanim yapis yapis..." Miranda soluk soluga bu sozleri siralarken, bir yandan da bedenini mengene gibi sikan kollardan kurtulmaya calisiyordu.

Robert umutsuzca gozlerini kapadi. Ofkeyle
" Haydi git," diye fisildayarak birakti onu, arkasini dondu.

Miranda havlusunu ve makyaj cantasini alip banyoya kacti. Atesler icinde yanarak dislarini fircaladi, dus yapti, bu arada da ne yapacagini dusundu durdu. Sabahlik giymemeye karar verdi, havlusuna sarindi. Robert'tan korkmasi cok sacmaydi. Evlilik ne demek oldugunu biliyordu. Asikti Robert'a, cekinmesi ya da utanmasi icin hicbir neden yoktu...

Robert karyolasinda elleri basinin arkasinda kenetli yatiyordu. Ciplak gogsunun uzerine incecik bir carsaf cekmisti. Kimildamadan Mirandayi suzdu. " Simdi daha iyi misin?"

" Hem de cok." Birden aklina hala dolapta asili duran yeni gecelik takimlari geldi. Dudaklarini isirdi, beyaz boyali dolaba dondu, sonra yine Robert'a bakti.

" Oh Robert, hepsini denemeye karar vermistim, sonra..."

Robert soguk bir sesle, " Modellik icin cok gec bir saat," diye cevap verdi. Yataginin uzerindeki isiga uzandi. " Sen de seninkini sondursen iyi olur."

Her hareketi, kizin yatagina girip isigi kapamasini istedigini gosteriyordu. Miranda saskinlikten saskinliga yuvarlanmaktaydi,. Onun esmer yuzune bakti, " Ama, ama..." Sozunun sonunu bile getiremeyecekti.

" Ama ne?" diye sordu Robert.

Miranda durmadan basini salliyor, ondaki degisikligin nedenini anlayamiyordu. En sonunda,

" Bu bizim dugun gecemiz," diye mirildanabildi.

" Unutmadim."

Birkac saniye Robert'in soguk bakislarina dayanabildi, sonra basini egdi. Bir gun boyle bir durumla karsilasacagini aklindan bile gecirmemisti, ne yapacagini bilemiyordu. Arkasini donup, geceligini sirtina gecirdi...

" Miranda."

Miranda ona dondu, yuzu bembeyaz olmustu; Robert'in gozlerinde cok iyi tanidigi o alayci ifadeyi gorur gibi oldu.

" Vazife olsun diye yapilan sevismelerden zevk almam, Miranda, Bekaretini feda ediyormus gibi davranan biriyle ask yapmaktan da oyle." Miranda'nin itiraz etmek istedigini gorunce dudaklari alayla kivrildi. " Seni ilk gordugumde nasil olabilecegini anlamistim ama ben..."

" Peki, oyleyse neden avlendin benimle?"

" Sozumu bitirmedim..." Sesi cok kuru cikiyordu.

" Sonradan degisecegini dusunmustum. Konustugumuz o sevgi ve guven konularini animsa. Ama evlenmemize ragmen hala guvenmiyorsun bana!"

" Guveniyorum..."

" Pek de inandırıcı olmadı, ama seninle tartışacak değilim." İcini çekip, yastığa gömüldü.

" Son kırk sekiz saat cehennem azabı ceptik, deyip bu işi burada keselim. Sana bir an önce yatağa girip uymanı öneririm."

Miranda yatağa girdi; buzulup gözlerini yumdu. Robert'in isigi kapadığını duydu, sonra sessizlik çıktı odaya.

Robert'in nefesinin sesi adeta bir ninni etkisi yapıyordu, buna rağmen uzun süre uyuyamadı Miranda. Evlendiklerinden beri olanları film seridi gibi gözünün önünden geçirdi ve buyunun ne zaman bozulduğunu bulmaya çalıştı.

Ama birden aklına, bütün o anıları silecek daha önemli bir şey geldi. Robert'in söylediği bazı şeyler; ' kadınları severim... eglence istediğim zaman... korku dolu küçük kızları seçmem...

Hala böyle mi düşünüyordu acaba? Evliliklerine simdiden pısman mı olmuştü? Birden titredi. Son yirmi dört saat Susan'in açıklamasını yalanlamaya yeterdi ama, son bir saat içinde Miranda'nın bütün kuskuları yeniden alevlenmişti. Robert'in gerçekten evli bir kadınla ilişkisi mi vardı? Onu mu seviyordu yoksa?

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 12, 2007, 12:01:15 pm

.....SEKİZİNCİ BÖLÜM.....

Onu, aklını kurcalayan bu düşüncelerden ancak derin bir uyku kurtarabilirdi, ama gözünü bile kırpmadı. Kabus görüyormuş gibi rahatsız, adeta baygın gibi yatıp kalmıştı.

Bir kez Robert'in kıpırdadığını duydu, nefesini tutup dinledi. Uyanıp, bir şeyler söyleyip kendisini rahatlatmasını diledi. Ama hiç ses gelmeyince, yeniden uzahtusu içine gömülmüştü. Bu en cildirtici yalnız olma şekli, diye düşünüyordu, yalnızsın ama tek başına değilsin... Ortuyu kafasına kadar cepti, yatağa gömüldü.

Ondan sonra animsadediği ilk şey, tamamen yabancı bir odada uyanmak oldu. Doğrulup oturdu, çevresine baktı. Pancurların kapalı, odasında los olmasına rağmen, disarda günün çoktan başladığını belirten sesler vardı. Birden yalnız olduğunu fark etti. Hemen saatine uzandı, gördüğüne bir türlü inanmadı. Durmuş olmalıydı, uc olamazdı....

Ama saat tikir tikir isliyordu, güneşin çoktan doğduğu apacıktı. Yataktan fırladı, banyoya koştu. Robert'in lacivert bornozu kapının arkasında asılıydı, bir panik kapladı içini, bütün odaları kosarak dolandı. Robert neredeydi acaba?

Carcabuk yuzunu yıkadı, giyinip saçını düzeltti. Çok susamış olmasına rağmen, içecek bir şey aramadan dışarı fırladı.

Disarisi cok sicakti. Gok masmavi, bahceler yemyesildi, havuz, gunesin isiklarini yansitan mavi bir cennetti sanki. Cevresini inceleme istegi kaygisini bastirdi bir an icin.

Otelin asil binasi sol taraftaydi. Kendilerininkinin benzeri bir suru kucuk villa, yarimay seklindeki kocaman bir bahceye serpistirilmisti. Hepsi beyaza, kepenkleri ve gunes tenteleriye canli renklere boyanmisti. Her villanin kendi ozel havuzu vardi. Sirtindaki elbiseyi aceyleyle siyirip, ayagini havuza soktu. Robert yalniz kalmak istiyorsa, kendi de ilk kez ozel havuzu olmasinin tadini sonuna kadar cikarirdi.

Su buz gibiydi, ama zevkle yuzdu. Kendi kendisine Robert'a aldirmadigini belki bin kez tekrarladi. Hele onu merak ettigini gosterme tence, olmeyi yeglerdi. Ama butun karariligina ragmen basarili olamadi ve Robert'in golgesi suya vurdugunda, gozlerinin yaslarla dolmasini engelleyemedi.

" Kahvalti soyledim, ciksan iyi olur."

Miranda'ya yardim etmek icin elini bile uzatmadan bekledi. Miranda sudan cikip onun yanina gelince, kurulanmak icin havlu almadigini fark etti. Gozunden akan yaslari Robert'in su damlaciklari sanmasi icin dua etti. Sonra.

" Cay demek istiyorsun herhalde, degil mi?" diye soylendi. " Bu saatte kahvalti biraz garip olmaz mi? Butun gun burada olamayacagini bana soylemeliydin."

"Cay! Butun gun!" Robert kaslarini catmisti. " Ne demek istiyorsun?"

Meksikali bir hizmetcinin, uzerine bir ortuserili kucuk bir arabayi iterek geldigini gorduler. Terastaki masanin uzerine birer birer fincanlari, tabaklari, meyvalari, bir sepet dolusu ekmegi ve kahveyi dizen hizmetci onlari buyur etti. Ikiside oturdular. Robert fincana kahve doldurmaya basladi.

" Saat kacta uyandin?" dedi Miranda'ya.

Miranda onun yuzune bile bakmadi. " Ucte."

" Ucte mi?" Robert kahkahalarla gultmeye basladi.

" Ne unuttugunu biliyor musun? Saatini buraya gore ayarlamayi. Alti saat fark var!"

Kipkirmizi kesildi birden Miranda, sonra haykirdi:

" Biliyordum, ama tamamen aklimdand cikmis."

" Gordun mu?"

Miranda onun bu yuksekten bakan havasindan nefret ediyordu. Konusacaklari baska sey yoktu sanki. Bu kucuk olayi mesele haline getirmek istiyordu demek. Ekmegine yag surerken elleri titriyordu; soguk bir sesle konustu.

" Ne olacak ki? Ne onemi var?"

Sozleri istedigi etkiyi gosterdi. Robert'in alayci gulumsemesi silindi yuzunden. " Haklisin. Ne onemi var ki?"

Hic konusmadan kendine yeniden kahve aldi, gazetesini okumaya koyuldu. Dun geceki butun kuskular, yeniden kafasina doldu Miranda'nin. Kendini, birisini mutlu etmeye

calisan, ama basaramayan kucuk bir cocuk gibi hissetti. Olup bitenleri yeniden dusunmeye basladi. Robert onunla sevimlik istediginde nicin kendini cekmis, hislerini gostermekten kacinmisti? Robert onun uzerinde nasil bir etki uyandirdigini anlamamis miydi? Robert'in her dokunusunda icinde uyanan duygulari dusununce urperdi.

Aralarina giren soguklugu gidermek icin aklina hicbir sey gelmiyordu. O sirada Robert gazetesini birakti, soguk bir sesle.

" Bir taksi ayarladim," dedi. " Sehri gezmek isteyebilecegini dusundum." Ayaga kalkip havuzun yanina gitti. " On bes dakika sonra burada olacak, giyinsen iyi olur."

Miranda onun soyledigini yapti. Giyinip, disari ciktiginda Robert'in hala yerinde oturdugunu gordu.

" Hazir misin? Diyen Robert'in, masanin ustunden gozluklerini alip takti. Siyah gozlukler yuzune esrarli bir hava veriyordu. Miranda onu, otelin onunde bekleyen arabaya kadar izledi.

Sehirde ilgisini ceken bir suru seyle karsilasti; turistler icin pahali butikler, kahvehaneler; bu guzel dekorun tam karsiti harap evler; ciceklerle bezenmis camlar; balkonlara asilmis camasirlar...

Robert ogle yemegi icin denize bakan bir lokantada iki kisilik bir masa ayirtmisti. Miranda oturdugu yerden masmavi korfezi cevreyen yesil tepeleri gorebiliyordu. Nefes kesici bir manzaraydi. Sehri gezmeye devam ederlerken, daha pek cok guzel yer gorduler. Bir de Robert'la aralarindaki garip uzaklik olmasa, bugun esi zor bulunur bir ani olarak yerlesecekti kafasina.

Aksamustune dogru kendini yorgun hissetti Miranda; su gibi terlemis, ustelik sicaktan beyni pismisti. Robert otele donmek isteyince, adeta sevindi. Arabada, bir dus yaptıktan sonra otelin buyuk havuzuna gitmelerini onerdi Robert. Ama otelin kapisinda ona dogru bagirarak kosan bir arkadasina rastladi.

Amerikalili bir isadami olan arkadası, Robert ve Miranda'nin neden orada olduklarini ogrenince, aksam yemegini birlikte yemeleri icin ısrar etmeye basladi. Robert'in adama hafifce soguk davranmasina ragmen, onu kiramadilar. Gece icin hazirlanmaya basladilar.

Beyaz ceketi ve koyu renk pantolonuyla her zamankinden yakisikli olmustu Robert. Miranda birden onun kollarina kosmak, basini gogsune yaslamak istedi. Ama itileceginden korktu, adim atamadi. Derin derin icini cekti, biraz koku surdu, giysisini inceledi...

Uzun kadifeden sarap kirmizisi bir etek giyiyordu. Uzerine yapisan, derin dekolte beyaz bir bluz tamamliyordu kiyafeti. Diri goguslerini, omuzlarinin yuvarlakligini daha da belirginlestiren bu giysisini cok seviyordu. Saclarini simsiki geriye toplamis, kirmizi da bir kurdele takmisti... Aynaya yansyan goruntusunden memnundu. Robert ona yaklasinca kalp atislari hizlandi, ama o, " Hazirsan gidelim" den baska soz soylemedi.

Buna karsilik bulustuklarında, Don Westford, hayranligini belirtmekte gec kalmadi. Hele,Robert'in onun gibi cekici ve guzel karisi oldugu icin ne kadar sansli oldugunu soyleyince, yuzune ates basti Miranda'nin.

Yemek cok guzeldi. Masalari deniz kiyisindan epey yuksek bir yamaca kurulmus terastaydi. Deniz, kiyidaki kayalari parcalamak istercesine kopuruyor, carpiyor, sonra yine geri cekiliyordu. Havaya puskuren su damlaciklari yanan isiklarin altinda renkleniyor, canlaniyordu.

Miranda rahatlamis, hatta kendini mutlu hissetmeye baslamisti. Ciceklerin arasindan gelen yumusak isiklar yuzune tatli bir pembelik veriyor, gozlerini parlatiyordu. Sampanya, payina duseni yapmis, buyuyu tamamlamisti.

Yemek bitmek uzereydi. Son sigaralar yakildi. Boylesine guzel bir yemegin ve sarabin etkisi hepsini uyusturmus gibiydi. Otele donerlerken, Robert'in arkadasi Don, onlari ailesiyle tanismalari icin Amerika'ya davet etti. Ona iyi geceler dileyip villaya donduler.

Robert isigi yakip ona dondu. " Cok sessizsin, bu aksam Don'la beraber oldugumuz icin sikilmadin ya?"

" Yo, hayir!" derken, ayagi takilir gibi oldu Miranda'nin, hafifce sendeledi ve Robert'in kollari arasinda buldu kendini. Aceleyle, " Bu geceyi, yemegi, her seyi cok sevdim, ya sen?" dedi.

Hafifce gulumsedi Robert; " Biraz dolambacli yollara saptik, degil mi?" dedikten sonra, onun cevabini beklemeden, basini egip, bu garip soruya sasirmis, uygun bir cevap verebilmek icin aralanmis dudaklari optu yavasca.

" Bu gece cok guzelsin," diye fisildadi.

Miranda, beline sarilmis kollarin arasinda bir mutluluk denizinde yuzer gibiydi. Yavasca kollarini Robert'in boynuna doladi. Yanaginda; boynunda, kulaklarinin arkasinda, omuzlarinda dolasan dudaklari cildirtici duygular uyandirmaya baslamisti icinde.

Robert'in ellerinin bluzunun dugmelerini cozmeye calistigini fark ediyor, hic kipirdamadan, karsi koymadan, istekle bekliyordu.

" Hala benden utaniyor musun?"

Miranda yuzunu onun omuzuna sakladi.

" Pek degil, ama beni soyan ilk erkek sensin."

" Bundan eminim. Hoslaniyor musun?"

" Evet, ama, cok acele etme, n'olur!"

Robert saclarini baglayan kurdeleyi buldu cekti, dagilan saclari avucladi. " Haydi benim minik karicigim, durma 'ilk kez' hakkında neler dusunuyorsan soyle."

Miranda da onun saclarini, sakaklarindaki gri telleri oksuyordu hafif hafif. " Bu sadece benim icin gecerli, degil mi Robert? Yani senin icin ilk kez degil!" dedi. Ama onun birden kasildigini hissederek, aceleyle ekledi. " Soylemek istedigim, anlamaya calis, benden once bircok kadinla iliski kurmus oldugunu biliyor; cok da dogal karsiliyorum; ama benim hic olmadı. Bunun icin, benden ne bekledigini tam olarak bilemiyorum."

" Simdi bu konulara sapmayalim," dedi Robert. Sesi yumusacikti. " Gecmisimi inkar etmiyorum ama, su an en az dusunmek istedigim sey de gecmis!"

Miranda, benim de bu gece en az dusunmek istedigim sey ' senin' gecmisin, diye dusundu. Yuzunu ona yaklastirdi. " Sadece seni hayal kirikligina ugratmak istemiyorum."

Robert saclarini operken mirildandi.
" Kim hayal kirikligindan bahsetti simdi?"

" Ama dun gece... dedin ki..."

" Ne dedim?"

" Benim..." diye baslayan Miranda, soyleyeceklerini toparlayamayinca durdu; sabirsizlanmaya baslamisti Robert. Sertce sordu:

" Senin?"

" Sana cekici gelmedigimi soyledin."

" O dun geceydi, unut simdi onu."

Miranda hala, dun geceki kuskularini aydinliga cikarmaya savasiyordu. " Seni istemedigimi dusundun..."

" Miranda, su anda ne soyledigini pek bilmiyorsun," diyen Robert'in sesi daha da sertlesmisti.

Miranda titreyerek onun yuzune bakti. " Bilmek istedigim..."

Robert yeniden dudaklarini dudaklariyla orterek sozunu kesti. Sonra hafif hafif saclarini oksamaya koyuldu. " Hic duymadin mi? Her sey bir zamani vardir. Dun gece bizim gecemiz degildi." Miranda'nin cenesini tutup kaldirdi, gozlerinin icine bakti uzun uzun, sonra, dudaklarini Miranda'nin yumusacik goguslerine yaklastirirken fisildadi.

" Ama simdi bizim gecemiz..."

Uzun, cok uzun bir sure sonra, tum kuskulari ucup gitmisti Miranda'nin. Vucudu yepyeni bir hisle dolup tasmaktaydi. Elleri, gogsunun uzerinde yatan Robert'in saclarinda geziniyordu. Cani konusmak istedi.

" Robert..."

Uykulu uykulu " Hii...?" diye mirildandi Robert.
" Uyumaya niyetin yok mu?"

" Uyuyamam," diyen Miranda hafifce gulumsedi.
" Zaman uykuda harcanmayacak kadar degerli. Farkinda degil misin? Bir koca gun ve neredeyse iki gece gecti. Dort gunumuz kaldi. Cabucak gecmesini istemiyorum." Icini cekti. " Hic istemiyorum..."

Robert birden dogrulup bir dirseginin uzerine dayandi. Miranda'nin yuzune, yastiga dagilmis saclarina bakti.

" Karanlikta gozlerin parliyor, neye guluyorsun?"

Miranda elini uzatip yanagina dokundu onun.

" Hic, sadece, bir zamanlar duydugum bir seyin dogrulugunu anladim..."

" Nedir?"

" Erkekler, sevistikten sonra uyumayi seviyorlar..."

" Kadınlar da konusmayi," dedi alayli bir sesle Robert. Sonra ciddileserek sordu:

" Seni mutlu edebildim mi?"

" Cok!" diyen Miranda uzanip Kendine cekti onu, basini yanagina dayadi. " Ben de seni mutlu etmek istiyorum, en az benim oldugum kadar..."

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 13, 2007, 02:00:57 pm

.....DOKUZUNCU BOLUM.....

Robert cantasini alirken, " Bu gece gec kalabilirim, beni bekleme," dedi.

" O kadar mi gec kalacaksin?" Miranda kocasini sikan bir kadin olmak istemiyordu, bozulduğunu belli etmemeye calisti.

" Is konusmasi yapacagim adam gec kaldi. Ancak yemekte bulusabilecegiz, benim kulube cagirdim; yarın Bruksel'e gidecek cunku. Islerin birkac gun icin durulacagini saniyorum, bu hafta bir gece disari cikariz." Dondu, Miranda'nin aciyla burusmus agzina bir opucuk kondurdu. " Disin hala agriyor mu?"

" Biraz." Bakislarini Robert'inkilerden kacirdi.

" Bu sabah disciden bir randevu iste, hemen halletsin."

" Olur, Robert," dedi. Miranda, kapi kapaninca pencereye yaklasip, Mercedesin koseyi donmesini seyretti. Uzun olusunun nedenini sadece dis agrisina baglamiyordu Tabii...

Yine yapayalniz bir gece...

Dort hafta ve bes gunden, tam olarak soylemek gerekirse otuz uc gunden beri evliyidiler ve Robert bunun on bes gecesini disarda gecirmisti. Robert'in gec kaldigi gecelerin, vaktinde dondugu gecelerden cok daha fazla oldugunu dusundu.

Sanki herkes Robert'in donusunu bekliyormus gibiydi. Gelir gelmez onune bir randevu listesi yigmislar, toplantilarla, is dunyasini birdenbire sarsan bir bunalimla ugrasmasını istemislerdi.

Miranda icini cekti, Robert'in yogun calismasinin gelip gecici oldugunu sanmisti. Ama gorunuse bakilirse pek de oyle degildi. Holden gecip minik tekir kediyi iceri aldı. Miranda'ya iyice alismisti kedi. Banyoya aspirin almaya giderken pesinden kostu.

Robert'in soyledigi gibi yapmali, diskiye gitmeyi ihmal etmemeliydi. Dislerine en son baktirisindan bu yana alti ay gecmisti. Yuzunu burusturdu; discinin dusuncesi bile korkuyla titremesine neden oluyordu.

" Bugun gidemem," diye soylendi, bir kahve doldurup iki aspirin yuttu.

Miranda'ya evlenmeden once biri gelip de evlilik de beraberinde bir cesit yalnızlik getirdigini soylese, onu dinlemezdi bile. Evlilik ask, paylasma duygusu, arkadaslik demek degil miydi? Insanin dunyasini degistiren o harika ask duygusu olmadan evlilik bombos bir kurum diye dusunuyordu.

Kahvesini bitirdi, kedinin yumusacik tuyelerini oksamaya basladi dalgin dalgin. Ne dusunurse dusunsun, Robert olmadigi zaman oyalanacak bir sey bulamiyordu.

Bir ayak sesi duyuldu. Libby, alt kattaki dairesinden yukari cikiyordu. Mutfak kapisi acildi. Kral Edwart doneminden kalma evlerin cogunlugunda oldugu gibi, alt katta hizmetciler icin ayri bir bolum vardi. Aksam yemegi icin ne istedigini sordu Libby.

" Bu gece birsey yapmana gerek yok, kendime bir sandvic hazirlayacagim.

Libby tatlilikla, " Bir kisiye yemek hazirlamak, iki kisiye hazirlamaktan zor degil ki," dedi. " Ne istiyorsaniz soyleyin."

" Robert'in benimle yemesini!"

Libby gulerek basini salladi. O sirada kapi calindi. Libby kapiya dogru ilerledi. " Ben bakarim!"

Birkac dakika gecti. Miranda bazi sesler duyuyor, ama ne soylediklerini anlayamiyordu. Libby hafif adimlarla dondu. " Mrs. Lindsterne, madam."

Libby'nin sesindeki bir sey Miranda'nin kaslarini catmasina neden oldu. " Mrs...? Onu taniyor muyum?"

" Sanmam, madam." Libby asiri resmi bir havaya burunmustu. " Onunla konusamayacak kadar isiniz varsa, disari cikmak uzere oldugunuzu soyleyebilirim?"

"Hayir..." Miranda ellerini kuruladi. " Gidip onu gorsem iyi olucak. Mutlaka Robert'in..." Tanidigi biridir sozunu soyleyemedi. Libby kacamak bakislarla inceliyordu onu, geleni tanidigi belliydi, Mrs. Lindsterne Robert'in tanidigi biriye neden soylememisti sanki?"

Miranda salona dogru segirtti, kalbi niye boyle atiyordu, neden bu kadar sinirliydi? Kapiyi acmadan aynaya bir goz atti. Sonra derin bir nefes alip salona girdi.

Pencerenin yanindaki koltukta oturan kadin kalkti, Miranda'ya dogru ilerledi. Uzun boylu, sade ama sik giysili, parlak kulsarisi sacli bir kadindi. Kendine guvenen bir insanin havasiyla, mavi gozlerini Miranda'ya dikti, bir parmaginda isil isil parlayan pirlanta yuzuklu elini uzatti.

" Bu saatte rahatsiz ettigim icin ozur dilerim, size haber vermem gerekirdi." Miranda'yi cok sasirtan bir dostluk havasi icinde konusmustu. Birden durdu, parlak kirmizi dudaklarini isirdi. " Bir pot kirmadigimi umarim, Robert'in karisi sizsiniz, degil mi?"

" Evet, Mrs. Lindsterne..." Soyleyecek sey bulamadi. " Oturun lutfen."

" Tesekkurler. Adim Alicia, ama dostlarim beni Lissa diye cagirirlar." Zarifce oturdu koltuga. " Ziyaretimi cok uzatmayacagim. Sizi gormek istiyordum, ama, evlendiginizde seyehatteydik. Dondugumuzde Robert'in evlendigini duyunca nasil sasirdik anlatamam. Kocam ve ben Robert'in eski dostlariyiz. Bizden hic soz etti mi bilmem, ama, gelip sizi tebrik etmek istedim.." Bir an sustu, nefesi kesilmis gibiydi. " James cok konustugumu soyles..."

" Yok, canim." Lissa'nin insanlarla hemen kaynasmayi bildigi belliydi; Miranda hala cekingen durmasina ragmen oldukca rahatlamisti. " Robert'in sizden ve kocanizdan soz edip etmedigini hatirlayamadim, ama mutlaka anlatmistir, o kadar heyecanin icinde unutmus olacagim. Bir kahve icecek zamaniniz var mi, Mrs. Lindsterne?"

" Lutfen, bana Lissa deyin, herkes oyle der."

Miranda Libby'ye kahve hazirlamasini soyledi. Lissa koltuga rahatca yaslanmis, Miranda'yla ayni dunyalarin insanlariymis gibi, kocasiyla ciktilari seyehati anlatiyordu. Yalniz Libby elinde kahve tepsisiyle salona girdiginde dili surctu, garip bir bakis attilar birbirlerine.

Miranda bu bakisi sans eseri yakaladi ve niye oldugunu bilmeden titredi. Lissa kadina adeta meydan okuyor, Libby de onu begenmedigini belli ediyordu. Sonra bu gerginlik birdenbire kayboldu.

Libby odadan ciktikten sonra bir sessizlik oldu. Lissa fincanini birakip konusmaya baslamasa, neredeyse acayip bir durum olacakti. " Robert ve siz bir dahaki hafta sonu serbest misiniz?"

" Kesin bir sey soyleyemem." Miranda sasirmisti. " Robert'in isi olup olmadigini bilmiyorum."

" Bir dahaki hafta bize gelmenizi istiyorum, serefinize bir parti verecegim." Lissa'nin gozleri parliyordu. " Herkes sizinle tanismayi bekliyor. Kimseye haber vermeden evlenmek tam Robert'a uyan bir davranis. Cok yaramazdir."

Miranda guldu, Robert kendisinden yaramaz diye soz edildigini ogrense ne yapardi acaba? Kendini Lissa'nin nesesine kaptirdi. " Cok naziksınız. Size haber veririm."

" Size numarami birakayim," diyen Lissa, sik suet cantasini acti. " Simdi soz verin ama, mutlaka geleceksiniz! Robert'a o hafta sonuna is ayarlamamasini soyleyin. Aman Tanrim! Acele etmeliyim, gec kaldim."

Lissa ciktiginda salon bombos kalmisti sanki; sadece havada pahali bir parfum kokusu birakmis, bir de fincanin kenarinda kirmizi dudak boyasi kalmisti. Miranda salonun ortasinda durdu, elinde misafirinin biraktigi kartla dusundu bir an. Sonra karti sominenin ustune birakti, kahve fincanlarini toplayip mutfaga goturdu. Libby alisverise cikmisti. Birden evden cikmak istedi cani, Libby'ye bir not birakip, ogle yemegine donmeyecegini bildirdi. Tembel tembel dolasarak vitrinlere bakti; ogle yemegini de kucuk bir bufede yedi.

Birden Robert'a bir hediye almak istedi; losyon, banyo kopugu, ne olursa... Dukkanlari bir bir dolasti, sonunda bir tras losyonu ile bir banyo kopugunde karar kildi. Elinde paketleriyle bir plakciya girip bir de Chopin albumu satin aldı.

Eve donebildiginde saat altiye geciyordu. Disinin agrisini ve beklenmedik misafirini unutmustu. Libby ona salata, izgara et ve cilekli pasta hazirladigini soylerken, sabahki olaydan hic soz acmadi.

Libby dairesine indikten sonra, Miranda genis koltuga kurulup, yeni plagini dinlemeye koyuldu. Attik kendini yalnız hissetmiyor, tek basina olmaktan adeta zevk aliyordu. Simdi saclarini yıkayip manikur yapacak, Robert cok gec donse bile uyumadan onu bekleyecekti.

Ama saat onda, banyodan henuz cikmisen, garaj kapisinin kapandigini duydu. Hemen karsilamaya kostu kocasini. Koyu mavi sifon sabahliginin etekleri ucusuyordu. Disarda sert bir ruzgarla birlikte yagmur yagmaya baslamisti. Kosup kocasina sarildi, yanaklari buz gibiydi Robert'in.

" Hey, dur!" diyerek dudaklarindan optu genc kadini. " Beni bu kadar mi ozledin?"

" Ozleyemez miyim?" Robert'in cevabini beklemeden neseyle ekledi. " Cok gec kalmayisina sevindim."

Robert kapiyi kitledi. " Bulustugum adam yorgun oldugunu soyleyince, sadece en onemli noktaları tartistik. Iyi bir gun gecirdin mi?"

" Harika. Alisveris yaptim, sana iki tane kocaman hediye aldım..." Oturma odasina kosup paketleri Robert'in eline tutusturdu.

Miranda egilip losyon siselerini koklayan Robert'a bakti. O da bir kasini kaldirip, " Tesekkurler, ama bunun garanti belgesi nerede?" diye sordu.

" Garanti belgesi mi?"

" Bu kokular erkegi dayanılmaz kilmayi garantilemiyor mu?" Kolunu beline dolayip, kucagina oturttu Miranda'yi.

Losyon siseleri yere yuvarlandi.

Basindaki bantın dustugunu hissetti Miranda, Robert'in parmaklari saclarında gezinirken, dudaklari da boynunda dolasmaya baslamisti.

" Bal kokuyorsun, simsicaksin."

Miranda'nin icinde uyuyup kalmis istekler Robert'in oksamalarıyla canlaniyordu; kollarini ona butun sevgisini vermek istercesine boynuna doladi kocasinin. Robert dudaklarina egildi onun.

Cok daha sonra, Miranda yari uyanik, mutlu bir halde Yatarken, saatin gece yarisini vurduğunu duydu. Birden Lissa geldi aklina, fisildadi.

" Robert, uyanik misin?"

" Degildim, ama simdi uyandım..."

Parmaklarini kocasinkilere kenetledi. " Bu sabah bir kadin geldi... Tanidigin biri sevgilim, Mrs. Lindsterne, Lissa?..."

Robert'in parmaklari birden kasildi.

" Ne istiyormus?"

" Bize mutluluk dilemek... Kocasiyla birlikte seyahattelermis; , bizi bir daha ki hafta sonu evlerine cagirdilar, ben de... Robert, ne oluyor, canimi acitiyorsun."

Robert basini ona dondurdu.

" Kabul etmedin degil mi?"

" Ettim." Robert'in yuzundeki ifadeyi gormek icin basini kaldirdi. " Yani sen bos olursan gidebilecegimizi soyledim."

Robert kestirip atti. " Bos degiliz ve lutfen tanimadigin insanların davetlerini kabul etmeden once bana bir sor."

" Ama onlari taniyorsun, degil mi?" Saskin saskin dudaklarini isirdi. " Neden kizdin?"

" Kizmadim!"

"Ozur dilerim." Miranda basini yeniden yastiga koydu. " Dusunmustum ki..."

" Lutfen Miranda, uyuyalim. Bunlari yarin konusuruz," dedi Robert sozunu keserek, Sonra Miranda'ya arkasini dondu. Miranda sokulmaya cesaret edemedi.

Yatagin obur ucuna cekildi, buzuldu; dudaklari titriyordu. Ne hata yapmisti? Ne demisti? Lindsterne'leri sevmedigini nereden bilebilirdi? Lissa'nin soylediklerine inanmaktan baska ne yapmisti?

Robert'in neden boyle davrandigini dusundukce iyice uykusu kacti; dis agrisi da yeniden baslayinca, gozlerini tavana dikip sessizce aglamaya basladi. Kalkip aspirin alamiyor, Robert'i uyandırmaktan korkuyordu. Sabah sancisi daha da artmisti. Robert'ta sinirli gorunuyordu.

Kahvalti ederlerken sorduklarina kisa, soguk cevaplar veriyordu. Sonunda Miranda hicbir sey olmamis gibi davranmaktan vazgeçerek, o da sessizlige gomuldu. Robert, ikinci kahvesini dolduruncaya kadar agzini acmadi.

" Daveti kabul etmedigimizi bildirecegim, sen bu isi unutabilirsin."

Miranda'yi yormustu bu konu. " Nasil istersen. Gitmisiz gitmemisiz, benim icin pek onemli degil."

" Disciden randevu aldin mi?" diye sordu Robert.

" Hayir."

" Korkuyorsun degil mi? Ama nasilsa bir gun gitmek zorundasın. Bugun sana benim discimi ayarlarım. Harikadir. Saat onda seni burodan arayacağım, randevunun kacta oldugunu soylerim. Obur islerini ona gore ayarlarsın."

Eve erken donecegini soyledi, Miranda'nin yanagina bastan savma bir opucuk kondurup gitti. Onun neden kizdigini bir kez daha dusunmeye basladi Miranda; dilerim kizginligi aksama kadar gecir diye dua etmekten kendini alamadi.

Miss Mayo, Robert'in soyledigi saatte telefon edip, disciden alinan randevunun ertesi gun, oglekten sonra ucu ceyrek gece oldugunu soyledi. O gece eve gercekten erken dondu Robert, ama yemekten sonra, calismak icin odasina kapandi.

Miranda onun sabahki kadar sinirli olmadigini fark etmisti.. Ama saat dokuzda Miranda'nin yanina dondugunde, konusmak, hele ask oyunlarına girmek icin hic de havasli olmadigi yuzunden okunuyordu Robert'in.

Aralarini acan bu davetin sozunu bile etmedi, ama olayin canini siktigi belliydi. Lindsterne'lerden neden hoslanmiyordu acaba? Yoksa bilmedigi bir seyler mi vardi gercekten?

Ertesi gun Susan'la bulusmaya giderken, hayal gucunun fazla isledigini kabul etti. Robert ile aralarinda bir sogukluk oldugunu bile dusunmek sacmaydi. Kocasi fazla calismaktan yorulmustu, o kadar. Anlayisli ve sabirli olmam gerek, diye dusundu. Ama Robert da Lissa'nin davetini duyunca biraz fazla sinirlenmistti Dogrusu. Yine de, butun bu dusunceleri kafasından silip, randevulastiklari yerde kendisini bekleyen Susan'a dogru kostu.

Evlendiginden beri ilk kez Susan'la yalnız kaliyordu, buro arkadaslari hakkında sormak istedigini bir suru sey vardi.

" Herkes seni soruyor. Ozellikle Rena!"

Miranda basini salladi. Rena'yla ilgili anilari hic de ic acici degildi. " Simdi kimin hakkında dedikodu yapiyor?"

" Bil bakalim kimin?" diyen Susan, Rena'nin yaptiklarini anlatmaya baslamadan once derin bir nefes aldı. Rena daha simdiden Miranda ve Robert'in evliliklerinin ne kadar surecegi konusunda fikirler one surmeye baslamis, Ona gore en cok iki sene surebilirmis; Robert sonra Miranda'dan sikilacak, baska eglenceler aramaya baslayacakmis.

Bir sure sonra ikisi de susup, Yemeklerine daldilar. Mantarli omleti once Susan bitirdi.

" Sen nasilsin? Buyuk Robert Steele'le birlikte yasamanin nasil oldugunu sorabilir miyim?" dedi Susan.

" Yavas yavas alisiyorum," diyen Miranda konuyu degistirdi. " Bugun oglekten sonra, gidecegime emin olmak icin kendi discisinden bana randevu almıs. Ama daha cok vakit var, oturup konusabiliriz."

"Vah zavalli Miranda'cik. Onun bu tip islerle ugrasacagini biliyordum." Birden sesinin tonu degisti, " Gercekten mutlu musun?"

" Oyle saniyorum. Sana Robert'tan baska biriyle olmak istemedigimi soylesem yeter mi?"

Susan bicagiyla oynuyordu, gozlerinde suclu bir ifade, hareketlerindeyse bir beceriksizlik vardi.

" Nasil soyleyecegimi bilemiyorum..." diye basladi.

" Ama soylameliyim, sana dugununden bir gece once anlattiklarimi hatirliyor musun? O gece sana aciklamam gerektigini dusunmustum, cunku seni uyarmam lazimdi, eger

dogruysa... sonra..."

Miranda'nin rengi kacmisti. " Sonra ile ne demek istiyorsun?"

" Sonra mutsuz olabilirdin ve ben sana her sey anlatmadigim icin pismanlik duyardim. Miranda, ayrica bi hikayenin dogru oldugunu saniyorum..." Susan her sey bir solukta anlatmak, sonra da rahatlamak istiyor gibiydi. " Rena ile Travers'in cok samimi olduklarini biliyorsun; Travers Mr. Ambrose'la? Mr. Ambrose da Roma'ya tayin edilen Mr. Frears ile iyi arkadaslar... Mr. Frears da..."

Miranda onun sozunu kesip, biraktigi yerden devam etti:

"...Catrina'ya ikisi birden asik oluncaya kadar Robert'la iyi arkadasti, degil mi? Ama Frears'in Roma'ya tayini bu olaydan cok once kararlaştırılmisti. Onumuzdeki ay donecek sanirim, bir gece onunla yemege cikacagiz."

" Demek Robert sana her seyini anlatiyor?"

" Cogu sey anlatir." Miranda bunu soylerken kısa bir an duraklamisti. Oldukca dogruydu soyledigi; Robert ona isinden, is arkadaslarindan bahsederdi; ama gecmis maceralarini anlattigi pek soylene mezdi. Sadece bir kez, Catrina Kay'le olan macerasini duymus olabilecegini, ama yapilan dedikodularin gercegin binde biri bile olmadigini anlatmisti. Susan'a dondu.

" Robert'in, ozel hayatinin islerini etkilemesine izin verecegini sanmam. Mike isinde cani epey sikilmisti; ama, onun Italya'ya gonderilmesiyle hicbir ilisigi yok." Bir an durakladi. " Bana ne soylemeye calisiyorsun, Susan?"

" Ozur dilemek istiyorum. Butun her sey mahvedebilirdim, bunun cok abartilmis bir dedikodu oldugunu dusunemedim. Rena, senin gozlerin kapali bir felakete dogru gittigini ve birinin seni evlenecegin adam konusunda uyarmasi gerektigini soyluyordu."

" Evet." Miranda o korkunc geceyi hatirlayinca titredi. " Biliyor musun, Rena'nin guven kelimesinin anlamini bile bilmedigine bahse girerim. Robert'a guvendim, cunku bir macera yasamak istese, benimle evlenmek aptalligini yapmayacagini dusundum."

" Ayni kanidayim." Susan rahatlamis gibiydi, gulumsuyordu. " Rena iliskinizi herkesten once ogrenemedigi icin kizmis olacak, onu boyle konustugu icin azarladigimda, bana Robert Steele'in oldugu yerde bu tip olaylarin mutlaka yasandigini ve ates olmayan yerden duman cikmaz sozunu hatirlamami soyledi."

Miranda kahvesinden bir yudum aldi, keske Susan'a konuyu degistirmesini soyleyebilseydi. Benliginin yarisi arkadasinin soyleyeceklerini duymak istiyor, obur yarisiysa dinlemeye bile korkuyordu.

Susan'in yuzunde Rena'yi kinadigini gosteren bir anlam vardi. " Bana soylemesi icin ısrar ettim, cunku ortaya durmadan asli olmayan dedikodular cikmasindan bikmistim." Derin bir nefes alip Miranda'ya dogru egildi. " Her sey bir arkadasiyla tiyatroya gittiklerinde olmus, oyunun adini simdi unuttum ama, Robert'in Stockholm'den dondugu haftaymis, Neyse, ara olunca,arkadasiyla bir icki icmek icin disari cikmislar ve..."

Hayir!"

Miranda'nin sesi oyle sert cikmisti ki, Susan geriye sicradi. " Ne oldu?"

" Hicbir sey. Sadece Rena Harvey'in masallarini dinlemek istemiyorum artik. Kocami kiminle gordugu beni ilgilendirmiyor, bunu daha fazla tartismak istemiyorum..."

Susan karsi cikmak istedi. " Biliyorum, ama, isleri daha iyi anlayabilmen icin bilmen gerekiyordu. Bunun icin..."

" Anlayacak hicbir sey yok. Robert'in benimle evlenmeden yaptiklari beni ilgilendirmiyor. Lutfen sen de unut bunlari..."

Susan arkasina yaslanip onu inceledi. Miranda'nin yuzu bembeyazdi, dudaklari kisilmisti... " Ozur dilerim ben sadece..." Basini salladi, pecetesini yere dusurdu, egilip aldi. Uzayan sessizligi bozmak icin, " Bir kahve daha alirim," dedi. Uzuntuyle sordu sonra. " Beni affettin mi, Miranda?"

" Ne icin?"

" Neden oldugunu biliyorsun."

" Affetmeseydim, bugun seninle yemege cikar miydim?" Miranda icini cekti. " Sen dogru bildigini yaptin. Simdi, lutfen, bunu unutalim."

Susan basini salladi; Miranda, sonunda onun konusmasina engel oldugu icin mutluydu.

Discideki randevusuna biraz erken gitti. Ilac kokan bekleme odasinda oturup, dusunmeye basladi, Susan ne soylemeye calisiyordu acaba? Keske biraksaydim da konussaydi diye dusundu, belki kuskularimi giderirdi... Susan israr etmis, her sey daha iyi anlamasi icin ogrenmesinin gerekli oldugunu soylemistti. Ama anlayacak ne vardi? Her sey evlenmeden once olup bitmistti. Bunun mutlaka basit bir aciklamasi olmalı diye dusundu.

Ona guvenmeliyim... guvenmeliyim.

Butun kuskularini kafasından silmeye karar vererek, masanın uzerinden bir dergi secti.

Yavas yavas sayfalarini cevirerek bakti. Dedikodu sayfasi her zaman onu eglendirirdi; Birden tanidik bir isim dikkatini cekti. Catrina Kay'in yarim sayfayi dolduran bir resmi vardi. Miranda Robert'in bir zamanlar cok cekici buldugu bu kadinin hatlarini inceledi. Sonra resimde kadinin yaninda duran adama bakti; onun da acik renk saclari Catrina'ninkiler kadar parlakti.

Miranda gulumsedi, bu kadina karsi kesinlikle bir kiskanclik duymuyordu. Ama resmin altındaki yaziyi okuyunca, basından asagi kaynar sular bosandı:

" Eski sevgiliye gule gule! Guzel Catrina'nin yeni aski yakisikli sarkici Beau Blaze! Ama; asagida resmini gordugunuz eski sevgili buna pek aldiris etmiyor. Neden etsin ki? Cok tatli Alicia Lindsterne kollarinin arasina dondu yeniden. Carono- Steele'in genc yoneticisi simdilik hicbir sey soylemiyor. Ama biz merak ediyoruz, sevip kaybetmek hic sevmemekten daha iyidir diye dusunuyor mu acaba?"

Miranda dergiyi elinden dusuruyordu. Lissa! Yanilmis olamazdi, anlamaya basladi birden.

Hakkında konusulan evli kadın oydu, Robert'i terk edip, başka biriyle evlenen... Rena Harvey'in dedikodusunu yaptığı evli kadın...

Korku yuregini bir pence gibi kavradı, kuskulari kafasından atmaya çalıştı. Doğru olamazdı, bitmişti. Bitmiş olması gerekiyordu. Eski bir dergiymiş bu belki de...

Hemen tarihine baktı. Yirmi nisan, çok da eski değildi. Evlenmelerinden bir hafta sonrası. Ama fotoğraf ne zaman çekilmisti? Robert'in evlenme önerdiği gecedan önce çekilmiş olmalıydı. Başka türlü olamazdı. Ama Robert o gece birden bire yapmıstı önerisini; daha önceden aklında böyle bir şey yoktu belki de. Onu eve bırakmasa, uyuyup kalmasa, Mrs. Saunders onları yakalamasa belki hiçbir zaman böyle bir öneride bulunmayacaktı. Ama Lissa...

" Robert hala seviyor muydu onu? Kadının davetine gösterdiği garip tepkinin açıklaması bu muydu?... Olamazdı!

Miranda dergiyi elinden bıraktı, koltuğa yaslanıp, ellerini yüzüne kapadı.

" Mrs. Steele."

Hastabakıcının sesi sabırsızlık yukluydu. Miranda titreyen bacaklarının üzerinde guçlukle durabiliyordu, one doğru bir adım attı. Hastabakıcının ifadesi hemen değişti.

" Korkmanıza gerek yok." Miranda'nın kolunu tuttu. " Hastalarımızın büyük bölümü ilk gelişlerinde sizin gibi olurlar, ama ikinci kez alırlar, bana güvenin..."

Miranda, yeni doldurulmuş disiz sızlayarak dışarı çıktığında, bekleme odasının boş olduğunu fark etti. Ve normal bir durumda asla cesaret edemeyeceği bir şey yaptı, masanın üstünde duran dergiyi aldığı gibi, kosarak dışarı fırladı.

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 20, 2007, 02:20:53 pm

.....ONUNCU BOLUM.....

Derginin siyah kapasının hayali, haftalarca Miranda'nın pesini bir kabus gibi, bırakmadı. Otuz yedinci sayfadaki resimse bütün ayrıntılarıyla kafasına kazılmıştı. Disciden donerken, Robert'a, Lissa'ya en son ne zaman rasladığını sormak için yanıp tutuşuyordu. Robert disinin nasıl olduğunu sorunca, o da merak ettiklerini öğrenmek istedi, ama agzini bile açamadı. Aslında, dergiyi gösterip, tepkisini beklemek hiç de o kadar zor değildi. Ama bunu da yapamadı.

Dergiyi odasında, tuvalet masasının çekmecesine saklayıp, varlığını unutmaya çalıştı. Robert'in onu aldattığını gösterecek hiçbir mantıklı delil yoktu elinde, üstelik sadece bir kuskunun evliliğini zehirlemesine izin verecek kadar aptallık edemezdi. Ama Robert'la aralarındaki garip sokuçluk yüzünden kötü düşünceleri bir türlü atamıyordu kafasından. Gecirdikleri o mutlu, huzur dolu geceyi ve Lissa'nın geldiğini soylemesinden hemen sonra ilişkilerinin nasıl bozulduğunu düşündü. Lissa bir daha görünmediği, bir daha aramadığı halde, düşüncesi bile Miranda'nın mutluluğunu goluçeliyordu. Robert'in bir şeyler sezdiği kuskusu goturmezdi, ama bu konuda tek söz soylememisti.

Bir haziran sabahı, kahvaltı masasında elinde bir mektupla gelmiş ve birden, " Bir tatile

ciksak," deyivermisti. " Ama bundan onceye ayarlamaliyiz." Tirtilli kenarli kagidi Miranda'ya kaydirmisti.

Miranda, eline alinca mektup degil, gumus yazilar kazilmis bir kart oldugunu gordu. Okuyunca bir ciglik koyverdi.

" Yakut evlilik yildonumu! Evliliğin kirkinci senesinde kutlanir degil mi?"

Robert basini salladi. " Yonetim kurulu baskanimiz ve esi kirk koca yil mutlu bir evlilik surdurduler. Bir kutlamaya hak kazandiklarini kabul ediyorum."

Miranda, sesindeki hafif alayci tonu anlamamazliktan geldi. " Bir dahaki ayin onunda davetliyiz, seyahatte olmazsin degil mi?"

" Buna cesaret edemem. Oldukca buyuk bir eglence duzenleyeceklerini saniyorum." Bir dilim ekme alip mermalat surmeye basladi. " Partiyi bahcede yapabilmek icin o guzel ve sicak yaz aksamlarindan birisine rast gelsin diye dua ediyorlardir. Parti once kokteyl'lerle baslar, resmi bir yemek, muzik, sonra da dansla devam eder. Gece yarısından sonra en son konuk yorgunluktan bitkin dusunceye kadar surer." Sustu, ekmeğinden koca bir parca isirdi. " Daha sonra belki gidemeyiz diye su aralar bir kacamak yapsak diyorum."

" Evet, tatile ihtiyacin var, iki yildir durmadan calistigini soylemistin."

" Ben daha cok seni dusunuyorum. Nereye gitmek istersin?"

" Neresi olursa."

" Ben de oyle. Ama uzakca bir yer olsun."

" Nasil istersen. Peki sen nereye gitmek istiyorsun? Bu benden cok senin tatilin."

" Kuzey iskocya'ya gidebilecegimizi dusunmustum. Orada firsat dustukce gittigim bir ev var, gole bakiyor, yakinindan gecen dere balik dolu."

Miranda onun gercekten oyle bir yere gitmeye ihtiyaci oldugunu hissetti. " Harika, ben de hep iskocya'yi gormek istemistim. Ne zaman gidebiliriz?"

" Istersen hemen, cuma gunu gidelim mi?"

" Olur." Birden cok sevinmisti Miranda. Sehir yasantisinin baskisindan bir an kurtulmak harika olacakti. " Libby'ye haber vereyim, eve oteberi almaktan vazgecsin."

" Tamam. Bir de, Sir Charles ve esine davetlerini kabul ettigimizi bildiren bir kart yollar misin? Hediyelerini de bu hafta alsak iyi olur. Ne gibi bir sey alabiliriz, bir fikrin var mi?"

Miranda'nin aklina bir sey gelmedi. Bir kac gun sonra, birlikte carsiya ciktilar, epeyce dolastiktan sonra, Venedik isi ender bulunan, kirmizi kristalden bir vazoda karar kildilar.

Miranda yolculuktan bir onceki gun sevincten yerinde duramiyordu. Hava acik ve sicakti. Sokaklar sicaktan kavruluyor, ustelik meteoroloji, sicakligin daha da yukselecegini soyluyordu.

Cuma sabahi erkenden yola ciktilar; siniri gectikten sonra Fort William'da durup, hafta

sonu icin oteberi aldilar. Londra masmavi ufkun otesinde, uzaklarda kalmisti. Robert mirildandi.

“ Neredeyse geliyoruz.”

Mese agaclarıyla kapli bir yoldan, ufacak bir patikadan iceri saptiklarinda gunes batmis, ufuktaki son kirmiziliklar kaybolmaya yuz tutmustu. Patikada sekiz on kilometre ilerledikten sonra, agaclar arasinda bir acikliga vardilar, kucuk ev oradaydi...

Arabanin motorunu kapattiklarinda, cevreye derin bir sessizlik coktu; sonra Miranda, derenin sirildayan sesini duydu, sanki onlari cagiriyor, ‘ gelip beni bulun’ diye sesleniyordu. Ama yapilacak daha cok sey vardi; cevreyi kesfetme isini ertesi güne birakti.

Oteberiyi iceri tasidilar, bavullari actilar, evi gezdiler, yemek hazirladilar ve gaz lambalarini yaktilar.

Robert dikkatle olta takimlarini inceliyordu.

“ Buraya gelmeyi cok istedin, degil mi?” dedi Miranda; Robert basini sallayinca da ekledi. “ Bana da balik tutmayi ogretir misin? Hep istemisimdir balik tutmayi.”

Bu sakin gunlerde Robert’la aralarinda yeni bir arkadaslik kuruldu; bazen uzun saatler boyu hic konusmuyor, bazen de Miranda’nin balik tutma deneyleriyle egleniyorlardi. Ilk uc gun boyunca kendilerinden baska hicbir canliya rastlamadilar. Sadece postaci ugrayip, bir seye ihtiyaclari olup olmadigini sordu.

Yaninda getirdigi giysileri unutmus, gunlerini blucin ve Robert’in bir gomlegiyle geciriyordu Miranda. Cani hic sikilmiyor, tersine, arastiracak bir suru sey buluyordu. Dere kenari en sevdiyi yerd, kayalarin arasinda siril siril akarak minicik bir birikinti olusturuyor, yemyesil ormanin icinde isil isil parliyordu. Her sabah kalktiginda, Robert kahvalti isteyinceye kadar alnini cama dayayip gole bakiyordu Miranda.

Golun kenarinda kumluk bir yer vardi, ama oraya sadece bir kez gitmislerdi. Havanin sicacik olmasina karsilik, su dondurucu bir sogukluktaydi. Miranda bir kez denedikten sonra, bir daha suya dalma cesaretini gosterememis, guneslenmeyi, golun uzak kiyisindaki koyu sulari, mor daglari seyretmeyi tercih etmisti.

Kuskulariniysa nerdeyse unutmus, Lissa’yi aklindan uzaklastirmayi basarmisti... Ilk hafta gecip gittiginde, sadece uc gunleri kaldigi icin uzulmeye baslamisti ikisi de, bu son uc gunun her saniyesinin tadini cikarmaya karar vermis gibiydiler. Son gunes dogdugunda, havanin her gunkunden daha sicak oldugunu gorunce, gol kenarina gitmeye karar verdiler. Miranda basini kaldirip Robert’in kendisine dikkatle baktigini gorunce cok sasirdi.

Gunes gozluklerini cikarip ona bakti. “ Ne oldu?”

“ Hic... Biraz icine kapanik gibisin...”

“ Yo, degilim.” Yuzu kizarmisti.

“ Bugunden bahsetmiyorum. Buraya gelmeden sanki seni rahatsiz eden bir sey vardi.”

Miranda urperdi. Gozluklerini tekrar takti.

" Yo, hayir yoktu."

Robert pek inanmadi ama yine de kabul etmis gorundu. Gole dogru bakti. " Sey degilsin, degil mi?"

Miranda saskin saskin sordu. " Ne degilim?"

Robert yavasca sarildi ona. " Evlilik de her kadinin basina gelebilen bir sey..."

" Oh!" diyen Miranda ters ters bakti ona.

Robert dudaklarini isirdi, yuzunun ifadesi degisti.

" Ozur dilerim sevgilim, bana oyle gelmisti."

" Bir bebegim olmayacak, seni endiselen diren buysa..."

Robert icini cekti. " Ben endiselenmiyorum! Seni uzen seyi ogrenmek istiyorum, o kadar."

Havanin sicakligina ragmen, her yani buz gibi oldu Miranda'nin. Sonunda, konusmak icin eline bir sans gecmisti. Rahatsiz edilme, telefonun sozu yarida kesmesi ya da Robert'in bir is toplantisina gitmesi korkusu yoktu. Butun kuskularini istedigi gini anlatabilirdi. ' Evet, endiseliyim cunku Lissa adli birini sevdigini saniyorum; her sey evliligimize kadar onunla bir maceran oldugunu kanitliyor; hatta bu iliski belki de hala suruyor, cunku bana henuz o kadar onem verdigim sozleri, butun kadınlardan daha cok sevdigini soylemedin ve benimle beni sevdigin icin degil, sadece arzuladigin icin evlendigini dusunuyor; ama yine de emin olamiyorum; sana sormaya cesaret edemedigim, evlenmendeki benim bilmedigim nedeni bulmaya calisiyor, ama cikaramiyorum,' diyebilirdi.

Ama butun bu sozler, dilinin ucuna gelmesine ragmen agzından cikmadi; hepsini kafasından uzaklastirmaya calisti.

Robert birdenbire, " Bu konuyu bir gun oturup konusmamiz gerekiyor," dedi.

Kendi dusuncelerine dalmis olan Miranda, gunesten gozlerini kisarak ona bakti.

" Cocugumuz olsun istiyor musun? dedi Robert. Sesi sabirsizdi. " Bazen seni anlayamiyorum, anne olmaktan hoslanacak misin bilmem?"

Miranda cevap vermedi.

" Bir keresinde cocuksuz bir evliliği dusunemedigini soylemistin..."

Miranda onun yanik tenine, ince yapili vucuduna, kendisine her dokunusunda icinde firtinalar koparan dudaklarina bakti.

" Ya sen cocuk ister miydin?"

Robert bir an duraksadi. " Once bir ogul, sonra da bir kiz isterdim."

" Ben de oyle." Miranda'nin sesi cok yavas cikmisti.

Robert bakislarini ona cevirdi, gozlerinde bir arzu isigi yanmisti simdi. " Ama hemen degil. Baba olmadan once evliliğe alismak istiyorum." diyerek Miranda'ya uzandi.

Sozleri hicbir art niyet tasimadigi halde Miranda'yi yaraladi; onun kollari arasina siginirken derin derin icini cekti.

Eve donduklerinde, posta kutusunu dolu buldular. Abone olduklari dergiler, uzak yerlerden gelen tatil kartlari arasinda Miranda'ya bir mektup da vardi.

Miranda mektubu acip okudugunda, gulumsemi. Onu incelemekte olan Robert, " Bir fatura olmasin?" dedi.

" Hayir, Mrs. Gordon'dan. Sana ondan hic bahsetmis miydin? Teyzemin yardimcisiydi, ama bir hizmetciden cok bir dosttu. Dugun pastamdan bir parca ve kisa bir not yollamistim. Almadigini dusunmeye basliyordum. Ama tatildeymis." Gozlerini tekrar kirmizi murekkeple yazilmis mektuba cevirdi. " Gecen hafta donmus, ameliyat geciren dul kardesine bakiyormus..." Sonra mektubu icinden okumaya basladi.

Evesham'daki gunler simdi ne kadar uzak geliyordu; oradan ayrilali yuzyillar gecmisti sanki! Eger orada kalsa simdi kocasinin gazeteye egilmis basini seyredemeyecekti. Robert, onun bakisini hissetmiscesine basini kaldirdi.

Miranda mektubu birakti. " Esyalarimi toplamam gerekiyor galiba."

Robert kaslarini catti. " Ne esyasi?"

" Hatirlamadin mi? Evesham'daki..."

" Hepsini buraya mi getirmek istiyorsun?"

" Evet, cunku Mrs. Gordon, kardesini de eve alacakmis ve benim esyalarimin durdugu odaya ihtiyaci varmis..."

" Peki sorun nedir? Yukarida senin cocuklugundan kalma seyleri koyabilecegimiz bir suru bos oda var."

Miranda durakladi. " Ben de bunu dusunuyordum; Hester teyzenin esyalarini bu evde dusunemem bile; hepsi eskimis, mese agacindan mobilyalar. Aslinda hintagacindan cok guzel bir masa vardi ama... Neyse, Mrs. Gordon, postanede calisan bir adamin esyalarla ilgiledigini, satmak istersem onun alacagini soyluyor."

" Oyle mi?" Robert gazetesini katladi. " Esyalara bakmadan hicbir sey satmamalisin. Ilk firsatta oraya gideriz. Bazilari epey degerli olabilir."

Miranda onun isleri hemen ele alisina gulerek bakti. Iki gun sonra arabaya atlayip, Evesham'a gittiler. Mrs. Gordon'la karsilasmanin heyecani gectikten sonra, Miranda Robert'a esyolari gosterdi. Robert bunlarin satilmasina kesinlikle karsi cikti,

" Arabada yer olduguna gore bazi ufak tefegi oraya koyabilir, obur buyuk esyolari aldirmek icin de bir kamyonet yollayabiliriz," dedi.

Alacaklari esyolari arabaya yerlestirdikten sonra caya kaldilar... Butun koy halki Hester Grey'in yegeninin, yaninda kocasiyla gelmis oldugunu duymustu. Robert arabayi calistirip, koy yolunda ilerlemeye baslayinca, yolun kenarina dizilmis bahcelerden insanlar onlara el salladi.

Miranda arkasina yaslanip cevreyi seyretmeye koyuldu. Eskiden yasadigi evi, hem de hic aklinda yokken yeniden gormek onu cok mutlu etmist. Robert'in anlayisli davranmasi nesesini daha da artirmisti.

Ama bu guzellik eve donduklerinde bozuldu. Robert bir sonraki hafta yolculuga cikmak zorunda oldugunu soyledi.

" Yo, hayir! Daha yeni dondun!"

" Maalesef! Ben de dort gozle bu yolculugu beklemiyordum ya! Hava Roma'da bu kadar sicaksa yandim."

Miranda, pencereden disardaki gunbatimina bakiyordu. Pespembe bulutlar ertesi gun de havanin iyi olacagini gostermekteydi.

" Ne kadar kalacaksin?"

" Iki gun Roma'da, Iki gun Bonn'da..."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Robert onun yanina gelip elini omuzuna koydu.

" Sen de Iskocya'daki eve gitsene, degisiklik olur."

" Oradan yeni donduk!"

Robert omuzlarini silkti. " Yillar olmus gibi geliyor bana."

Miranda gercekten oyle, diye dusundu. Adeta bir dus gibi gecen o on gunun anilari coktan uzaklasmaya baslamisti.

" Tek basima mi gideyim?"

Robert yine omuzlarini silkti. " Libby'yi de gotur. Sana goz kulak olur. Ben de ayarlayabilirsem yaniniza gelirim."

Sonra kesin bir sesle devam etti. " Teyzenin esyalari oraya cok yakisacak. Adamlara haber verip, burasi yerine oraya goturmelerini isterim. Ama o gun orada olmaniz gerekecek. Hem boylece orada ilgilenecek bir seyiniz olur, evi yeniden dosersiniz. Tamam mi?"

Miranda basini salladi. " Libby'yi de goturdugumu dusunelim. Tasarladigindan once donersen kim bakar sana?"

Robert hafifce guldu. " Ben kendime bakabilirim, canim!" dedi.

Boylece her sey ayarlanmist. Esyalari Mrs. Gordon'un evinden carsamba sabahi alacak olan kamyonet, ayni gun daha gec saatlerde teslim edecekti.

Robert pazartesi sabahi on ucagiyla gidiyordu. Onlari pazar gunu otomobiliyle goturmeyi teklif etti. Miranda kabul etmedi. Robert'i yolcu edip, ogle trenine binecekti. Bu fikrini cocukca kapris olarak niteledi Robert, ama tartismadi. Miranda bundan cesaret alarak onu havaalanina gecirmek istedigini soyledi.

Ama Robert kesinlikle karsi cikti.

Miranda sakin bir sesle, " Biliyorum," dedi.

" Havaalanindaki ayrilik ve kavusma sahnelerinden nefret ediyorsun. Ama lutfen bana butun kadinlarin yaptigi gibi, kocami yolcu etme, ona iyi sanslar dileme, kendisine dikkat etmesini soyleme firsati ver. Birakta kocamin ucaginin arkasindan el sallama zevkini tadayim."

Butun bunlari adeta bir nefeste soyledikten sonra devam etti. " Sonraki yolculuklarinda gidisini pencereden seyretmekle ve donusunu bildiren telefonunu beklemekle mutlu olmaya calisacagima soz veririm."

Robert icini cekti. " Peki. Ama bana cok aptalca geliyor," dedi. " Cevrende dolasan bir suru adam varken duygusal bir opucuk bile veremezsin yanindakine. Ama ne soylesem fikrini degistirmeyeceksin degil mi?"

Miranda kesin konustu. " Evet... lutfen geleyim."

" Sen bilirsin..." Gulerek ellerini uzatti. Miranda onun artik bu meseleyi kapadigini anladi.

Havaalaninda onu optu, soylemek istediklerinin hepsini soyledi, sonra pasaport kontrolu icin uzaklasisini seyretti.

Ama o sirada kuskusu ve korkuyla sarsildi birden.

Robert'in farkinda bile olmadigi, ama onun orada oldugunu belki de daha onceden bilen iki kadin birbirleriyle konusuyor gorunuyorlardi. Roma ucagina cagri yapildiginda, genc kadin orta yasli olani yanagindan opup, giden yolcularin arasina katildi.

Lissa'ydi bu kadin!

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 20, 2007, 11:49:53 pm

.....ON BIRINCI BOLUM.....

Ucagin gokyuzunde uzaklasmagina bakarken, Miranda, kendini yanilmis olduguna inandirmaya calisti. Lissa'yi sadece bir kez gormustu; yanilabilirdi. Gordugu kadin bambaska birisi de olabilirdi.

Ama icgudusu yanilmadigini soylemekteydi. Alandan cikarken Lissa'nin yaninda olan kadini gordu; gozlerini ona dikmekten ve kim oldugunu merak etmekten kendini alamadi. Kadinin yuzu Lissa'yla konusurken oldugu gibi neseli degildi. Birden dondu, Miranda'nin bakislariyla karsilasti bakislari. Miranda ona bakarken yakalanmis olmanin verdigi utancla, hizla ilerledi; ama bir seyden kesinlikle emin olmustu; mutlaka Lissa'nin annesiydi bu kadin.

Lissa Robert'la ayni ucakta, belki de yan yanaydi; onunla konusuyor, icki iciyor ve Roma'da bir bulusma ayarliyordu... Belki de bu bulusma coktan kararlasmistiydi...

Kalbi sikismaya baslamisti. Birden durdu, kendini bu kotu dusuncelerden kurtarmaya calisti. Lissa belki Roma'ya degil de Paris'e ucuyordu... Miranda, havaalaninda bu ucusun direkt bir hat olup olmadigini ogrenmis olmayi istedi birden. Ama Robert aktarmali ucaclara binmezdi, zamaninin cok degerli oldugunu biliyordu.

Trenle Hampshire'a donerken cok uzgundu. Lissa'nin acik yesil giysili zarif vucudunu cikarip atamiyordu aklindan. Robert'in bu gece telefon edip kuskularini dagitacagi umidine sarildi. Ama saatler gecti, telefon calmadi, Miranda da o kadar arzuladigi teselliye kavusamadi.

Gunler bitmek tukenmek bilmeyen bir yavaslikla geciyordu. Miranda, Libby'ye belli etmemek icin hicbir sey olmamis gibi hareket etmek zorunda kaliyor, bazi anlar Libby'ye Byrne alanindaki evde kalmasi icin izar etseydim keske diye dusunuyordu. Tek basina olsa yuzundeki bu maskeyi atabilirdi. Yapmak istedigini baska bir sey daha vardi ama, o da ancak Libby evde olmadiginda yerine getirilecek bir hareketti.

Carsamba sabahina kadar bu firsat eline gecmedi. Libby o gun ekmek ve ufak tefek almak icin koye yuruyecegini soyledi.

Pencereden Libby'nin elinde alisveris cantasiyla yurumesini izledi Miranda; sonra, cantasindan bir kart cikarip, telefonun yanina oturdu, Bir an kagidin uzerindeki isim ve adrese, sonra da Lissa'nin temiz el yazisiyla karaladigi telefon numarasina bakti. ' Annemin evinin numarasi' demisti. Aklina sehre indiginde mutlaka oldugunu, kendisini oradan da arayabilecegini soyleyen sesi geldi.

Miranda uzun suren bir duraklamadan sonra, telefonu cevirdi, beklerken heyecandan titriyordu. Telefon beklediginden erken acilince bir an hicbir sey soyleyemedi.

Hattin obur ucundaki erkek sesi ikinci kez tekrarladı. " Ben, Lindsterne... Kimsiniz?"

Miranda hic konusmadan telefonu kapatmak istedi birden. Sonra dayanamadi. " Mrs. Lindsterne'le konusabilir miyim?"

" Bu imkansiz, kendisi Roma'da." Erkegin sesinde belli belirsiz bir merak ifadesi belirmisti. " Yardimci olabilir miyim?"

Miranda zorlukla yutkundu. " Yo, hayir, cok onemli degildi zaten, sizi rahatsiz ettigim icin ozur dilerim. Mr. Lindsterne."

" Lissa pazartesi gunu aceyleyle gitti. Claire sikiliyormus, ilk bebegine hamile, oralar da cok sicakmis..." Bir an sustu. " Sesinizi taniyamadim."

" Daha karsilasmadik." Miranda telefon etmemis olmayi diledi; ama artik yapacagi fazla bir sey yoktu, kendini tanitmak zorunda kaldi.

Bir an sessizlikten sonra adam sevinclerle bagirdi.

" Bu hafta gelemediginiz icin cok uzulduk, hepimiz Robert'in esini tanımak icin sabirsizlaniyoruz."

Adamin sesindeki saskinlik gitmis, tatli tatli konusmaya baslamisti. Miranda onun yuzunu

gozlerinin onunde canlandirmaya calisti. Yaninda kopekleri, elinde tufegiyle daha cok kirlarda yasayan birini hayal etti. Acaba o da Miranda'nin duydugu kuskulari duyuyor muydu? Guzel karisinin sevgilisini birakip kendisini koca sectigi icin pismanlik duyabilecegini aklina getiriyor muydu? Eski ask hikayesinin hala kullenmedigini arada sirada aklina getiriyor muydu acaba? Birden adamin soylediklerine kulak kabartti.

" Ama siz Lissa'yla konusmak istemistiniz... Ne zaman donecegini bilmiyorum, bir sey soyleyecek misiniz?"

Miranda akla uygun bir neden bulmaya calisti,
" Lissa bana telefon numarasini birakmisti, oyle bir arayayim dedim..."

" Cok memnun oldum..."

Miranda bir an adamin, onlari davet edecegini sandi. Korkuyla urperdi. Robert'a nasil aciklardi? Korktuğu tam basina geleceken, Lindsterne sozunu tam yarida kesti, bahce kapisini acik birakmis, kopekler mutfagi talan edebilirlermis.

" Kosup onlari yakalamaliyim," dedi. " Bir dahaki hafta Sir Charles'in davetinde gorusecegiz sanirim, o zaman bir seyler ayarlariz, olmaz mi?" Sonra ozur dileyerek telefonu kapadi. Miranda uzun bir sure oturduğı yerden kipirdayamadi.

'Telefon ettigimi Lissa'ya soyleyecek" diye dusundu. Lissa'yla ilk konusmasinin sonuclari aklina geldi. Robert'in o geceki kizginligi sucluluk duygusu yuzunden miydi acaba?

Cikip bahcede dolasti. Kuskularinin ustune birden kendi gozuyle gordugu bir sey eklenmisti... Lissa Roma'daydi... Robert Roma'daydi... Artik sevgili olmasalar bile aralarinda halledilmesi gereken bir mesele vardi ve bu halledilene kadar kendisine rahat yuzu yoktu.

O gunleri olum dosegindeki bir insan gibi gecirdi. Robert henuz aramamisti. Evi yerlestirmekte Libby'ye yardim ediyor, carsamba gunu gelen esyalari parlatiyor, duzenliyordu Miranda. Cuma gunu hava birden bozdu. Gece saat onda da Robert beklenmedik bir sekildi cikageldi.

Miranda'ya soyle bir gulumsedi, opulmeyi bekledigini fark etmedi bile. Arabayi kilitleyip garaja koyuncaya ve cantasini iceri tasiyincaya kadar ceketini terden sirilsiklam olmustu. Libby onu gorunce bagirdi.

" Iyi misiniz, efendim?"

Miranda bir an kendi hislerini unutup, onun bembeyaz yuzune, gozlerinin altindaki morluklara bakti.

" Robert, neyin var?"

" Hic, sadece olu gibi yorgunum..."

" Iyi gorunmuyorsun."

" Lutfen abartma... Yarin daha iyi olurum." Konusurken bakislarini Miranda'ninkilerden kacirmisti; ceketini cikartti.

Libby mutfaga gitmeye hazir bekluyordu. " Ne yemek istersiniz? Balik var, izgara et yapabilirim, bir de cilekli pasta..."

Robert omuzlarini silkti. " Bir sey istemem, ac degilim."

Miranda soze karisti. " Gelmeden bir sey yedin mi?"

" Iki gundur ac dolasiyorum..." Cantasini alip merdivenlere yurudu. " Yedigim bir sey dokundu sanirim..." Sonra kendisine saskin saskin bakan iki kadina hicbir sey soylemeden yukari cikti.

Miranda Libby'ye bakti, kadin basini salladi.

" Eger midesi kotuyse, onu yemege zorlamak kotu olur. Ama meyva yemeli, hem de bol bol. Meyva suyu ile soda hazirlayayim mi?"

" Evet, hayir ben yaparim."

Libby endiseli gozlerle bakarken, bir surahiye portakal suyu ve soda doldurdu, Miranda bir tepsiye koyup yukari cikti. Yatak odalarina dogru ilerledi. Ama oda bostu... Evde dort tane yatak odasi vardi. Birisi genis, havadar bir odaydi; obur ikisi daha kucukce, dorduncusuyse kutu kadardi. Guneye baktigi icin sicak gunlerde adeta hamam gibi olurdu. Robert'i orada buldu. Giysileri gelisiguzel oraya buraya atilmisti; yari bosalmis bavulu yerdeydi...

Miranda onu inanmaz bakislarla suzdu.

"Bu kadar saskin durma. Senin de rahatsiz uyumani istemedim." Robert tepsideki bardagi ve surahiye aldi. " Nedir bu?"

" Portakal suyu ve soda... Robert..."

" Burasi cok sicak." Yerdeki ilac kutusundan iki tane hap cikarip yuttu.

" Bunlar da ne?"

" Antibiyotik."

Miranda telaslanmaya basliyordu. Elindeki tepsiyi birakacak bir yer aradi, bulamayinca da yere koydu. " Burada uyuyamazsin." Robert'in alnini yokladi, ates gibi yaniyordu. " Atesin var. Sanirim bir doktor cagirmam gerekecek."

" Roma'da bir doktora gorundum, zaten Bonn'a da gidemedim" Yataga uzandi. " Simdi, lutfen ortaligi heyecana verme, en kotu tarafini atlattim."

" Ne yapmami bekluyorsun Robert? Bu odada kalamazsin, lutfen mantikli ol! Burasi sicak, havasiz, ustelik de rahatsiz."

" Beni ayartmaya mi calisiyorsun?" Gozlerinde yine o alayci parilti belirmisti Robert'in. " Bu gece olmaz, tatlim, cok yorgunum..."

Miranda kipkirmizi oldu. " Bunu dusunmuyordum." Kizginlikle odaya dagilmis esyalari toplamaya girsti. Robert genellikle cok duzenli bir insandi; ceketini her zaman katlar, bavulunun icine koydugu tuvaket esyasini dokulmesinler diye ozel kutulara yerlestirirdi. Odayi boyle dagitmasi gercekten hasta oldugunu gosteriyordu.

" Dusunmedigini biliyorum." Icini cekti, sesi iyice yavaslamisti. " Uzulme, atlatacagim. Simdi lutfen git de uyu..."

" Hicbir yere gitmiyorum; iyi oldugundan emin oluncaya kadar kimildamayacagim."

Robert omuzlarini silkip arkasini dondu.

" Istedigim tek sey huzur..."

Miranda bir dakika kadar ona bakti, sonra tepsiyi alip asagi indi.

Libby, " Burada calistigim sure icinde onu sadece bir kez hasta gordum, o da dizinden bir ameliyat gecirdigi zamandi..." dedi. Sonra yatistirici bir sesle ekledi. " Cok meraklanmayin, midesinde rahatsiz olmalidir, durmadan yedigini agir yemekler yuzunden olmustur..."

Miranda basini sallamasina ragmen, Robert'in hastaliginin Libby'nin soyledigi kadar basit oldugunu sanmiyordu. Kendine bir kahve yapti, soyunup uzerine bir sabahlik gecirdi. Mutfaga girip Robert'a yeniden portakal suyu hazirladi. Ama yukari ciktiginda onu misil misil uyurken buldu.

Libby odaya kucuk bir gaz lambasi yerlestirmisti. Miranda kendine bir yer bularak oturdu. Robert cok rahatsiz uyuyordu. Miranda onun sandigindan da hasta oldugunu gordu. Durmadan yatagin icinde donup durmus, bir keresinde ustune bir ortu ortmesini istemis, biraz sonra da firlatip atmisti. Her uyandiginda susuzluktan yanmis gibi portakal suyu iciyordu; bir kez kendini cok kotu hissettigini, tam uc kez de gidip dinlenmesini soylemistir.

Ertesi sabah, her zamanki gibi tras olup, banyo yapti; ama yemek yemek istemedi; butun gun korkunc bir bas agrisindan yakindi.

Pazar gunu biraz daha iyilesti, hatta sabah kahvaltisinde bir tost yedi. Kendini toplamaya basladigi, gazetenin ekonomi sayfasini dikkatle okumasindan belliydi. Daha sonra Sir Charles'la uzun suren bir telefon konusmasi yapti. Sonra oturma odasindaki divana uzandi.

" Sir Charles selamlarini soyledi, daveti unutmayin sakini, dedi."

Miranda basini salladi, gozlerini Robert'a dikmis, sinirlenir de atesi yeniden yukselir diye endiseyle bakiyordu. Robert, bakislarini uzun uzun yuzunde dolastirdi, dudaklarinin kenarinda alayci kivrime hala silinmemisti.

" Seninde betin benzin solmus... Zavalli Miranda'cik, cok yorucu bir hafta sonu gecirdin..."

Miranda omuzlarini silkti. Robert'in dudaklarindaki alayci kivrime hala silinmemisti.

" Boyle durumlara dustugum zaman kadinlarimi kendimden uzak tutmaya ozen gosteririm. Her sey cok fazla abartirlar..."

" Ben senin 'kadinlarindan' biri degilim..."

" Daha simdiden mi biktin?"

Miranda isyerindeki eski Robert'i hatirlattigi icin, yuzundeki ifadeyi gormemis olmayi diledi. ' Ama bu senin asik oldugun Robert' diye kendini avutmaya calisti. Robert hastaligi boyunca onu uzak tutmak istemis, bu da tam tersi bir tepki yaratmis, Miranda ona daha da yaklasmak ihtiyacini hissetmistti. Ama Robert, en kucuk yardimlarini bile istemez gorunmustu. Miranda yavasca icini cekip, golun kenarinda konustuklari gunu hatirladi. Baba olmadan once evlilik alismak istedigini soylemistti Robert.

Bir gazete alip, bir koltuga gomuldu, okurmus gibi yapti. Ama gazetenin ardindaki yuzu kararmisti. Ne zaman dogru durust bir evlilik iliskisi kurabileceklerdi acaba?

Ertesi gun Byrne alanindaki evlerine donduler, Robert da erkenden isine gitti, yanaklari hafifce solmus, birkac kilo vermisti. Buna ragmen, kisiliginin en buyuk ozelligi olan canlilikini yitirmemisti.

Birkac gun sonra, Miranda'ya hafta sonunda gidecekleri davette ne giyecegini sordu.

Davet Miranda'nin tamamen aklindan cikmisti. Robert'in hastaligi sirasinda butun kuskularini da unutmustu. Aklina birden Robert'i yolcu ederken gordukleri geldi. Belki yuz kez, bir zamanlar iliskisi oldugunu bildigi bir kadinin onunla ayni ucaga bindigini gordugunu soylemek istemisti. Robert bir aciklama yapmak zorunda kalir, boylece mesele aciga kavusurdu. Ama, cesaret edememisti, simdiyse cok gecdi...

Her gun sinirle Lissa'nin telefon etmesini bekliyordu; Robert'in Roma'da hastalandigini biliyor olmalıydı Lissa, ama belki de daha donmemisti... Oysa James Lindsterne, o gun telefonda konusurlarken, karisiyla Hubard'larin davetine geleceklerini acikca soylemistti.

Telofon gelmedi. Cumartesi sabahi gunes dogdugunda, masmavi gokyuzu o gun havanın guzel olacagini mujdeliyordu. Davet icin vucudunu simsiki saran, beyaz ipekten bir elbise giydi Miranda. Ellerini sacini duzeltmek icin zarif bir hareketle kaldirdiginda, aynadan ona bakan Robert'in gozleriyle karsilasti.

" Cok sukur. Fikrini degistirecegini saniyordum."

Miranda'ya mucevher kutusunu uzatti. " Bunu oglemeden sonra aldim. Son anda baska bir seye karar verip elbiseni degistirmenden korkuyordum."

Kutuyu acti, icinden cikardigi agir bir gumus zincire asili hac seklinde bir kolyeyi Miranda'nin boynuna takti. Ortasina bir firuze yerlestirilmis olan kolye, eski ve cok degerli bir gumus islemeciligi ornegiydi.

Robert onu omuzlarindan tutarak kendine cevirdi, basini salladi. " Evet, iyi oldu. Sen begendin mi?"

Miranda basini egdi, birden ona karsi duydugu butun kuskulardan utanmisti.

" Cok guzel, tesekkur ederim. Beni simartiyorsun." Gozlerinin icine bakip, dudaklarini uzatti.

Robert onu kendine cekti, sonra birden vazgecdi. " Makyajini bozabilirim, ne kadar uzun zamanda yaptigini da biliyorum."

Miranda, " Makyajim yerin dibine batsin, seni opmek istiyorum" diye bagirmek istedi, ama Robert'in gozlerindeki ifadeyi gorunce cesaret edemedi. Gozlerinde onu ne kadar guzel buldugu ve kendisine ait olmasindan gurur duydugu okunuyordu.

Sir Charles'in evine giderlerken yolda hic konusmadi Robert. Arabayi eve giden yola sokarken, Miranda icinden gecenin sona ermesini diliyordu.

Agaclikli yol, simdiden arabalarla dolmustu. Bir hizmetkar arabalari duzgun park ettirmekle ugrasiyordu.

Robert arabayi durdurdu. " Beni icerde beklesen daha iyi olacak."

Miranda karsi cikmak, Robert arabayi ne kadar uzaga park ederse etsin yurumekten sikilmayacagini soylemek istedi. Ama sonunda disari cikmaya karar verdi, uc basamakla cikilan acik kapiya dogru ilerledi. Kocaman holu cevreyeyen kapilardan muzik sesleri, kahkahalar, konusmalar geliyor, hizmetkarlar oradan oraya kosusturup duruyorlardı.

Miranda cevresine bakti. Tanidigi bir tek yuz bile yoktu, boynundaki kolyeyi, ondan guc almak istercesine sikti. Ne yapacagini bilmez bir sekilde dururken, Leydi Hubard gulumseyerek ellerini tutup geldigine ne kadar sevindigini soyledi.

" Salinizi birakmak ister misiniz, hayatim? Robert'i bekliyorsunuz degil mi?" Yeniden gulumsedi. " Mary sizinle ilgilenir. Oh! Hediyeinize cok tesekkur ederiz, cok guzel bir sey, onu bas koseye yerlestirecegiz. Charles ve ben Venedik kristaline bayiliriz..."

Miranda, kendisini salini birakmasi icin kadınlara ayrılmis bir odaya dogru goturen Mary'yi izledi. Leydi Hubard ve kocasi iki yuzden cok hediye almis olmalıydılar, buna ragmen onların gonderdiklerini hemen hatırlayabilmisti Kadın...

Salini birakıp, kendine son kez goz attiktan sonra hole geri dondu. Robert merdivenlerin dibinde kalabalik bir grupta konusuyordu. Miranda'yi gorunce elini uzatti, icini mutlulukla dolduran bir yumusaklikla avcuna aldı.

Misafirler hala gelmekteydiler. Sir Charles onlari neseyle karsiliyor ve gulerek, sizden tek istedigimiz, saat sekizde yemek salonuna gelmeniz," diyordu. " Sonra yegenim sizler icin bir gosteri yapacak. Diana henuz on iki yasinda, ama cok hunerli!"

Saat sekize dogru, herkes yemek odasına girmeye oturacakları yerleri belli edecek kartları aramaya basladı; bir hanım onlara yardımcı oluyor, işleri kolaylastırıyordu. Lissa ve kocasi henuz gorunurlerde yoktu.

Herkes sofraya oturunca arada bazı iskeleler bos kaldı. Miranda Lissa'yi goremeyince rahatlamis, guzel gorunumlu masayı incelemeye koyulmustu. Kocaman pembe gul demetleri serpistirilmis, gumus samdanlarda pembe mumlar yaniyordu. Butun yemek takimi gumustendi. Ev sahibi hos geldiniz konusmasını bitirdikten sonra, kristal kadahler onların serefine kaldırıldı.

Cok gecmeden yemek salonunun genis kapıları acilmis, iceri iki kisi girmisti. Leydi Hubard onlari karsilamak icin yerinden kalkmis, sonra da cagirdigi bir hizmetciye yerlerini gostermesini soylemisti.

Lissa ve James gelmislerdi!

Kadin Miranda'nin hatirladigindan cok daha guzeldi. Kocasiyla at nali bicimindeki masanin obur ucuna, Miranda'nin goremeyecegi bir yere oturdular. Ama yemek biter bitmez, Lissa yanlarina yaklasti.

Miranda'ya gulumsedikten sonra Robert'a dondu.
" Iyilestin mi, Robert?"

Robert basini salladi. " Iyiyim, tesekkur ederim." Sonra Mr. Lindsterne'i karisina tanitmak icin bir hareket yapti;

Ama Lissa onu durdurdu, kisaca herkesi tanistirdikten sonra ekledi. " Mike'la birlikte bizimle yediginiz aksam beni ne kadar korkuttun anlatamam. Claire'in doktorunu cagirmayi akil edemeseydim belki Bonn'a gider, orada yatip kalirdin..."

Miranda sessiz duruyor, Robert'a bakmiyordu. Dusunebildigi tek sey kocasinin ona hicbir sey soylememis olmasiydi...

" Hey! Hastalanan kim?"

Wally Ambrose yanlarina gelmistti.

" Robert'mi? Inanamam, o hastaliga bile yenilmez"

Robert, " Burada yol ustunde duruyoruz," diye uyardi; hizmetciler yemek odasini toplamak icin girip cikiyorlardi.

Lissa gecmek isteyen birine zarif bir hareketle yol verirken sordu. " Hediyeleeri gordunuz mu? Gidip bakalim mi?"

Robert Miranda'nin sirtina hafifce dokunarak,
" Gidelim" dedi.

Miranda ilerledi, hediyeleerin sergilendigi salona girdiler. Hayranlikla mirildanmasina ragmen baktiklarini gormuyordu Miranda. Robert neden ona hicbir sey soylememisti? Umutsuzca kendini Robert'in o yemegi onemsiz bulup anlatmadigina inandirmaya calisti, ama basaramadi. Donup ona bakti, ama Robert'in yuzunden ne dusundugunu anlamak imkansizdi.

Lissa incecik yesim tasindan bir kaseyi inceleyen Robert'a dondu.

" Cin isi, degil mi? Cok da guzel, Robert ona el koymayi dusunmuyorsun degil mi?"

Wally bir kahkaha savurdu, James Lindsterne ise, " Bunlari sigortaladiklarini umarim" dedi.

" Sigortaladik." Leydi Hubart, salona girmisti.

" Simdi lutfen disari cikar misiniz? Diana sizin icin hazirladigi gosteriye sunacak, etrafinda seyirci goremezse cok bozulur. Ondan sonra soz veriyorum, sizi serbest birakacagim."

Obur misafirleri toparlamak icin saga sola kosusturdu. Sonra. Hep birlikte kocaman bir salona girdiler; iskeleler yarim daire biciminde duzenlenmis, isiklar da obur koseye toplanmistti. Genc bir adam piyanonun basinda bekliyordu.

Diana, seker pembesi bale elbisesiyle Coppelia balesinden neseli bir bolum sundu.

Parmak ucuna kalkislari kusursuz olmamakla birlikte, yetenegini belli edecek nitelikteydi. Piyanist bir parca calarken o iceri kostu, degisip geldi, masmavi bir giysiyle bu kez de modern bir dans sergiledi. Bitirdiginde cilginca bir alkis topladi.

Wally bagirmaktan kendini alamadi. " Bu cocugu bes sene sonra gorun... Harika!"

Robert gulumsedi. " Ben onu simdiden dansa kaldiracagim, tabii karim izin verirse..."

" Diana'yla butun gece dans edebilirsiniz!" Miranda'nin sesi cok tatliydi, butun yuregiyle istiyordu gercekten bunu. Bu kucuk, siyah gozlu sevimli kizdan hicbir tehlike gelmeyecegini biliyordu hic olmazsa.

Miranda'yi dansa kaldiran Sir Charles, " Sizi de kaygilandiriyor mu Diana?" diye sordu. " Yegenim daha simdiden bir felaket, birkac sene sonra epey kalp yakacagini sanıyorum. Biraz once kocanizi kendine bir icki almasi icin bufeye yolladigini biliyor musunuz?"

Miranda gulumsedi. " Robert memnun olmustur, tasalanmayin..."

Sir Charles basini salladi, sonra Miranda'ya bakti. " Sizinle konusma sansini buldum, neyse... Soyleyin bakalim Robert'la araniz nasil? Bu soruyu terbiyesizce bulmadiniz ya?"

Sir Charles tersine cok kibar bir insandi, Miranda gulumsedi. " Aramiz cok iyi!"

" Memnun oldum," dedi Sir Charles. Sonra sesini bir sir vermek ister gibi alcaltti. " Sonunda evlenmeye karar verdigine cok sevinmistim. Evlilik yararina inanlardanim. Ustelik Robert'in durumunda birinin mutlaka birisini bulmasi gerekiyordu, sizin gibi birini. Karim ve ben onun durulacagi gunu sabirsizlikle bekliyorduk." Sir Charles bir an sustu, Miranda'yi dondurmeye basladi, sonra ekledi. " Onun akli basinda biriyle evlenecegini dusunmustuk her zaman."

Miranda adamin ovgusunu gulumseyerek dinledi.

Mizik bittiginde ne Robert Gorunuyordu ortalikta, ne de kucuk guzel.

" Sizi kavalyenize teslim edemeyecegim, galiba" diyen Sir Charles guluyordu. " Onlari bulmami ister misiniz?"

Miranda basini salladi. " Tesekkur ederim. Disari cikip biraz hava alacagim..."

Odanin dibindeki genis kapilara dogru yurudu. Terasa cikip, gecenin serinligini icine cekti. Sir Charles'in sozleri onu cok etkilemistti. Hele bir cumlesine butun kalbiyle inanmak istiyordu. Robert'a en uygun kadin olduguna...

Robert'in kendisine gercekten ihtiyaci olduguna bir inanabilseydi...

Muzik tekrar basladi. Bir an iceri gitmek istedi, sonra fikir degistirip, yeniden terasin kenarindaki parmakliga yaslandi. Onun gibi bir cok davetli salonu fazla sicak bulmuslar, terasa cikiyorlar, ya da bahcede dolasiyorlardi.

Robert Lissa'dan soz etmis olsaydi!... Eskiden evlenmek istedigini bir kadından neden hic soz etmemisti? Miranda ona Lissa'nin ziyaretini soylediginde neden o kadar kizmistti? Lissa ondan sonra bir daha hic aramamisti... belki de Robert ona karimla arkadaslik kurmayacaksin demisti. Boyle seyler dusundugu icin kendine kizdi Miranda.

Ayaklarının istemeden onu suruklediği karanlık yolda durdu. Sevdiği adama güvenmeliydi!... Şimdi de hemen geri donmeliydi, belki de Robert onu arıyordu... Kendisini küçük şeytan Diana'dan kurtarmasını isteyebilirdi; hafifce gulumseyip hızla yurudu.

Ağaclığın ucuna gelince Lissa'nın sesini duydu. Bir adım daha atsa onunla karşılaşacaktı; durdu, ama o sırada kadının yalnız olmadığını gördü...Lissa'nın yumuşak sesi, Robert'in olduğu belli olan profile yaklaşıp konuştu.

" Neden bana söylüyorsun?"

" Çünkü istemiyorum, tatlım."

" Ama bilmem gerek." Ses ısrar ediyordu. " Sana asik olduğumu biliyorum, bunu anlamak için falci olmaya gerek yok, ama ya sen? Sen de karına deli gibi asik misin, hayatım?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra Robert, " Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok." dedi.

'Biz' Sozunu duyar duymaz soguk sular bosandi Miranda'nin sirtindan. Birbirlerini optuklerini gormeden oradan kacmak istedi, ayni zamanda da mulugunu bozmak isteyen bu kadinin uzerine atilmak arzusunu duydu. Ama korku ve ne kadar aci olursa olsun gercegi ogrenme istegi, onu karanlik agaclarin arasina mihladi.

Kendini tutamadi, icini cekti, ayni anda Lissa da icini cekmisti..

" Hayir, Robert. Her zamanki gibi kurnazlik ediyorsun. Ama ogrenmek istemiyorum artik. Çünkü ne olursa olsun o senin karın... Onunla evlenmen James'in kuskularına son verdi, biliyor musun?"

" Şüpheleniyor muydu?" Robert'in sesinde belli bir korku varmış gibiydi.

" Oyle saniyorum, Ama haberi duyunca cok sevindi. Çok akıllıca bir istedi... Yani demek istediğim, bundan daha iyi bir kamuflej bulamazdık. James'in ikinizi bize çağıracağını biliyor musun? Ben bile böyle bir şeyi düşünemezdim! Robert... Cabuk!" Elleri adamın kafasını yere egdi. " Birisi geliyor..."

Miranda'nın dizleri titriyordu.

Yuzu bembeyaz, kalbi sıkışarak terasın isigına doğru kostu. O sırada yanında ayak sesleri duydu, Diana'yla karşılaştı.

Cocuk gulumsedi. " Iste, burdasin! Seni ariyordum, Eleanor teyze disari cikanlari iceri cagirmami istedi, sov basliyormus, yani isterseniz... Rudi Ricardo'yu kacirmak istemezsin degil mi? Harika bir adam... Ama..."

Diana butun cocuklara has bir anlayis, bir onseziyle Miranda'ya bakiyordu. " Ne oldu? kendini iyi hissetmiyor musun?"

" Hayir iyiyim." Omuzunun ustunden, Lissa'nin eve dogru geldigini gordu. Bir an gozlerini kapadi. Sonra Diana'ya dondu, gulumsemeye calisti..

" Hayir Diana, cok iyiyim."

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 23, 2007, 01:41:27 pm

.....ON IKINCI BOLUM.....

Gecenin geri kalan kısmını nasıl geçirdiğini bilmiyordu.

Aldatılmış olmak, içinde bastırmayı her an daha güçlükle basardığı bir ofkenin kabarmasına yol açmıştı. Ama çevreye hiçbir şey belli etmemek, hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydı.

Ne var ki, kendini tutmasına karşın Lissa'yla konuşmanın düşüncesine bile katlanamıyordu. Yanında Robert'in belirliğini görünce kasıldı kaldı.

" Bir içki ister misin?"

Miranda'ya mi öyle geliyordu, yoksa sesinde gerçekten bir tuhaflık, belli belirsiz bir çekingenlik var mıydı?"

Ses çıkaramadı, yüzüne bile bakamadı. Basını hayır anlamında salladı. Latin Amerikalı şarkıcı mikrofonu eline alıp da ilk şarkısını ev sahiplerinin şerefine söyleyeceğini açıkladınca, rahat bir nefes aldı.

Bir süre Robert'a bakmaktan ve onunla konuşmaktan kaçındı. Odanın obur ucunda piyanonun yakınında, hayran olduğu şarkıcıya bakan Diana'yi gördü. Rudi şarkısına başlayınca, kadife sesi Miranda'nın üstünde garip bir tesir yaptı, artık kendini tutamıyordu.

Dudakları titriyor, gözlerinden sel gibi yaşlar bosanıyordu. Donup salondan kaçtı. Bombos holu geçti, salını bıraktığı salona girip, kapıyı kitledi. Şimdi meraklı gözlerden uzak doya doya ağlayabilirdi. Bir süre sonra alını şoguk cama dayadı, yavaş yavaş kendine geliyordu.

Şimdi ne yapacaktı?

Titreyen elleriyle pudrierini çıkardı, gozyaşlarının izlerini silmeye çalıştı. Ama birden durdu; nasıl görüldüğünün hiçbir önemi yoktu, kafasında tek bir şey vardı...

Hale donduğunda, Robert merdivenlerin başında beklemekteydi. Sigarasını bırakıp, Miranda'ya baktı; yüzünde genç kadının kuskularını doğrulayacak hisler acıkça belli oluyordu:

Endişe ve suçluluk duygusu.

" Nereye kayboldun?"

" Robert, ne garip bir soru bu!"

Robert'in dudakları kısıldı. " Makyaj tazeledin değil mi?"

" Dogru tahmin ettin."

" Niye o kadar uzun surdu ki? Neyse gel, bu son dans..."

Miranda onun kendisini buyuk salona goturmesine karsi koymadi. Dans pistine surukleyip kollarinin arasina aldi onu Robert. Orkestranin geceyi kapamak icin sectigi son parcayi duyunca, Miranda alayla gulumsemekten kendini alamadi: Dugun marsi...

Robert bir seyler soruyordu, cevap alamayinca birden durdu.

Yavasca, " Neyin ver?" diye fisildadi.

" Hic."

Robert'in ofkeyle homurdandigini duydu Miranda. Birden bu dansin bitmesini, iliskilerini bozan bu karmasikligi cozmelerini istedi.

Robert da ayni hisleri duymus olacak ki, " Sikildim artik! Hic bitmeyecek mi?" diye mirildandi.

Orkestra son notayi calip bitirdiginde, " Haydi gel, veda edip hemen kacalim." diye soylendi.

Arabaya bindiklerinde, Miranda'nin dayanacak hali kalmamisti.

Robert onun caresizlikle basini sallayisini gormus, aglamak uzere oldugunu anlamisti.

"Simdi degil, daha sonraya sakla."

Miranda'nin agzindan dokuluverdi kelimeler:

" Sizi gordum."

" Tahmin etmistim. Seni sinirlendirecek tek seyin bu olmasi gerektigini dusunmustum zaten."

Miranda yumruklarini, tirnaklari canini acitincaya kadar sikti. " Aciklamaya niyetin yok mu?"

" Aciklanacak cok az sey var." Sesi yine sakin, duygusuzdu Robert'in.

Sonunda Bryne alanindaki evlerine vardiklarinda ofke ve korkudan hala titriyordu Miranda. Eve girip onu bekledi.

Robert yanindan gecip, oturma odasina dogru yurudu. Iki viski bardagi doldurup birini Miranda'ya uzatti.

" Istemem," dedi Miranda. Salini cikarip koltugun uzerine birakti.

Robert kendi kadehini bir solukta icti. " Demek beni gozetliyordun?"

Miranda yerinden firladi. " Bunu soylemeye nasil cesaret edersin? Gozetleliyordum!"

" Oyle mi?" Kaslarini catti. " Biraz daha fazla kalsaydin, Lissa'nin kactigini gorecektin."

" Bunun onemi var mi?" Miranda'nin gozleri karardi. Robert hic ummadigi bir sekilde, hem suclu hel guclu ornegi, kendini savunmaya bile yanasmiyordu.

"Var, hem de cok!" dedi Robert, egilip gozlerinin icine bakti. " Bizi dinledin, tam o sirada, Diana seni aramaya geldi, degil mi? Biraz daha kalmaman cok kotu oldu. Kalip dinleseydin Lissa'ya bu isin burada bittigini soyledigimi duyardin..."

Miranda basini cevirdi. " Demek onunla gercekten iliskin vardi?" Kendi sesi kulaklarinda yankilaniyordu.

Robert, kendine yeni bir icki doldururken, arkasi Miranda'ya donuk konusmaya basladi. " Sana butun hikayeyi anlatmadan rahat edemeyecegini biliyorum, dinle..." Ickisi elinde bara yaslandi, gozlerinde tuhaf bir ifadeyle anlatmaya basladi.

" Evet, Lissa'yla bir iliskim oldu. Bir sene surdu ve onun James Lindsterne'i kendine koca secmesiyle sona erdi; onunla niye evlendigiye simdilik bizi ilgilendirmez. Sonraki aylarda iki, uc kez, hepsi de resmi davetlerde gordum. Meseleye kapandi gozuyle bakiyordum. Benim icin oldukca aciydi, cunku beni mutlu eden tek kadindi Lissa. Uzuntumu baska baska kadinlarla dolasarak dagitmayi, avunmayi dusundum..."

" Evet." Robert icki bardagini uzun uzun inceledi, sonra da bir yudumda icti. " Sonra kendimi en kotu hissettigim bir gunde yeniden yasantima girmeyi basardi." Miranda'ya bakti. " Buromda kamp kurmak istedigim geceyi hatirliyor musun?" Miranda basini salladi, onun daha da kotu seyler soyleyip her sey iyice berbat etmesinden korkuyordu.

" Seni birakip eve geldigimde telefon caldi. Arayan Lissa'ydi. Roma'da kardesini ziyaret etmis, planladigindan bir gece once donmus. Kocasi donugunu bilmiyordu ve..." Robert bardagini birakti. " Buraya geldi, gece de kaldı."

Miranda gozlerini yumdu, neler dusunmustu o gece...

" Oyle durma! Ona asktim, aylardir yuzunu gormemistim... Birden donup, kollarima geldi..."

O gece cok kotuydum, beni tekrar elde etmek icin bundan daha iyi bir zaman bulamazdi. Catrina adinda bir kadinla bir iliskim vardi, gozu sadece parada olan iki paralik bir yildiz! Lissa o gece aradiginda, onu o kadar severken kaybettigimi dusundum, ama donmustu! Sonralari, o gecenin bir dus olup olmadigini sordum kendime. Onu tekrar nasil unutabilecektim? Onunla bir iliskiye girmenin sadece dert getirecegini dusundum..." Bir soluk aldı.

" Iki ucu gun sonra beni yine aradi, James Iskocya'ya gidiyormus bir kac gunlugune; benimle istedigim yerde bulusabilecegini soyledi. Ilk once bu fikirden cok hoslandim, sonra aklima James geldi. Biraz aptaldir ama cok durust bir adamdir. Dusunmeye basladim, Lissa benimle de evlense kendine bir asik bulur muydu acaba, diye... James'e acidim, kendimden ve Lissa'dan nefret ettim... Ondan sonra Lissa'ya olan duygularimi dizginlemeye calistim." Miranda ayaga kalkti, omuzlari titriyordu.

Robert'in kendisini inceledigini biliyordu, umutsuzca basini sallayip kapiya dogru yoneldi.

" Miranda..." Sesi genc kadini oldugu yere mihladi. " Daha bitirmedim."

Robert onu omuzlarından tutup, kendine cevirdi.

“ Soyle, evlendigimizden beri seni aldattigimi gosteren elle tutulur bir delilin var mi? Belki de sadece kuskularina inanmak istersin... Lissa gecmiste kaldı... Seni asla aldatmadim.”

“ Bana dokunma!” diye haykirarak uzaga kacti Miranda.

Robert’in yuzu karardi. Ellerini ofkeyle yuzune kapatti. “ Benden, ne istiyorsun? Butun ihtiyaclarini karsiladigimi saniyorum. Daha ne istiyorsun? Bana sahip olmak mi?”

Miranda duzeletti. “ Hayir, sana sahip olmayi kesinlikle istemiyorum, ama seni paylasmak da hosuma gitmiyor.”

“ Beni baska biriyle, bir baska kadinla paylasmiyorsun ki...”

Miranda bir elini kaldirdi, sonra umitsizce indirdi, basini sallayip Robert’a bakti. “ Robert, benimle neden evlendin?”

Onun bambaska bir sey soyleyecegini bekliyormus gibi sasirdi Robert. “ Nicin soruyorsun?”

Miranda yorulmustu, icini cekti. “ Hep merak ettim. ‘ Bana asik oldugun icin’ degil herhalde bu sorunun cavabi.”

Robert durakladi, konusmaya basladiginda Miranda’ya bakmiyordu. “ Sorunun cevabini sen kendi kendine coktan vermissin, benim soyleyeceklerim fikrini degistirmeyecek nasilsa... Nedenlarimi hic incelemedim ama, sen oyle soyluyorsan...” Dudaklari alayla kivrildi.

“ Dogrudur. Seninle evlenmeden sana dokunamayacagimi biliyordum, birdenbire karar verdim...”

Robert sustuktan sonra sessizlik uzun sure devam etti. Kendine yeni bir icki doldurdu Robert koca bir yudum aldı, sonra bardagi birden birakti. Yuzunu burusturdu. Hizli adimlarla Miranda’ya yaklasti. Yuzundeki ifade cok sertti. Sonra. “ Benim hakkimdaki dusuncelerini acikladin, baska soyleyecegin bir sey kaldi mi?”

Aralarındaki ucurum gittikce derinlesiyordu. Miranda onun alayci, soguk gri gozlerine bakti, hicbir sey soyleyemedi. Basini egdi, birkac saniye sonra kapidan gelen bir esinti elbisesini kipirdatti. Basini kaldirdi... Oda bostu...

Sonraki uc gun Miranda’nin yasaminda gecirdigi en uzun ve en mutsuz gunler oldu.

Robert soguk duruyor, Miranda onu sadece sabahlari kahvaltida ve isten dondugunde goruyordu.

Yalniz gecen uykusuz saatlerinde, tavana bakarak yandaki odada Robert’in ne yaptigini dusunuyordu. Cumartesi gecesinin kotu anisiysa aklından hic cikmiyor, o karkunc saatleri durmadan yeniden yasiyordu.

Ucuncu gunun sabahinda Miranda, cesaretini topladi. Bu is boyle surmezdi. Neler soyleyecegini kafasinda hazirladi, kahvaltija ondan once indi. Sakin bir tavirla beklemeye koyuldu. Ama butun iyi dusunceleri bir anda ucup gitti.

Dehsetle, Robert'in asagiya bir bavul indirdigini gormustu...

Yuzu sapsari kesilmisti ama, Robert fark etmemis gorundu. Sessizce kahvaltisini etti, sonra gazetesini okumaya basladi. Can sikintisini saklamak icin hicbir caba gostermiyordu.

Robert onu terk ediyordu!

" Nereye gidiyorsun?" diye kekeledi.

Robert gazetesini indirdi, ona bakti, soguk bir sesle, " Efendim..." dedi.

Miranda'nin dudaklari kurumustu. " Ne... nereye gidiyorsun diye sordum...."

" Bonn'a."

Gazetesini tekrar yuzune kaldirdigini, duyugu sonsuz sevincinden fark etmedi bile. " Oh, tabii, Roma'dan sonra oraya gidememistin..." Sustu, ne kadar kalacagini sormak istiyordu, ama simdi zamani degildi. Kendine kahve doldurup, bir yudum aldı.

" Robert, " Cumartesi donecegim," dedi. " O zaman konusuruz... aclin basina gelirse tabii..."

Miranda ona iyi yolculuklar dilemeyi tasarlamiskén, sozcukler bogazina takildi; agzini acincaya kadar Robert gitmisti bile.

Miranda onun tek bir sey konusmak istedigini biliyordu; evliliklerini sona erdirmeyi...

Evin icinde daha fazla kalamayacagini anladi, temiz havaya ihtiyaci vardi. Nereye gidecegini bilmeden ceketini cantasini alip firladi. Sokaklarda, dukkanlarda amacsizca gezindi. O kadar sevdigi parfümlerle bile ilgilenmedi. Eve donmek icin para ararken, pudruyerinin cantasinin icinde olmadigini gordu, panige kapildi. Çok pahali bu pudriyeri degeri icin degil. Robert'in hediyesi oldugu icin seviyordu.

Eve donup yatagin kenarina cöktü, pudriyeri en son ne zaman kullandigini bulmaya calisti. Sonunda hatirladi, davette aglayip makyaji bozulduktan sonra kullanmis ve orada birakmisti.

Hemen Hubard'lara telefon etti, cevap alamadi. Ancak ertesi sabah konusabildi onlarla.

Leydi Hubart hemen cevap verdi. " Evet sekerim, bir pudriyer bulduk. Oldukca kucuk, uzerinde kelebekler var... bu mu acaba?"

" Evet onu kaybettigime çok uzulmustum."

" Simdi onu sana yollamami ister misin? Veya Charles'a soylirim, Robert'a verir... Ama dur, daha iyi bir fikrim var, bu hafta sonu bize gelmez misin? Seni burada gormekten mutluluk duyariz..."

Miranda durakladi.

" Niye yarin gelmiyorsun? Erken gel, gece de bizde kalirsin. Cumartesi gunu Charles'la birlikte Robert'i karsilamaya gidersiniz." Oylesine icten konusuyordu ki, olmaz diyemedi

Miranda.

Taksiyle Hubard'ların evine giderken, buraya Robert'la geldiginden beri bir haftadan az bir zaman gectigine inanamadi.

Leydi Hubard'la konusmak cok zevkliydi. Miranda onun ve kocasinin kendisini ilk goruste sevdiklerini biliyordu; onlara mutsuz oldugunu belli etmemeye karar verdi, uzulmelerini istemiyordu.

Kahvelerini ictikten sonra Leydi Hubard'a, oturma odasinin penceresi onundeki gul agacini budamasi icin yardim etti. Ogle yemeginde Sir Charles eve dondu, kocasinin nereye kayboldugunu sordu, onunla sakalasti.

Ertesi sabah kahvaltida, Sir Charles Miranda'ya Robert'in kacta donecegini sordu.

" Bilmem sadece cumartesi donecegini soylemistim."

Sir Charles'in gozleri buyudu. " Bu tam Robert'a gore iste; karisina da soylemezse kime soyleyecek bilmem." Neyse ki Leydi Hubard sozu ustalikla cevirdi ve Miranda beceriksizce bir cevap vermekten kurtuldu.

" Ne zaman donecegini en son ana kadar bilmiyordur." Leydi Hubard'in sesi cok sakindi. " Son gece Miranda'ya telefon etmis, ama burada oldugunu tahmin edememistir, bu kadar basit."

Sir Charles basini salladi. " Bunu dusunmemistim."

Leydi Hubard Miranda'ya dondu. " Eve telefon edip, Libby'ye, Robert'in arayip aramadigini sormak ister misin?"

Sir Charles da Miranda'ya bakti: " Telefon et de gidelim. Robert'i karsilamak isterim dogrusu."

Miranda zorlukla konusmaya calisti. " Beni havaalanina goturmek istemeniz cok kibar bir hareket Sir Charles, ama Robert'in evi aradigini sanmiyorum... Onu havaalaninda karsilamamdan da pek hoslanmaz ve..." Gulmeye calisti.

" Karsilanmaktan hoslanmaz miymis? Bu cocuk gittikce kendini begenmis oluyor... Hic bu kadar sacma bir sey duymadim. Kusura bakmasin ama onun hosuna gitmese bile, karsilamaya gidecegim. Onunla Pazartesiden once mutlaka konusmak istedigim bir is var..."

Homurdanarak odadan cikti, Leydi Hubard Miranda'ya muzipce guldu.

Birkac dakika sonra Sir Charles dondu.

" Sizin eve telefon ettim, hicbir haber yoktu, ben de Miss Mayo'yu aradim. Bonn'dan gelen ucakta Robert'in adi yokmus, ama Frankfurt'tan binecekler arasindaymis; ucak ogleye dogru Londra'ya inecekmis."

Daha uc saat bekleyeceklerdi. Belki evlilikleri sona erecekti o zaman. Miranda nehre bakarak dusunuyordu. Robert, " Donunce konusuruz" demisti. Kararini coktan vermisti belki de.

Evlilikleri herhangi bir iliskinin surecegi kadar mi surecekti?

Bu tatsiz dusunceleri kafasından atmaya calisarak dolasti. Leydi Hubard, gozleri kapali, divana uzanmisti; ufacik bir ari Miranda'nin basinin cevresinde dolasiyordu. Evin icinde bir kapinin gurultuyla kapanmasi, sessizlige bir son verdi; Leydi Hubard'in gozleri korkuyla acildi. Sir Charles kosarak terasa geldi. Yuzu bembeyazdi.

" Ucak... ucagin icinde bomba varmis!"

Konu Başlığı: Ynt: Geç Gelen Mutluluk - Margery Hilton
Gönderen: aylarca üzerinde Nisan 24, 2007, 11:17:08 am

.....ON UCUNCU BOLUM.....

Dizleri Miranda'yi tasimiyordu, girtlagina bir sey tikanmis, konusmadan ayakta duruyordu. Leydi Huberd ise tastan bir heykele donmustu.

" Charles! Ne dedin? Bir..."

" Ucagi denize dogru yoneltmisler, guvenlik tedbiri olarak. Ama Frankfurt'tan gelen haberlere gore, patlayici madde inis takimlarina yerlestirilmis."

Miranda'nin beyazlasan yuzunu goren Leydi Hubard ona dogru kostu, kolundan yakaladi.

" Charles, cabuk biraz konyak getir! Bayilacak galiba, cabuk ol."

Miranda one dogru bir adim atmaya calisti.

" Ben... Oraya gitmeliyim, nasil gitsem." Sesi yukseldi. " Robert'i bulmam gerek."

" Sakin ol, bu mutlaka yanlis bir haberdir, ustelik Robert'a bu sekilde yardimci olamazsin," dedi Leydi Hubard koluna girip bahceye cikartti.

" Simdi lutfen biraz dinlen."

Sir Charles pesinde Mary'yle dondu. Bardagi Miranda'nin bembeyaz dudaklarina uzatti.

" Bir yudum ic, sonra gidip ne olup bittigini ogreniriz."

" Ssst!" Leydi Hubard Mary'nin mutfaktan getirdigi radyoya kulak kabartti:

" Haberleri sunuyorum. Frankfurt'tan Heatrow'a ucmakta olan bir yolcu ucagina bomba konuldugu yolunda bir ihbar yapilmistir. Kimligi bilinmeyen bir kisi hem Alman polisine, hem Scotland Yard'a ucakta bomba oldugunu telefonla bildirmistir. Boeing 707 tipindeki ucak Uzak Dogu seferini yapmaktaydi. Ucakta yuz yetmis uc yolcu ve murettebat oldugu bildiriliyor; henuz hicbir aciklama yapilmamasina ragmen, yetkililer bunun bir saka olamayacagi gorusundeler."

Miranda kendini hasta hissetti. Korku bir pence gibi kavramisti yuregini. Orada naler oluyordu acaba? Robert biliyor muydu? Bir sey yapabilecekler miydi? Onu belki de bir daha goremeyecekti! inanmak imkansizdi. Korkudan aglayamiyordu bile. Robert'a duydugu ofke ucup gitmis, yerini ona duydugu sonsuz sevgi almisti.

Arabayla havaalanina giderken, olayla ilgili ikinci haberleri dinlediler:

"... ucagin bu sabah Frankfurt'ta gecikme yaptigi ve arizanin giderildikten sonra yola koyuldugu biliniyor. Teroristlerin bombayi ucagin inis takimlarina yerlestirdiklerini soylemelerine ragmen, yetkililer bombanin ucak havadayken erisilemeyecek bir yerine de gizlenmis olabilecegini belirtiyorlar. Kontrol odasinda aralarinda bir de patlayici madde uzmanini bulunan yetkililer ucakla her an baglantilar ve bomba arama islemine yerden kumanda ediyorlar."

Leydi Hubard, icini cekip, Miranda'nin buz kesilmis ellerini oksadi, onu rahatlatmak, kendi gucunden birazini da ona asilamak ister gibiydi.

Havaalanina vardilar, polis isi olmayanlari dagitiyor, cevreyi duzene sokmaya calisiyordu. Sir Charles ona kimligini gosterdi; adam arabanin icine egilip bakinca, Miranda'nin soluk yuzunu gordu, gulumsemesi daha da yumusadi, gecmelerine izin verdi.

Televizyoncularin, gazete muhabirlerinin, fotografcilarin, endiseli yuzlerin, ucaktakilerin korkuyla kasilmis akrabalarinin arasindan gecip ilerlediler. Kimse fikir yurutmeye kalkmiyor, kesin bilgisi olmayan kimse agzini bile acmiyordu. Kucuk ozel bir odaya bir ekran yerlestirilmisti, oraya alindilar; asagidakilerin yapacagi tek sey beklemek, seyretmek ve dua etmek olacakti.

Birisi durmadan cay tasiyordu iceriye; herkes alip iciyor; sonra yine haberleri izlemek icin ekrana donuyorlardi.

Ilk kez yolcu listesinden dort isim okundu: Unlu bir sporcu, unlu bir diplomat, karisi ve bebegiyle donen binbasi Mark Shumann, Robert Steele!

Miranda onun adini duyunca yerinden dogruldu, ama daha fazla bilgi verilmeyince yeniden yerine cokup, umitsizce titredi.

Birisi homurdandi. " Orada ne yaptiklarini bize neden soylemiyorlar!"

Birbirlerini tanimayan ama ayni kaderin oyuncagi olan bir suru insan ses cikarmadan beklesiyordu.

Sir Charles tam dokuz kez odayi bastan asagi dolasmisti. Tam yeniden ayaga kalktiginda, sunucunun sesi duyuldu. Butun agizlardan ayni anda cigliklar yukseldi, Miranda duyduklarina inanamiyordu.

Bomba bulunmustu!

Birden birisi, " Susun!" diye bagirdi. Herkes gozlerini ekrana dikti, sunucu kagitlarini toplarken sakin olmakta gucluk cektigi belliydi.

" Sonunda, sayin izleyiciler, ucaktaki yuz yetmis uc kisi icin zaman artik eskisi kadar cabuk gecmiyor. Ucaktaki kadin, erkek, cocuk, herkes bu patlayiciyi bulmaya karar vermis gibiydi. Ve sonunda onu buldular! Yerden olaya kumanda eden uzmanlar, simdi yeni bir hareket tarzina karar veriyorlar. Size cok yakinda iyi haberler verebilmeyi ve ucagin sag salim indirilmis olmasini diliyoruz..."

Uzun suren bir sessizlikten sonra, derin ic cekisleri, aglamalar duyulmaya baslandi.

Miranda fisildadi. " Simdi ne yapacaklar?"

Sir Charles ona bakti. " Once patlayicinin cinsini saptayacaklar..." Basini karisina ve Miranda'ya dogru egdi. " Cesur olun yavrularim. Gidip , daha fazla bilgi alabilir miyim diye bir bakacagim."

Miranda'ya o yanlarindan ayrilali saatler gecmis gibi geliyordu. Saatine bakti, sadece dort dakika olmustu. Birisi, bir paket sekeri herkese tutuyordu. Kimse birbirleriyle konusmuyor; ayaga kalkan her kisi oturanlar tarafından izleniyordu.

Miranda tekrar saatine bakti. Dokuz dakika... Sir Charles nerede kalmisti? Niye donmemisti?

Leydi Hubard, " Nereye gitti bu adam da?" diye mirildandi.

O sirada Sir Charles gorundu, onlara dogru gulerek geliyordu, heyecanlı olduğu her halinden belliydi. Kollarini acarak iki kadini birden kucakladi.

" Her sey duzelecek! Ucak geliyor!"

Ucak gittikce yaklasirken, Miranda bir dua mirildanmaktan kendini alamadi.

Hicbir zaman bir Boeing ucaginın motor sesi insana bu kadar tatli gelemezdi. Yavas yavas indi ucak, adeta bir kus gibi yere kondu. Miranda'nin o guene kadar gordugu en guzel manzaraydi bu...

Birden korkunc bir karisiklik basladi, herkes bagiriyor, ucaga kosmak istiyordu. Polislerin uyarilari hicbir ise yaramiyordu.

O sirada yolcular inmeye basladi. Once genc bir hostes gorundu; yuzu solgundu; yorgun gorunuyordu; bir an durup arkasina bakti; ikinci hostes kucagında bir bebek tasiyordu; yanındaki kadin, yere iner inmez bebegi adeta kapip, bekleyen bir cankurtarana kostu.

Ucaktan cikanlar, girise degil, guvenlik kuvvetleriyle cevrili baska bir bolume aliniyorlardı.

" Iste Robert!"

Miranda'nin gozleri yaslarla doldu. " Sukurler olsun!"

Robert yanındaki iki adamla tartisiyor gorunuyordu. Elini kaldirince Miranda'nin kalbi umitle doldu, ama Robert arkasini donup yurudu.

" Biraz daha sabirli olman gerekecek sanirim. Neden oraya alindiklerini bilmiyoruz; belki bir sorusturmadir; herkes dagilmadan olayi bir kez anlarin agzından dinlemek istemislerdir belki de."

Sir Charles butun dusuncelerinde hakli cikti; Miranda o korku dolu anlarda hep Robert'a sarilacagi ani beklemisti; ama simdi tehlike kalmayınca, hicbir seyın degismemis oldugunu goruyordu.

" Robert..." Ona dogru bir adim atip bekledi.

Robert ona bakti, dudaklarinin kenarinda, alayli bir kivrim vardi. " Havaalanlarindan hala bikmadin mi?... " Bir kolunu omuzuna dolayip yanagindan optu. " Gel gidelim..."

Sir Charles, " Bizimle geliyorsunuz," dedi.

" Karin dunden beri bizde kaliyor; sen de gelirsen, hafta sonunu bizde gecirir, bu kotu olayi unutursunuz."

Robert karsi cikmadi. Tesekkur edip, arabaya binene kadar konusmadi. Once Leyde Hubard patladi.

" Robert, bizi daha fazla merakta birakma, neler oldugunu anlat."

" Ucakta bulunan binbasi Shumann onlarin asil hedefiydi. Binbasi Ingiltere'nin yonettigi Rhukal adasinin guvenligiyle gorevliyimis. Orayi baris ve huzura kavusturmus. Ama karsi grup bundan hic hoslanmamis elbet. Binbasi uc kez oc alma saldirilariyla karsi karsiya kalmis. Bir seferinde, karisina bombali mektup yollanmis, ama zarar vermeden yok edilmis..."

" Size bomba oldugunu soylediklerinde ne yaptiniz?"

" Frankfurt'tan yeni havalanmistik, once kucuk bir teknik ariza oldugunu donmemiz gerektigini soylediler. Ikinci anons, yine bir sey aciklamadigi halde, sinirimizi bozdu. Hostese sordugumuzda bir sey soyleyemeyecegini acikladi. Sonunda zorlayarak ogrendik, bombayi bulmak icin butun ucagi aramamiz gerekiyordu. Binbasi Shumann'in komutasinda, aramaya basladik. Onu Mrs. Shumann buldu. Bebek arabasindaymis. Bir tek orayi aramamistik."

Eve gelince Sir Charles arabayi durdurdu.
" Vay canina! Oraya nasil girmis?"

Arabadan cikip eve girdiler, Sir Charles hepsine icki dagitti. Robert devam etti . " Emin degiliz. Rhukal'da cocugun dadisiyla samimi olan herhangi biri koymus olabilir."

O sirada telefon izarla calmaya basladi, Miranda sicradi... Sir Charles telefonu acana kadar sessizlik surdu. Sir Charles dondu ahizeyi eliyle kapamisti.

" Basin... Burada oldugunu biliyorlar!"

Robert telefona gitti. Leydi Hubard ve Sir Charles yemekle ilgilenmek icin ciktilar.

Robert odanin obur ucunda, masanin yanina oturmus konusuyordu. Miranda ona bakti, eliyle dalgin dalgin gumus bir mektup acacagiyla oynuyordu.

Ani bir istekle ona kosmak, elindekini kapmak kendisinin de var oldugunu gosterme istedi. Sandalyenin kenarlarini elleriyle kavradi birden; odanin duvarlari uzerine gelir gibi oldu. Panige kapildi. Bayilacakti...

Serin hole ciktiigi zaman etrafta kimsecikler yoktu. Birinci katta kendilerine ayrilan odaya soluk soluga cikti. Onune gelen ilk iskemleye coktu. Heyecan dolu bekleyisin butun etkileri simdi kendini gostermeye baslamisti.

Cok kotu hissediyordu kendini. Titremesine engel olmaya calisti. Kapi hafif bir sesle acilip kapandiginda hicbir sey yokmus gibi sakin bir tavir takindi.

" Ne oldu? diye sordu Robert.

" Hicbir sey," cikti sadece gergin dudaklarindan. Robert onun bembeyaz yuzunde parlayan iri gozlerine bakti. Odayi gecerek karsi koymayan ellerini elleri arasina aldi.

" Buz gibisin, neden soylemedin." Ceketini cikarip omuzlarina sardi. " Sana sicak bir icedek getireyim."

" Hayir, hicbir sey istemiyorum." Ceketin icinde buzulup bakislarini kacirdi.

" Miranda!" Elleri omuzlarini kavradi, ayaga kaldirip yuzune bakmaya zorladi. " Lissa'nin golgesinin ikimizin arasinda kalmasina daha ne kadar izin vereceksin? Unutamaz misin?"

Iri iri yaslar Miranda'nin gozlerinden yuvarlanmaya basladigi sirada Robert onu kendine dogru cekti.

" Devam et, devam et," dedi basinin uzerinden.

" Belki aglaman bitince mantikli konusabiliriz."

Miranda hafifce cekildi. " Ozur dilerim, kendimi aptal durumuna dusurmek istemezdim. Ama ne yapabilirim ki? Onu seviyorsun..."

" Onu seviyor muyum? Tanrim, bana kuvvet ver. Onu sevmiyorum, seni seviyorum!"

Robert'in sozlerini yanlis isitmis olamazdi Miranda, ama yine de tam olarak emin degildi. Yaslardan islanmis yuzunu Robert'a dogru kaldirdi.

" Bana hicbir zaman soylemedin."

" Oyle mi, iste simdi soyluyorum."

Miranda butun kalbiyle ona inanmayi diledi, ama yapamadi. Arkasini dondu.

" Benden buna inanmami nasil bekleyebilirsin. Bir hayal kirikligi sirasinda es olarak sectin beni. Bunu kendin itiraf etmistin."

Etrafini gormeden, daha fazla yas akitmamaya gayret ederek pencereye dogru yurudu. Kisa bir sure duraladiktan sonra Robert da pesinden yuruyup, arkadan sarildi ona.

" Bu tamamen dogru degil Miranda, bilirsin kizgin olunca insanlar her zaman yalnız gercegi soylemezler. Sana kizmistim, cunku bana guvenmiyordun. Lissa'ya kizgindim, cunku gecmisi unutamiyordu. Ama en cok kendime kiziyordum. Yine de duygularimi dogru durust anlayamiyordum."

Bir an durdu, parmaklari Miranda'nin omuzlarini biraz daha sikti. " Durust olacagim. Sana rasladigimda degisik oldugunu biliyordum. Ama senin inandigin degerler bana cok yabanciydi, onlara alismak icin zamana ihtiyacim vardi. Beni sevdiğini biliyordum, beni aldatmayacagindan emindim, ama senden istedigim en onemli sey bana guvenmendi..."

Miranda fisildadi. " Butun bunlari daha once neden bana soylemedin?"

" Çok gururlu oldugum icin... Sonra henuz, sonsuza kadar surecek bir iliskinin dusuncesine bile alismamistim... Ucaktaki o yedi dakika suresince butun yasamimda ogrendigimden fazlasini kavradim."

Miranda'nin irlak yanaklarini oksadi. Dudaklarini yavasca optu. " Seni seviyorum, buna inanabilir misin?"

" Oh, Robert..." Miranda kollarini boynuna sikica doladi. Dudaklari sevgiyle birlesti.

Bir sure sonra, Miranda onun koluna yasladigi basini hafifce kaldirdi.

" Robert..."

" Evet..."

" Ozur dilerim."

" Ne icin?"

" Sana guvenmedigim icin. Iliskimizin olgunlasmagini beklemeden sabirsizca davrandigim icin. Bana ne kadar kizsan haklisin. Seni oylesine kiskaniyordum ki, kafamda da binbir kuskusu dolasiyordu."

Aklina Rena, discinin bekleme odasi, dergi, Roma yolculugu geldi. Robert'la aralarindaki ucurum kaybolmustu, simdi rahatlikla konusuyorlar, tartisabiliyorlard; yuzunu onun yanagina dayadi.

" Robert, beni sev ve affet, seni oylesine seviyorum ki..."

(biliyorum yine kizicaksiniz miranda'ya bu sozlerinden dolayi.. fakat dikkatinizi cekirim Robert karisina biraz soguk davranmis olabilir.. ama evliliklerinde baska hata yapmadi.. aldatma yok..bu isi kurcalayan lissa..)

" Beni sevmeye devam et..." diyen Robert, nefesini kesen bir ihtirasla optu onu.

Birden kapiya vuruldu.

Robert yerinden firladi. " Gelin!"

Leydi Hubard iceri girdi. " Yemek yemek istemiyor musunuz? Ha, holde uc gazeteci seni bekliyor. Charles onlari oyaliyor, gelecek misiniz?"

" Arka kapidan kacamaz miyiz?"

" Sanmam. Bugun herkes pesinizde olacak, hemen konusup isi bitirmen daha iyi..." Kapiyi yavasca kapatip cikti.

Robert umitsizlikle gozlerini kapadi. " Kurtulamayacagiz galiba... Ama bu gece seninle daha sakin bir yere kacalim mi, ne dersin sevgilim?"

Miranda ona sokulup, yuzunu ellerinin arasina aldi. " Sen bilirsin. Nerede oldugumuz hic onemli degil..."

Soyledikleri dogruydu. Onun kollari arasinda, kendini guvende hissediyordu. Robert'in sevgi dolu gozlerine bakti...

Dusleri sona eriyor, gozlerini yeni bir gercege aciyordu... Bu onun evlilikiydi, bu adam da her seyden, canından bile cok sevdiği erkek.

THE END